

Hoàng Thu Dung

Những Ngày Hoang Vắng

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Hoàng Thu Dung

Những Ngày Hoang Vắng

Chương 1

Bốn chàng trai rời khỏi nhà hàng. Buổi tiệc cuối năm kéo dài từ chiều đến giờ làm ai cũng say chệnh choáng. Cả bốn uống khá nhiều. Nhất là Giang Thoại. Khuôn mặt anh đỏ như gấc. Đầy hứng khởi. Anh cười nhiều, nói nhiều và pha trò luôn miệng, làm cả bọn cười từng trận không dứt. Đó là cá tính của anh khi có rượu vào người. Nhìn anh lúc say đó ai biết đó là một thanh niên ít nói, gần như khó gần.

Ngồi vào xe, anh xoay kiềng cho gió lùa vào. Rồi ngã người ra nệm, lim dim mắt như ngu?

Phía trước, tiếng Nhị Hoàng vang lên

- Bây giờ đi đâu đây, về hay chơi tiếp?

Hà Huy quay qua Giang Thoại

- Sao mày, đi tiếp không?

- Đi nữa, chơi cho hết đêm nay luôn. Tụi bây biết chỗ nào chơi nữa không, chỗ nào vui vui một chút, tao chưa muốn về

Quang Thuận nói với vẻ hào hứng

- Đi theo tao, tao có chỗ này vui lắm, bảo đảm tụi bây sẽ không chê Đi một lần là muốn quay lại mười lần

- Ở đâu vậy - Hà Huy tò mò

- Phòng trà Linda

Giang Thoại bật cười

- Tưởng gì, phòng trà thì có gì lạ . Vậy mà cùng quảng cáo.

Ha Huy cũng cười theo

,

- Ê, làm tao tưởng cái mới, kiếm cái khác đi cha

Quang Thuận nóng mũi

- Ê, đừng có vội chê, tao chưa nói hết, chỗ này có một cô bé dễ thương tàn bạo luôn. Cô bé chuyên múa ở phần giữa chương trình, đẹp hết ý luôn

Giang Thoại nhún vai

- Máy cô nàng lên sân khấu, nàng nào lại không đẹp, nhưng lúc xuống hậu trường tẩy trang coi chừng hiện thân của Thị Nở, thôi đi, tao không khoái tiết mục đó đâu

Quang Thuận gân cổ lên cãi

- Tao bảo đảm nàng sẽ không làm mày thất vọng, nàng thơ ngây nhưng lai ứng xử tuyệt vời. Đẹp hết ý đấy nhé. Cứ đi theo tao đi, tụi mày không đi là thiệt thòi lớn đó

Giang Thoại ngóc đầu lên, cười chế giễu

- Cứ đi theo nó đi Hoàng, xem cô bé đó đẹp đến đâu. Nếu nhan sắc của nàng trội hơn Thị Nở một chút thì bảo nó mang trà cau đến mời nàng về làm phu nhân. Hết chuyện lại đi kết con gái phòng trà

Quang Thuận có vẻ cáu kỉnh

- Mày đừng có coi thường cô ta, rồi mày sẽ thấy cô ta đẹp không chê vào đâu được

Cả bọn cười rộ lên, Nhị Hoàng gục gặc đầu

- Nói kiểu này là nó đã tới đó nhiều lần rồi, nghe nó ca ngợi cô bé, tao cũng muốn đi xem mặt cho biết, mất một đêm cũng đâu có sao. Đi tụi bây

Anh rẽ qua con đường khác, đến phòng trà Linda. Gởi xe xong, bốn người đẩy cửa bước vào bên trong. Sau bức màn là một thế giới khá hẳn sự ồn ào ngoài đường. Ánh đèn màu quyến rũ và điệu nhạc có vẻ êm đềm điệu vơi. Trên sân khấu cô ca sĩ đàn rên rĩ một điệu buồn suốt suốt, khói thuốc bay mờ mịt, không khí lãng đãng mơ mơ màng màng.

Giang Thoại đưa mắt tìm một bàn trống. Anh kéo ghế ngồi xuống, và khoanh tay trước ngực nhìn lên sân khấu. Ngay lúc đó cô ca sĩ cũng vù hát xong. Tiếng vỗ tay vang lên hơi thiếu nhiệt tình. Giang Thoại cũng lịch sự vỗ tay

Nhưng khi một cô diễn viên múa bước ra thì anh thôi không hoan hô nữa, anh nghiêng đầu ngắm cô ta

Cô gái đó có thể gọi là đẹp, múa cũng không đến nỗi tệ. Nhưng một nhan sắc như thế mà khiến Quang Thuận nhón nháo lên thì... có vẻ hơi thừa nhiệt tình. Những cô diễn viên múa như thế, anh cho năm điểm là hào hiệp với phái đẹp lắm rồi.

Anh quay sang Quang Thuận, nhưng mắt nhìn hẳn với vẻ chế giễu, kèm theo một nụ cười khô hời. Hẳn vội xua tay

- Không phải cô này, chịu khó chờ đi mày.

Giang Thoại nhún vai không trả lời. Rồi ngược lên gọi nước. Bên cạnh anh, Hà Huy cũng ngắm nghía cô gái trên sân khấu rồi nháy mắt

- Mày thấy sao Thoại, nàng đẹp không?

Giang Thoại hài hước

- Nàng hơi thiếu "điện nước" một chút, nhưng cũng không đến nỗi Somali lắm

Cả bọn cười rần lên, đến nỗi vài bàn khác ngoái lại nhìn, Nhị Hoàng nhìn quanh, rồi tốp bót lại, thì thầm

- Đừng có ,y về mình

Giang Thoại cũng vậy, nhìn mắt cô ta, anh biết rất rõ cô ta đang đánh giá cung cách phóng túng của anh. Đáng lẽ phải xấu hổ, thì anh lại cảm thấy muốn trấn áp. Cô ta là cái gì mà bày đặt đô bé này rồi đấy?

Giang Thoại không quay la, chỉ cười cười không nói. Cử chỉ của anh làm cả bọn quay sang chú ý cô nàng, bắt đầu bình phẩm.

Hà Huy gật gù

- Thăng Thoại nói đúng, nàng hơi ốm một tí, nhưng không đến nỗi suy dinh dưỡng, nàng mà đầy đủ điện nước thì nhìn bắt mắt hơn

Quang Thuận khoa tay

- Diễn viên múa cô nào không the, mập quá múa ai người ta coi

- Gặp mấy lúc múa đôi, đến động tác nhấc bổng lên, nàng mà mũm mĩm quá, diễn viên nam có mà gãy tay

- Nhấc lên rồi còn đỡ, sợ phải phụ khiêng lên ấy chứ

Cả nhóm lại cười rần lên, làm khuấy động âm thanh du dương trong phòng. Và vài người lại liếc mắt ngó qua bàn họ. Nhưng không ai để ý xung quanh. Bốn người đang say và đang bốc lên vì rượu, ai cũng hào hứng vui vẻ. Nếu dù không cố ý, họ vẫn coi bàn dân thiên hạ như những củ khoai. Và họ cười cười nói nói như thể trên đời này không có gì đáng quan tâm ngoài sự vui vẻ của họ.

Giang Thoại ngửa cô uống cạn ly nước. Rồi lấy tay quẹt miệng. Động tác có gì đó phóng túng và một chút ngang ngược. Anh không để ý cử chỉ của mình. Nhưng đến khi vô tình lướt mắt qua bàn kế bên, cái nhìn của một cô gái làm anh khựng lại, nhảy bén nhận ra mình hơi bê bối. Đúng là như thế. Có những khoảng khắc, ta vô tình bắt gặp tia nhìn của một người lạ, dù là thoáng qua, nhưng ta cũng cảm nhận được cảm nghĩ của người ấy về mình. Giang Thoại cũng vậy, nhìn mắt cô ta, anh biết rất rõ cô ta đang đánh giá cung cách phóng túng của anh. Đáng lẽ phải xấu hổ, thì anh lại cảm thấy

muốn trấn áp. Cô ta là cái gì mà bày đặt dòm ngó đánh giá? Thế là anh quay hẳn đầu lại, lờ mắt nhìn cô ta đầy đe dọa.

Cô gái thoáng bối rối quay đi . Và Giang Thoại cười đắc thắng, anh rất khoái khi áp đảo được cô gái lạ . Cái cảm giác được sợ cộng với chút bốc đồng của rượu, làm anh có tâm trạng khiêu khích . Và anh dồn hết thần lực vào đôi mắt nhìn cô ta chăm chăm

Cô ta ngồi đối diện với người đàn ông khá lớn tuổi. Rõ ràng cô ta rất buồn chán. Ánh mắt cứ ngó loằng ngoằng khác. Nhưng điều đáng nói hơn là ánh mắt như chà sát của Giang Thoại làm cô ta khó chịu. Đúng hơn là lúng túng. Cuối cùng, cảm thấy bị khiêu khích; cô ta quay qua chống đối. Và nhìn thẳng vào mắt anh, đôi môi cô hơi mím lại đầy thách thức. Cặp mắt đen láy mở to vừa dễ thương và dữ dằn. Cô ta thật sắc sảo Giang Thoại chợt cười về vẻ bướng bỉnh ấy, rồi quyết định thả. Ở bàn bên kia cô gái cũng quay đi chỗ khác.

Nhưng đến lượt Giang Thoại không thể rời mắt khỏi cô gái. Anh nhận ra cô đẹp mê hồn và đầy gợi cảm . Nét nhìn nghiêng của cô quyến rũ vượt xa những cô người mẫu trên những catalogue mà anh đã xem. Quả là một tuyệt sắc giai nhân

Ý nghĩ đó làm Giang Thoại lại cười. Anh theo bạn bè đến đây để ngắm một người đẹp . Nhưng bỗng nhiên lại phát hiện ra một người đẹp khác làm anh choáng váng. Quay cuồng như trong điệu Vals. Trong phút chốc, vẻ đùa cợt biến mất. Anh chống tay lên bàn, có trấn áp cảm xúc có thể biến mình thành một thằng khờ.

Phía bên kia, người đẹp chợt đứng dậy, nhã nhặn chào ông khách. Rồi biến mất ở cửa bên hông. Nàng đã khuất tầm mắt của Giang Thoại vẫn còn nhìn theo. Anh như còn đọng lại ấn tượng về dáng đi uyển chuyển của nàng .

Dáng đi mềm mại như những cô gái múa Apsara Mái tóc nàng vấn cao, để lộ

chiếc cổ trắng mịn, làm anh liên tưởng đến cách tả cô nàng Helene của Homer. Có lẽ Helene cũng đẹp thế là cùng. Anh nghĩ lan man về cô gái đẹp, liên tưởng và so sánh với những người đẹp nổi tiếng. Và chợt tiếc khi nhận ra mình không thể làm thi sĩ, anh đang nổi hứng muốn làm thơ vì nàng

- Cười gì vậy mày, này giờ nhìn mày hơi khác thường đó.

Tiếng Hà Huy làm Giang Thoại quay lại. Khẽ nhún vai. Đó là cách trả lời của anh khi bức mình. Ai lại không nổi cáu khi đang mơ màng lại bị kéo về thực tế?

Quang Thuận chợt kêu lên, đầy vẻ háo hức

- Đấy, cô ấy đấy, nhìn đi

Bốn cặp mắt đồng loạt nhìn lên sân khấu. Giang Thoại khẽ lắc đầu tưởng như mình nhìn lầm. Cô diễn viên đang múa bale chính là cô gái lúc nãy. Khi hoá trang, nàng lại không đẹp bằng lúc bình thường. Nhưng khoảng cách vừa gần vừa xa như thế, cũng đủ để thấy đó là một người đẹp vượt mức bình thường.

Giang Thoại chẳng hiểu gì về nghệ thuật múa cũng không thích loại hình này. Nhưng nhìn cô gái, anh sẵn sàng ngồi xem nàng múa cả ngày

Anh khẽ liếc nhìn Quang Thuận, hấn ngồi chờ ra nhìn lên sân khấu. Nhìn mắt hấn, anh chợt hiểu hấn say mê nàng như điên đảo. Nhưng là cách say mê của một cậu bé. Vừa như nhất vừa ngờ nghệch. Cho tiền hấn cũng không dám chứ đừng nói tỏ tình với nàng. Ý nghĩ đó làm Giang Thoại bật cười

Anh vỗ mạnh lên vai Quang Thuận, làm hấn giật mình quay lại. Vẻ khờ khờ vẫn đọng trên nét mặt hấn. Làm Giang Thoại cười phá lên, rồi vỗ vai hấn nhẹ tay hơn

- Mày kết con bé đó phải không?

- Um .. u .. thì thấy múa hay nên nhìn. Bao nhiêu người nhìn chứ đâu phải một mình tao

- Nhưng cách nhìn của mày giống thằng ngáo. Nói thật đi mày cảm nàng phải không?

Quang Thuận thở dài

- Càng nhìn cô ấy tao càng thích. Nhưng không dám bắt chuyện. Nhớ đừng nói với tụi nó

- Sao mày không tỏ tình với nàng? Mạnh dạn lên đi

Về mặt Quang Thuận ỉu xiu, thiếu tự tin

- Nàng đầy hào quang như thế, thiếu gì người đeo, tao là cây đinh gì

Nãy giờ Hà Huy ngồi im lặng nghe, anh chợt xen vào

- Sao không là đinh? Hãy giới thiệu với nàng, mày là kỹ sư xây dựng, không tệ đâu. Mạnh dạn đi, tao ủng hộ cho

Quang Thuận hất đầu nhìn theo người đàn ông lúc nãy ngồi cùng bàn với cô gái. Ông ta đang lách qua cái bàn đi về phía sân khấu. Giang Thoại nhìn theo hướng mắt Quang Thuận. Rồi nhướn mắt nhìn hắn. Hắn nói ỉu xiu

- Ông ta đây, cây si của nàng đây?

- Trời, mày mà sợ một ông già hả Thuận? Không chấp nhận được nghe, yếu vừa vừa thôi.

- Tao không sợ Ông tạ Nhưng chịu thua tiền và địa vị của ông tạ Ông ta bám theo nàng ráo riết lắm

Giang Thoại vung tay

- Như vậy cũng không có gì phải ngại

- Nếu mày là tao, mày cũng sẽ sợ thôi

Giang Thoại nhăn mặt "hừ" một tiếng

- Đồ chết nhất

Ba người xúm nhau lên án Quang Thuận. Làm anh ta hết đường chống đỡ.

Tính anh ta vốn nhút nhát lại thiếu tự tin. Trong bốn người anh ta với Giang Thoại là đối lập nhau một trời một vực. Giang Thoại như tước hết nam tính

trong con người Quang Thuận. Cho nên anh không chịu nổi cái cách rụt rè như con gái của anh ta

Tối nay phát hiện anh ta si tình một người đẹp đầy hào quang. Cả ba bật ngửa ra. Vừa ngạc nhiên vừa thú vị. Vừa tội nghiệp vì biết chắc anh ta sẽ thất bại

Chỉ thoáng nhìn cô bé ấy, Giang Thoại cũng biết tính nàng không phải hiền.

Anh nhìn Quang Thuận một cách thương hại

- Mà biết cô ta lâu chưa

- Khoảng nửa năm

Cả ba đồng loạt :

- Nửa năm

- Lúc đó thằng An dẫn tao đến đây xem múa, ban đầu tao không định đi.

Nhưng nó thuyết phục quá nên tao tò mò

Giang Thoại cười nửa miệng

- Thằng An này cũng chịu quây dũ, nó có bồ còn tham lam. Bộ nó muốn làm quen với cô ta sao

- Tao không biết, hình như nó cũng có toan tính chút ít gì đó mà. Nhưng cô ta không tiếp nó

Giang Thoại búng tay cái tách

- Cô nàng cũng kiêu kỳ quá nhỉ. Mà nói thật đi, có phải cô ta từ chối tiếp mà không?

Bị hỏi trúng tim đen, Quang Thuận đỏ mặt

- Tao có tặng hoa cho cô một lần. Sau đó, mời cô ngồi cùng bàn, nhưng cô từ chối. Thế là tao không dám nữa

- Mà mời cách nào?

- Viết giấy ,nhờ người chạy bàn đưa. Nhưng cô không trả lời

- Cha người đẹp này làm cao góm - Hà Huy nhận xét

Trên sân khấu, cô gái đã đi xuống. Bốn người ngồi yên, chăm chú theo dõi cô ta. Khi cô ta xuống bậc thang cuối. Người đàn ông lúc nãy đứng đón san và nói gì đó. Những cô ta lắc đầu cười. Nụ cười đẹp mê hồn. Cô ta vịn nhẹ tay lên tay ông ta. Cử chỉ thì tình tứ. Nhưng khuôn mặt lại nghiêm trang và khi ông ta muốn nắm tay, cô khéo léo lách người để tránh, đồng thời lại liếc mắt cười. Rồi uyển chuyển biến mất sau cánh cửa như trò phủ phép.

Tất cả những điều đó không lọt khỏi mắt bốn chàng. Giang Thoại gật gù

- Ghê thật, một yêu nữ chứ không phải loại thường. Có ngày thằng Q chỉ có chết

Nhị Hoàng thần người ra, chép miệng

- Nàng đẹp quá, sắc sảo nữa. Tao chưa thấy ai đẹp như vậy. Một cái liếc má của nàng cũng đủ làm nghiêm thành đồ nước rồi huống gì là cười.

Hà Huy hất mặt về phía cửa

- Nhìn điệu bộ của lão ta kìa

Giang Thoại ngó ra phía trước. Người đàn ông kia vẫn đứng lóng ngóng ngoài cửa. Tướng tá bề vạ của ông ta thật tương phản với bộ vẻ khỗ sở, quy lụy. Chỉ nhìn cũng biết ông ta say mê cô gái đến độ nào. Tự nhiên anh thấy vừa buồn cười, vừa có chút coi thường ông già .. si tình một cách ngớ ngẩn. Ông ta chờ khá lâu ở cửa. Vẻ mặt có vẻ gì đó kiên nhẫn, bi lụy. Những một lát sau Giang Thoại thấy ông ta lấy máy ra rồi vội vào xe.

Trên sân khấu, cô gái lại biểu diễn một điệu nhảy khác vui nhộn hơn điệu múa lúc nãy. Khi cô ta cúi chào, khán giả vỗ tay cuồng nhiệt, thậm chí có vài tên con trai đứng hẳn lên, huyết sáo. Cô ta đáp lại sự ái mộ đó bằng một điệu cho vô cùng duyên dáng. Rồi biến mất phía cánh gà.

Một lát sau cô ta đi xuống. Trên người là bộ áo khoác. Vừa kín đáo vừa hở hang. Cách ăn mặc mờ mờ ảo ảo ấy mới thật làm chết người. Nó gọi cho người ta sức tưởng tượng say mê. Quả thật nàng khiêu nữ này rất biết cách

khai thác sức quyến rũ của mình.

Cô ta chọn một bàn trong, gọi một ly nước. Và khi cô ta chỉ còn một mình, lập tức đám con trai đến vây quanh cô ta, ai cũng muốn trở hết tai ga lang với người đẹp. Cô ta làm thành một thế giới riêng biệt với căn phòng ngập chìm trong khói thuốc và tiếng nhạc

Giang Thoại quay lại nhìn Quang Thuận. 1%ấn ngồng cô, nói rất lịch sự.

- Mời cô ngồi xuống với chúng tôi. Bạn tôi rất hăm mộ cô, chúng tôi muốn mời cô một ly nước được ch%BC3nh cảm của mày

- Thôi tao không dám

- Mày có phai? là con trai không Thuận ?

- Qua bên đó nàng cũng đua co nhìn tao, tao biết nói gì bây giờ

- Không cần nói gì, mày hãy làm cho nàng chú ý đến mày, phải tìm một cách nào đó , thông minh lên một chút đi

- Chịu thôi, tao không nghĩ ra

Giang Thoại nóng mũi

- Vậy thì ngồi đó mà nhìn đi, đồ con tho?

Hà Huy và Nhị Hoàng bật cười

- Đừng có khích nó, hàng chục con thỏ đeo sau lưng nó, làm sao nó dám liệu chứ

- Mà có đến gần nàng thì tim nó đang đứng lại rồi, còn sống đâu mà tỏ tình Quang Thuận đỏ mặt. Nhưng vẫn ngồi yên. Ngay lúc đó, cô gái đi ngang qua bàn. Anh ngồi đó nguoi nhìn. Nhưng Giang Thoại thì đứng dậy , tự tin chặn đường cô, nói rất lịch sự.

- Mời cô ngồi xuống với chúng tôi. Bạn tôi rất hăm mộ cô, chúng tôi muốn mời cô một ly nước được chứ

Cô ta lập tức lắc đầu

- Cảm ơn anh nhưng tôi phải về

- Đừng từ chối cô bé, hãy còn sớm lắm

- Quả thật tôi không rảnh

Giang Thoại cương quyết

- Không nên nói không rảnh với người hâm mộ mình, đó là phép lịch sự đấy, ngồi xuống một chút đi

Cách nói ngang ngang ra lệnh của anh làm cô ta thoáng ngạc nhiên. Rồi đôi môi đẹp nhu ve của cô mím lại, cũng cương quyết không kém

- Tôi không thể ngồi với người say như anh

- Tôi không thêm mời cô mà mời cho bạn tôi, nó rất thích cô, vậy thì cô hãy lịch sự với nó một chút

- Nếu tất cả những người thích tôi, tôi đều phải đáp lại, thì tôi đã làm nghề khác chứ không có mặt ở đây đâu. Xin lỗi anh

Giang Thoại im lìm nhìn cô gái. Không ngờ cô ta đối đáp sắc sảo như thế .

Kiêu kỳ nhưng không chê vào đâu được. Cô ta làm anh bị khiêu khích. Và anh ngang ngược bước chân trước mặt khi cô định đi, anh la lên

- Người đẹp làm cao quá, cô tưởng cô có quyền coi thường bọn con trai chúng tôi sao, không phải vậy đâu

- Nếu anh thô bạo, tôi sẽ mời bảo vệ tới

Giang Thoại cười thật ngọt

- Không thô bạo đâu, với người đẹp. Thế này, không ai đủ sức thô bạo cả.

Ngược lại, cô sẽ được đón tiếp nhiệt tình. Có điều cô phải để bạn tôi có dịp bày tỏ tình cảm với cô

- Anh thật ngang ngược

- Nếu thật là vậy thì cho xin lỗi

Thấy hai người cứ đối đáp dằng co . Hà Huy kéo áo Giang Thoại nói như cản

- Để cô đi đi mà

Quang Thuận cũng boa thoi len, nhưng là bảo theo cách của anh. Anh nói như lấp bắp

- Mời .. mời cô ngồi xuống chơi

Cô gái im lặng nhìn anh, không trả lời. Giang Thoại hơi nóng mũi về về kênh kênh của cô

- Bạn tôi đã mời như thế, cô từ chối thì ác lắm đấy cô bé

Cô ta nhìn Quang Thuận một chút lạnh đăm

- Tôi có biết anh ta . Nhưng không lý do gì tôi phải ngồi tiếp những người say, anh tránh đường cho tôi đi

Cặp môi cô ta nhếch lên đầy vẻ kiêu kỳ. Cử chỉ đó làm Giang Thoại bóc lên. Anh rút xấp tiền, kẹp giữa hai ngón tay, phát trước mặt cô trong tâm trạng háo thắng

- Cô có vẻ coi thường bọn tôi quá, nếu cho boa nhiều đây, cô có thấy coi thường không

Cô gái hơi khựng người lại, rồi bất ngờ cô ta giơ tay lên tát vào mặt anh

- Đồ tầm thường, không phải ai cũng ham tiền như anh nghĩ đùa. Đừng đánh giá con người thấp vậy

Cử chỉ đột ngột của cô làm mọi người kinh ngạc. Cả phòng đều quay lại nhìn cô . Kể cả Giang Thoại , anh bàng hoàng đến nỗi không kịp phản ứng.

Ngồi trong xe, mọi người chỉ nói chuyện về người đẹp lúc nãy. Chỉ trừ Giang Thoại, anh biết cả bọn bị chấn động với ấn tượng về cô ta Cả anh cũng vậy. Có điều với anh, cô ta còn món nợ riêng cần giải quyết

Hôm sau, Nhị Hoàng là người lên tiếng đề nghị đến Linda Dĩ nhiên không ai từ chối. Có điều Quang Thuận đến với tâm trạng hồi hộp chứ không có vẻ náo nức như những lần khác. Anh sợ Giang Thoại "quậy " thân tượng của mình

Thế nhưng cả buổi tối cô ta không đến. Giang Thoại hỏi một người chạy

bàn. Anh ta bảo thỉnh thoảng nàng vắng mặt như thế. Hỏi địa chỉ thì anh ta bảo không biết

Cả bọn bỏ về sớm. Thất vọng và mất hứng. Nhị Hoàng chép miệng

- Không có nàng ta không hứng thú chút nào
- Chẳng lẽ nàng hay nghỉ thế? Nghề chính của nàng là gì Thuận?
- Tao không biết
- Dở ẹt, đeo đuổi nàng lâu như vậy mà không biết một chút nào về nàng, thằng này .. tệ đến thế là cùng

Quang Thuận gãi gãi đầu

- Tao chỉ ngồi xa mà nhìn, chưa có tiếp cận với nàng đâu

Hà Huy quay qua Quang Thuận

- Sao mày, mai ở lại không?
- Không được, nghỉ cả tuần rồi
- Bỏ ý định trừng phạt nàng rồi à?

Giang Thoại khẽ nhún vai

- Tao còn về thành phố dài dài, nàng trốn đâu cho thoát
- Thằng này, thù dai khiếp, tha cho nàng đi mày
- Ta bảo không mà
- Hà Huy lại quay qua Quang Thuận
- Còn mày, kỳ này có về nữa không?
- Chắc về

Nhị Hoàng tròn mắt

- Xa như vậy cũng về, đừng có điên cha
- Kệ nó mày, nàng cũng đáng để nó si tình lắm. Ủng hộ cho nó lên tinh thần đi

Mọi người lại bàn tiếp. Cuối cùng câu chuyện cũng xoay quanh cô nàng huyền thoại ấy. Giang Thoại nghiêng đầu nhìn ra đường. Chợt thấy cô bên

kia đường. Cô đang bước xuống rồi cùng đi với một thanh niên vào nhà hàng

Nếu lúc khác, chắc chắn anh đã xuống dưới theo cô Nhưng bây giờ thì anh đành bỏ ý định đó. Suy cho cùng, anh vẫn còn trở lại và cô ta thì vẫn ở đây, có trốn đi đâu cho thoát. Một ý nghĩ lướt qua trong đầu, làm lòng anh sôi sục ý nghĩ chiến thắng. Hình như xung quanh cô ta luôn là đám con trai. Cô ta không thể là của riêng ai, bỗng nhiên anh muốn lao vào cuộc để giành giật. Hình ảnh lúc nãy của cô ta làm anh bị khiêu khích

Hôm sau Giang Thoại đi Minh Hải, Anh theo công trình xuống đó một tháng nay Dự kiến hai tháng nữa mới xong. Đây là lần đầu tiên anh mong xong công trình để trở về. Bây giờ thành phố có sức hấp dẫn mới mẻ với anh. Trong đó thấp thoáng bóng dáng yêu kiều của cô gái lạ.

Trong suốt hai tháng đó, thỉnh thoảng Giang Thoại có về thành phố. Nhưng anh chỉ giải quyết xong công việc rồi lại đi ngay Anh không gặp Quang Thuận. Nhưng Nhị Hoàng và Hà Huy có gọi điện, hẹn sẽ gặp vào trung thu Giang Thoại hiểu ngầm là lúc đó, cả bọn sẽ kéo đến Linda Không ngờ nàng kiều nữ đó có ma lực thu hút con trai như vậy

Buổi chiều bàn giao xong công trình. Giang Thoại một mình chạy xe về thành phố . Áo quần tóc tai còn đầy bụi bặm, râu tóc tua tủa và nước da đen sạm . Nhìn anh thật ngầu, thật "rùng rú" Anh về đến nơi thì trời đã tối.

Đường xá loang loáng nước mưa. Chiếc xe còn dính đầy bùn Người đến xe đều thảm hại như nhau

Giang Thoại ghé một quầy hàng định mua vài thứ đồ ăn. Anh mệt quá nên chỉ muốn về nhà, và lười biếng vô cùng nếu phải trò ra ngoài để tìm cái gì đó ăn

Anh đứng trước quầy đồ hộp, tìm một món vừa ý. Chợt anh nhận ra phía quầy vuông góc, một mái tóc vắn cao để lộ ngắn cổ trắng thon thả, quen

thuộc. Quen thuộc đến nỗi anh nhận ra cô ta ngay. Có nằm mơ Giang Thoại cũng không tin có cuộc gặp bất ngờ này. Anh lập tức bước qua, đứng bên cạnh cô ta:

- Xin chào

Cô gái nhìn anh, ngỡ ngàng. Giang Thoại đọc thấy một chút hoảng sợ trong đôi mắt của cô. Anh hiểu ngay bộ dạng của mình làm cô ta hoảng sợ. Và thật cô ta nhìn anh đầy hoang mang. Cô chưa nhận ra được anh. Giọng cô ta thoáng lo sợ.

- Xin lỗi, anh là ai?

- Không nhớ tôi thật sao

Cô ta không trả lời, đôi mắt đen láy nhìn anh đăm đăm. Trán cô khẽ cau lại như cố nhớ Giang Thoại, chónpg khủy tay trên kệ, cười gằn gằn. Giọng nói cũng gằn gằn, anh nói như nhắc

- Cô đã tát tôi ở phòng trà Linda, nhớ rồi chứ

Thoắt một cái, đôi mắt cô ta mở to, kinh ngạc và bất ngờ. Cô ta đưa mắt nhìn quanh. Giang Thoại hất mặt lên, đe dọa.

- Cô đã làm tôi mất mặt giữa chốn đông người. Tôi không tha thứ cho ai hạ nhục. Và tôi đã tìm cô khắp nơi, bây giờ mới tìm được, cô không thoát được tôi rồi

Thấy cô hơi lùi lại như sắp bỏ chạy, Giang Thoại dấn lên một bước

- Định chạy đi đâu?

Vừa lúc đó, người chủ tiệm bước tới đón đả?

- Anh mua thứ nào ạ?

Giang Thoại vừa quay lại trả lời thì thoắt một cái, cô gái đã bỏ chạy ra khỏi quầy hàng. Dáng điệu quýnh quáng sợ hãi thật sự. Anh vội xin lỗi chủ quầy một tiếng. Rồi hấp tấp đuổi theo cô ta

Trên vỉa hè, người ta đi lại nườm nượp, Giang Thoại cố lách qua mọi người,

đuổi theo chiếc áo đỏ phía trước. Nhưng khi khoảng cách anh khá gần cô gái, thì cô ta đã băng qua được bên kia đường, ngồi vào chiếc Taxi vừa chạy trời tới. Anh đứng bên lề, nhìn theo thật lâu, rồi nhún vai chịu thua. Và anh đi ngược đường trở lại xe mình

Giang Thoại trở về nhà. đóng cửa ở một mình trong phòng. Anh pha tách cafe đặt lên bàn. Rồi ngồi xuống, đưa tay mở tivi. Nhưng anh nhìn màn hình mà đầu óc cứ nghĩ về cuộc gặp lúc nãy. Thật là tức khi để cô ta vượt khỏi tay. Dễ gì tìm được một cuộc gặp tình cờ như thế, một cơ hội hiếm có khi cô ta chỉ đi một mình. Vậy mà cũng không giữ được. Số cô ta thật may mắn. Giang Thoại uống xong tách cafe, anh nhìn đồng hồ. Mới hơn chín giờ. Còn quá sớm để ngủ. Anh đến mở tủ định lấy chiếc áo, nhưng khi thấy mình trong gương, anh đứng nhìn một chút rồi bật cười một mình. Bộ dạng như tướng cướp thế này, cô ta sợ là phải. Nếu anh có dáng dấp hào hoa như lúc ở phòng trà, có lẽ cô đã khiếp đảm hơn.

Hôm sau anh đến Linda một mình. Dĩ nhiên là đẹp trai lịch sự hơn hôm qua. Anh chọn một bàn ở góc phòng, đưa mắt nhìn lên sân khấu. Một cô ca sĩ nào đó đang hát, chứ không phải cô ta. Giang Thoại không chắc tối nay cô ta sẽ đến. Nhưng vẫn cứ chờ.

Một lát anh đứng dậy định đi ra ngoài vừa lúc đó cô ta cũng xuất hiện ở cửa. Cô ta có vẻ vội vã như đến trễ. Giang Thoại búng tay phấn khởi, rồi bước nhanh về phía cô ta.

- Thật may là lại gặp cô ở đây.

Cô gái ngược lên nhìn anh. Hình như cô ta nhận ra một nét quen mơ hồ.

Nhưng không nhớ chính xác được. Không đợi cơ hội, anh lại lên tiếng trước.

- Tôi đã gặp cô chiều hôm qua. Và cô đã bỏ chạy, nhớ chưa?

Cô ta hơi lui lại một bước, thốt lên:

- Thì ra là anh, lại là anh.

- Đúng, lại vẫn là tôi, tôi đã nói rồi, tôi sẽ không để cô trốn thoát mà

- Thế anh muốn gì

- Cô đã tát tôi một cái nhó chưa?

Cô ta không trả lời, chỉ quay đầu nhìn quanh như tìm kiếm. Rồi cam thấy mình sẽ an toàn ở đây. Cô ta mạnh mẽ ngược lên nhìn anh

- Vậy anh muốn gì ở tôi?

- Tôi để cho cô tình nguyện tự xử?

- Anh rắc rối lắm

Nói xong, cô đẩy mạnh Giang Thoại qua một bên. Rồi bỏ chạy lên phía sân khấu. Giang Thoại lach theo cô ta Hoàn toàn không có ý định đuổi theo .

Anh nghĩ một cách rất tự tin, rằng cô ta có thể trốn đi đâu được. Cho nên không việc gì phải lảng nhang theo làm phiền khi cô ta đang gấp

Anh trở lại bàn, ngồi chống tay trên bàn, dăm dăm nhìn lên sân khấu chờ cô ta xuất hiện. Tối nay cô ta múa điệu gì mà y phục tha thướt mỏng như sương. Cô ta làm anh có cảm giác điên đảo vì sự dịu dàng khả ái. Anh tự nhủ mình chú ý cô ta vì sự xung đột cá nhân. Nhưng từ trong thâm tâm, anh biết đó chỉ là dối trá.

Anh bị hạ bệ vì sắc đẹp phi thường của cô ta Và đồng thời cũng nhận ra mình đã thành tên si tình giống như Quang Thuận. Dù chỉ là mới gặp cô ta lần đầu

Múa xong cô ta rời sân khấu Giang Thoại lững thững đi lên chặn cô ta ở phía cửa hông. Biết là không tránh được anh, cô dừng cảm đứng lại. Giữa lối đi hơi tối, và hẹp, cứ dựa vào tường, mắt nhìn xuống như sẵn sàng chờ đợi tai họa giáng xuống, giọng cô ta hơi run nhưng gan góc

- Tôi đây, anh muốn trả thù thì cứ làm. Rồi sau đó hãy buông tha tôi

Giang Thoại khoanh tay trước ngực, yên lặng nhìn cô Anh có một ý thích hơi ác là kéo dài sự chờ đợi phạt phòng của cô Trông cô ta đáng yêu lạ lùng

vì sợ hãi. Khác xa vẻ kiêu kỳ trong lần bị lôi kéo trước đây
Hình như chờ mãi không thấy phản ứng của anh. Cô ta đâm ra sốt ruột và
ngước lên hé mắt nhìn. Cử chỉ của cô làm anh bật cười

- Cô tên gì vậy?

Cô ta có vẻ hơi lạ vì cách hỏi đột ngột nhưng vẫn nói miễn cưỡng

- Mỹ Trinh

Giang Thoại lắc đầu

- Tên đó tôi biết rồi, tôi muốn hỏi tên thật của cô kia

Thấy cô ta cso vẻ không muốn trả lời, anh nói như đe dọa

- Nói thật đi

- Vũ Thường

Giang Thoại nghe có một thoáng gfi đó khẽ rung động. Tên cô ta dễ thương
và có vẻ hiền ngoan . Chứ không hào nhoáng như cái tên cô ta tự đặt. Đặt
làm gì cái tên hoa mỹ như thế

Giọng anh dịu hẳn

- Tại sao hôm ấy cô dám đánh tôi

Cô gái đứng yên suy nghĩ một chút, rồi ngẩng mặt lên, cử chỉ có gì đó phản
kháng

- Anh bảo tôi làm anh mất mặt, thế anh không nghĩ anh coi thường người
khác? Anh nhìn lại hành động của mình đi

Giang Thoại thọc tay vào túi quần, gật gật đầu

- Công nhận lúc đó tôi hơi bậy, nhưng cô cũng không được nặng tay như thế.

Con gái gì dữ quá vậy?

- Với mấy người coi thiên hạ như rác, phải như vậy mới được

Mắt Giang Thoại lóe lên , bất ngờ vì câu trả lời của cô ta . Rồi anh gật gù

- Dễ sợ thật , cô cũng đâu có hiền , cô cũng đúng như dự đoán của tôi

- Vì nếu hiền , chẳng khác nào tôi đồng ý để anh coi thường tôi

Giang Thoại khoát tay

- Đừng lý luận nữa , cô đã làm tôi mất mặt với bạn bè , cô phải trả giá về hành động này

- Anh định làm gì tôi ?

- Tùy cô chọn , tôi đã nói rồi , tôi để cô tự xử Mà

Cô gái đứng im nhìn anh . Hình như cô ta cũng nhận ra vẻ thay đổi của anh .

Nó khác xa hôm qua . Khg đủ tợn như hôm qua . Anh cũng lịch sự như những người đeo đuôi? Cô . Có điều anh ta không thể để tán tỉnh mà là hỏi?

Tội

Nhưng trong cách nói chuyện của anh , cô linh cảm đó không phải là ý muốn trả thù kiểu giang hồ . Nếu muốn thanh toán kiểu đó anh ta đã làm rồi . Chứ không phải nói năng tay đôi như thế này

Ý nghĩ đó làm cô cảm thấy nhẹ lòng . Và khi thấy anh ta không còn đáng sợ nữa , cô quên mất sự đề phòng đối với anh ta . Cô nói như kẻ tội

- Tôi đổ anh , đã ngang ngược chặn đường tôi , bắt tôi phải ngồi tiếp các anh , lại còn đem tiền ra đùa cợt , tôi đâu phải là tiếp viên

- Tôi cũng nghĩ vậy

- Nếu tôi có phản ứng như thế , cũng không có gì đáng trách

- Nói vậy , nghĩa là tôi có lỗi trước ?

- Vâng , chính anh có lỗi trước

- Cuối cùng thì cô không có lỗi gì cả, kể cả chuyện cái tát?

Cô ta thoáng ấp úng , rồi mạnh dạn gạt đầu

- Anh buộc tôi phải làm như vậy

Giang Thoại khoát tay

- Khg , tôi muốn cô khẳng định , có phải cô thấy mình không có lỗi , phải không ?

- Vâng

Anh bước một bước đến trước mặt cô gái , làm cô ta hốt hoảng , bấu tay vào tường , trợn người lại. . Cử chỉ của cô làm anh cười chế diễu?

- Vậy nếu tôi đánh lại cô để trả thù thì không có quá đáng lắm phải không
Mắt cô hơi chớp chớp , tránh cái nhìn có lửa của anh, nhưng vẫn nói mạnh dạn

- Như thế có đáng mặt đàn ông không ?

- Tôi không khoái làm người quân tử đâu

- Vậy thì hãy bước ra ngoài kia , tôi sẽ cho anh tát tôi trước sự chứng kiến của mọi người

Giang Thoại cười lớn

- Tôi đâu có điên đến vậy , cô tưởng tôi ngu đến nỗi không hiểu sự ranh ma của cô . Chưa có nơi nào cô được an toàn như ở đây . Có khối tên khùng sẵn sàng bảo vệ cho cô , cô tưởng tôi không biết sao

Cô ta nhăn mặt

- Anh không được miệt thị Người ta

- So với cung cách kiêu kỳ của cô , như vậy tôi cũng không phải là quá đáng

Cô ta nhìn đồng hồ rồi sốt ruột

- Thế anh muốn gì ở tần là tôi, tôi đã nói rồi, tôi sẽ không để cô trốn thoát mà

- Thế anh muốn gì

- Cô đã tát tôi một cái nhớ chưa?

Cô ta không trả lời, chỉ quay đầu nhìn quanh như tìm kiếm. Rồi cam thốA9 , tôi không đồng ý

- Khg thích tùy cô , nhưng tôi thích như vậy

Vũ Thường không nói gì , nhưng quay ngoắt người bỏ đi . Giang Thoại lững thững đi theo cô . RA đến cửa , anh đi dẫn lên ngang với cô

- Ông ấy đâu rồi ?

- Anh hỏi ai ?

- Người đàn ông hay bám theo cô đây , tối nay ông ta đâu rồi ?

- Tôi không có bồn phận trả lời anh

Giang Thoại vẫn tỉnh bơ

- Đây , cô về bằng gì vậy ? Khg có ai đưa chứ ?

- Anh thật là tò mò , tôi đi bằng gì kệ tôi

Cô đi bằng bằng về phía chỗ lấy xe . Giang Thoại cũng bước nhanh theo .

Nhưng đến giữa đường . Chợt cô đứng lại , có vẻ ngập ngừng . Giang Thoại nhìn theo hướng mắt cô , rồi gật gù

- Ông ta lại đến đón cô à ?

Quả thật ông già si tình ấy đang bước xuống xe , te te tiến vào cửa . Nhưng khi cô thấy ông ta tiến đến . Vũ Thường quay ngoát lại . , bấu chặt lấy tay

Giang Thoại , gương mặt cô nhợt nhạt

- Anh có sợ Ông ta không ?

Giang Thoại ngạc nhiên , nhún vai

-Tôi sợ Ông ta à ? Tại sao chứ ?

- Ông ta nguy hiểm lắm , những người theo tôi đều không dám lại gần tôi vì uy lực của ông ta đó

- Đối với tôi , đó chỉ là một ông già không nên nét . Còn cô ?

Vũ Thường không trả lời , cô hấp tấp đi nhanh đến bãi xe

- Nếu anh không sợ Ông ta , thì anh hãy đưa tôi về nhà

- Đồng ý , rất hân hạnh

Nhưng Vũ Thường đang rối quá nên không để ý đến vẻ mặt ần nét hài hước của anh . Cô đi sát vào anh , níu tay y như cặp tình nhân thân mật . Ban đầu Giang Thoại không để ý . Nhưng sau đó anh

nhanh chóng nhận ra vẻ bối rối của cô . Giọng anh nghiêm chỉnh

- Cô muốn tránh mặt ông ta à ?

Vũ Thường chưa kịp trả lời thì phía sau , tiếng ông ta gọi vừa đủ để cô nghe

- Mỹ Trinh

Cô đành phải đứng lại. , vẻ mặt đầy thất vọng , cô buông tay Giang Thoại, miễn cưỡng quay lại. Người đàn ông đã đến gần cô . Khg thềm ngó Giang Thoại , ông ta nhìn cô đăm đúi

- Sao em về sớm vậy ? Anh đã bao? tối nay anh đến mà

- Em ..em hơi mệt

- Làm sao mà mệt , em có bệnh không ?

- Dạ ..không có , chỉ mệt chút thôi , không sao cả?

Cô đưa mắt nhìn Giang Thoại . Nửa cầu cứu , nửa như muốn bảo anh hãy đi . Nãy giờ anh vẫn tò mò theo dõi? hai người , bắt gặp cái nhìn của cô , anh quyết định can thiệp

- Cô ấy không sao đâu , để mặc chúng tôi , ông khỏi lo

Vừa nói anh vừa kéo Vũ Thường sát vào người . Cử chỉ của anh làm người đàn ông nhú mày

- Mày là thằng nào ?

Vũ Thường nói hấp tấp

- Anh ấy là anh của em , anh bà con , anh.....

Nhưng Giang Thoại lập tức cắt ngang

- Tại sao em phải nói dối , cứ bảo thẳng với ông ta , em là vợ Sếp cưới của anh

Người đàn ông tuyệt nhiên không tin . Ông ta quay lại Vũ Thường

- Nó nói gì vậy , có đúng không ?

Vũ Thường chưa kịp lên tiếng thì Giang Thoại đã nói hót

Chuyện của chúng tôi, ông tò mò làm gì. Này, tôi rất chú ý cái cách ông đeo đuổi người yêu của tôi, từ nay về sau đừng vậy nữa

- Hừ.. đừng tưởng nói như vậy là dễ dàng qua mặt tao. Hừ như vậy không

xong đâu thẳng nhóc. TRước đây có mấy thẳng như mày rồi, muốn yên thân thì tránh xa cô ta ra nghe chưa

- Nếu không thì sao?

- Thì mày sẽ được nếm mùi giang hồ, tao không dọa. suông đâu

Giang Thoại nóng người lên, anh chột tím ngực áo ông ta Nhắc ông ta lên như một hình nộm, nhìn thật buồn cười. Nhưng ba người trong cuộc đều căng thẳng nên không ai cười nổi. Vũ Thường tròn xoe mắt, kinh hoàng vì hành động táo bạo của anh. Cô kêu lên , giọng thẳng thốt

-- Đừng làm vậy anh, nguy hiểm lắm

Trong khoảnh khắc hoảng sợ, cô không hay cách nói của mình rất thân mật. Như thừa nhận mối quan hệ riêng tư với Giang Thoại. Anh quay lại nhìn cô Người đàn ông được buông ra. Ông ta tức tối sửa lại cổ áo, gầm lên

- Thẳng nhóc, rồi mày sẽ biết tay tao

Ông ta bỏ đi, nhưng Giang Thoại ngăn lại

- Khoan

Anh lững thững bước đến trước mặt ông ta

- Tôi cảnh cáo nhé, nếu ông còn quấy rầy cô ta, tôi sẽ cho ông một trận nên thân. Ông không thấy cô ta đáng tuổi con ông sao

- Rồi mày sẽ biết tay tao, chờ đi thẳng nhóc

Giọng ông ta đầy hăm dọa

Ông ta đi rồi, Vũ Thường thờ dài

- Ai có biết anh vừa chuốc họa vào thân không?

- Nếu có như vậy thì đã sao, tôi không sợ Ông già mất nét ấy

-Vì anh không hiểu đó thôi, ông ta có thể lực lắm

Giang Thoại không quan tâm đến câu nói của cô Ý nghĩ tối nay độc chiếm được cô là anh vừa ngạc nhiên vừa thú vị. Anh trở lại vẻ giễu cợt

- Thật sung sướng khi gọi cô là vợ sắp cưới, tôi sẽ rất dễ chịu nếu câu đó

được nói hàng ngàn lần nữa

Vũ Thường vẫn đắm chiêu

- Anh đừng có đùa

- Cô đừng dễ bị Ông ta chi phối thế, còn tôi thì rất cảm ơn ông ta, vì nhờ đó mà tôi có điều kiện đưa cô về. Phải nói là một bước ngoặt quan trọng, cô có thấy thích không?

Vũ Thường lắc đầu, vô tình cô lặp lại lời nói lúc nãy

- Anh có biết anh vừa chuốc họa vào thân không?

- Này, cô hãy gọi lại xe đi, tôi đưa cô về nhé, xem ra cô không còn tinh thần để đi một mình rồi

Nói xong anh đến bãi giữ xe, tìm chiếc xe của mình. Vũ Thường vẫn đứng bên ngoài chờ. Cô ngồi lên phía sau anh mà mắt vẫn ngoái nhìn xung quanh như sợ người đàn ông sẽ lại xuất hiện

Giang Thoại luôn tay ra sau, kéo tay cô để choàng qua người anh

-Cứ ôm tự nhiên, tôi cho ôm miễn phí đấy

Vũ Thường rút tay lại

- Anh đừng đùa, tôi không phải loại người như anh nghĩ đâu

Giọng cô đầy bất mãn, nhưng Giang Thoại vẫn tỉnh bơ

- Tôi không nghĩ xa xôi gì hết, chỉ thấy trước mắt là cô có thể ngã, nếu không ôm chặt tôi. Con gái sao hay nghĩ đủ thứ rắc rối vậy không biết

Đang trong tâm trạng không bình thường nhưng Vũ Thường vẫn không khỏi thấy quê quê, buồn cười. Cô làm thinh. Và vấn đề yên tay mình trên chân anh

Giang Thoại cũng không nói chuyện. Anh cứ chạy tà tà hết con đường này đến con đường khác. Cố tình lơ không hỏi nhà cô ở đâu. Vũ Thường ban đầu không để ý. Một lát sau phát hiện ý đồ của anh cô phản đối

- Sao anh không đưa tôi về, lúc nãy anh đã nói vậy kia mà, anh cơ hội lắm

- Hum .. cô không chịu nói địa chỉ, làm sao tôi biết mà đi. Chứ không phải cô muốn lợi dụng dịp này để đi chơi với tôi à

-Anh bẻm mép lắm. Tôi không thèm nói chuyện với anh

- Khoan, trước khi không nói, cô hãy chỉ nhà cái đã

Nhà tôi khó tìm lắm, anh cứ chạy theo hướng tôi nói là được rồi

Giang Thoại nhún vai

- Cũng được

Vũ Thường nhìn lên phía trước, rồi nói ngắn gọn

-Cuối đường này anh rẽ phải dùm

- Xin tuân lệnh

Vũ Thường làm như không nhận ra giọng nói giễu cợt của anh. Co không nói gì, chỉ tiếp tục điều khiển ở tầm gần như thế, cuối cùng cô yêu cầu anh dừng lại ở một con đường nhỏ, rất vắng người. Cô xuống xe rồi khẽ vẫy tay

- Cảm ơn anh đã đưa tôi về. Chào anh nha

Giang Thoại vẫn ngồi yên trên xe, nhướng mắt

- Cô trả công như vậy à? Vô tư vậy sao?

Vũ Thường quay lại , miễn cưỡng

- Lẽ ra tôi phải mời anh vào nhà, nhưng nhà tôi xa lắm

- Lý do đó không thuyết phục chút nào

- Tôi chịu thôi, dù sao cũng rất cảm ơn anh

- Tôi không thích nghe cảm ơn

Vũ Thường cười nhẹ, rồi cương quyết vẫy tay chào anh, và quay người đi vào con hẻm thật tối. Tối đen mức gần như không thấy đường đi. Giang Thoại ngồi yên nhìn sau cô . Vũ Thường thật chủ quan mới nghĩ rằng anh bỏ qua cơ hội ngàn vàng này. Đi một đoạn, Vũ Thường quay lại nhìn phía sau. Nhưng trời tối quá nên cô không thấy gì. Cô có vẻ yên tâm và tiếp tục đi. Giang Thoại vẫn giữ một khoảng cách khá xa cô Càng vào sâu con đường

càng nhỏ dần, khó đi hơn. Nhưng Giang Thoại không có ý định bỏ cuộc. Anh không ngờ một giai nhân rực rỡ nơi phòng trà lại ở một nơi xó xỉnh như thế. Cô thừa sức có tất cả những gì mà một cô gái muốn có. Sao cô lại không như thế. Cô ta thật bí ẩn. Tự nhiên Giang Thoại chợt thấy có gì đó tội tội Vũ Thường. Anh chợt nhớ một bài hát rất quen "Thương ai về ngõ vắng, đêm nay thiếu ánh trăng .. "

Ở phía trước Vũ Thường chợt dừng lại. LOay hoay tìm chìa khóa. Khi cô mở được cửa thì Giang Thoại cũng vừa đi tới, nghe tiếng chân anh, cô quay lại, rồi khẽ thốt lên

- Sao anh theo tôi, anh thật là ..

Giang Thoại nghiêng đầu nhìn vào trong rồi cười đắc thắng

- Đến lúc này rồi, cô không lý do gì không mời tôi vào nhà cả, làm thế coi không được đâu

- Nhưng bây giờ khuya rồi, nếu tiếp anh hàng xóm sẽ dị nghị tôi

Cách nói của cô làm Giang Thoại chùn bước không dám ngang nhiên nữa.

Anh đứng vịn vào xe, gật gật đầu

- Vậy thì tôi sẽ về, vì thanh danh của cô đây, cô vô đi

Vũ Thường có vẻ bất ngờ vì phản ứng của anh. Nhưng cô chỉ gật đầu chào, rồi nhẹ nhàng bước vào nhà, đóng cửa lại. Giang Thoại vẫn đứng yên ở ngoài . Cho đến lúc cô tắt đèn anh mới quay đầu xe ra về

Trên đường đi anh cứ nghĩ miên man về Vũ Thường. Cô đã phân nào đi. Rồi b ến mất sau cánh cửa. Điều đó còn đỡ tệ hại hơn là cô ta cứ bước hẳn ra, áo ngủ còn nhàu nát, thậm chí vươn vai vừa ngáp vừa yêu cầu ngồi chờ

Trước đây có lúc Giang Thoại định của một cô gái khá xinh. Thế nhưng có lần anh đến tìm nàng khi nàng chưa thức dậy. Nàng đã tầu tiên Giang Thoại nghĩ tới là đến nhà Vũ Thường. Anh nghiêng người nhìn lên tường. Mới hơn bảy giờ. Anh bước xuống giường, vào toilet rửa mặt. Rồi mặc áo ra khỏi nhà

Anh vào một quán cafe đọc báo để chờ cô Anh nghĩ giờ này Vũ Thường chưa thức dậy nổi. Những cô gái làm việc nhiều về ban đêm ít cô nào thức nổi trước chín giờ. Chắc là Thoại cũng không ngoại lệ. Anh rất dị ứng với hình ảnh các cô gái vội vã thức dậy vì có khách. Thế rồi cô ta sẽ lộ khuôn mặt còn ngáy ngủ và đầu tóc rối bù ra, nói một câu xin lỗi bảo chờ. Rồi biến mất sau cánh cửa. Điều đó còn đỡ tệ hại hơn là cô ta cứ bước hẳn ra, áo ngủ còn nhàu nát, thậm chí vươn vai vừa ngáp vừa yêu cầu ngồi chờ

Trước đây có lúc Giang Thoại định của một cô gái khá xinh. Thế nhưng có lần anh đến tìm nàng khi nàng chưa thức dậy. Nàng đã tiếp anh với nguyên bộ đồ ngủ xốc xếch cùng với hàng lô ống cuốn tóc trên đầu. Mãi mấy phút sau nàng mới chịu vào nhà "tân trang" lại mình. Để rồi gần một giờ sau đó, nàng xuất hiện với khuôn mặt trang điểm thật xinh như mộng

Nhưng sau lần đó, Giang Thoại biến hẳn. Anh goodbye nàng không một lời giải thích. Anh đã quá ấn tượng về sự bê bối của nàng và hoàn toàn không chịu nổi các cô có bề ngoài hào nhoáng nhưng bên trong thì lòi thối như con qua.

Giang Thoại hớp nốt ngụm cafe cuối cùng, anh cuộn tròn tờ báo trên tay, rời khỏi quán. Hy vọng giờ này Vũ Thường đã thức dậy. Anh rất không muốn thấy cô xuất hiện với một dáng vẻ gây kinh hoàng cho anh. Đúng hơn là sợ bị sụp đổ hình ảnh mỹ miều của cô

TRái với dự đoán của anh, khi anh đến thì Vũ Thường đang chuẩn bị ra khỏi nhà. Cô mặc chiếc áo sơ mi màu vàng, quần jeans xanh nhạt, thắt lưng bản rộng. Tóc cô buộc gọn phía sau, đơn giản. Nhìn cô giống như bao cô gái bình thường khác ngoài đường phố. Thúy Hương gật khó tưởng tượng nổi đây là một mỹ nữ lộng lẫy về đêm

Cô gây ấn tượng đến nỗi, trong một thoáng Giang Thoại đứng ngây người nhìn. Rồi anh khẽ lắc đầu lên tiếng

- Cô định đi đâu vậy, Vũ Thường?

- Tôi đến nhà hát

Giang Thoại dừng xe, bước đến trước mặt cô, nhìn cô tò mò

- Cô đến đó làm gì vậy, đây là ban ngày mà

- Tập múa, tuần sau tôi phải theo đoàn đi lưu diễn rồi

Vừa nói cô vừa vén tay áo nhìn đồng hồ. Cô mỉm cười nhìn anh nụ cười nhã nhặn nhưng rõ ràng là đuổi khách. Qua phút ngạc nhiên Giang Thoại quyết định ngay

- Vậy thì tôi sẽ đưa cô đi

Vũ Thường lập tức lắc đầu

-Không , tôi đi một mình quen rồi, cảm ơn anh

- Cô khó tính hay là làm cao vậy Vũ Thường?

Vũ Thường mở lớn mắt khi nghe câu của anh, rồi cô khẽ nhăn mặt

- Anh muốn nghĩ thế nào cũng được đâu có điều khiến được ý nghĩ của anh

- Nếu tôi đi theo làm người hộ tống ở sau, cô sẽ nghĩ sao?

- Tôi nghĩ anh đang thất nghiệp, chỉ có những người quá dư thời giờ mới sử dụng phí phạm như vậy

- Ngược lại, thời giờ của tôi rất quý . Cô hân hạnh lắm mới được tôi nhìn chút công việc dành để theo đuổi cô đấy

Vũ Thường nhướng mắt nhìn anh và buông xuôi

- Tôi không cảm nhận được sự hân hạnh đó đâu, xin lỗi anh nghe

Rồi cô đến dắt xe ra ngoài. Giang Thoại gian dân giúp cô, anh dựng xe ngoài cửa, và đi về phía xe mình

- Cô không thích thì thôi, tôi không ép nhưng từ đây ra đến ngoài đường, cô vẫn còn thời gian suy nghĩ, nếu thay hồi hận thì cứ nói với tôi một tiếng, tôi sẵn lòng bỏ qua và sẽ đưa đón cô một cách nhiệt tình

Vũ Thường chột cười lên, nhưng cô lập tức nói với vẻ sốt ruột

- Tôi trễ giờ rồi, xin lỗi anh nha

Giang Thoại bước đến dẫn xe sát lề nhường đường cho cô

- Vậy thì nhanh lên đi

Vũ Thường có vẻ không tin sự đổi ý đột ngột của anh, cô nhìn anh một cách lạ lùng. . Rồi vội vã leo lên xe và chỉ một lát sau bóng cô đã mất hút ở cuối hẻm

Giang Thoại nhún vai cười một mình. Rồi cũng lững thững đến ngồi lên xe mình. Anh không vội vã, mà cứ nhẩn ga chạy phía sau cô với một khoảng cách cố định

RA đến đường lớn, anh phóng nhanh lên ngang hàng với cô Nhấn nhấn kèn, làm Vũ Thường phải quay lại. Thấy anh cô buột miệng

- Anh thật là lì

- Không sai

- Nhưng anh định sẽ làm gì sau đó? Tôi đâu có rảnh mà tiếp anh

- Không cần cô tiếp, tôi đến đó xem có tập tành. Cô cứ làm việc của cô, không cần để ý đến tôi.

Vũ Thường nhăn mặt:

- Anh làm tôi dở khóc dở cười được. Sao anh lì thế ?

- Cũng tùy người dễ lì, tôi đã nói là tôi đang rảnh lắm mà cô không nghe

- Tôi chưa thấy ai dai dẳng như anh, thôi không nói với anh nữa đâu.

Giang Thoại mỉm cười ranh mãnh. Cách nói của cô giống như đứa con nít giận dỗi. Có nghĩa là cô không thấy sự có mặt của anh là nặng nề. Nó không làm cô bị ám ảnh như ông kia. Vậy thì anh không lì lợm là đại ngộc

Đến phòng tập, anh đi lung tung phía sau Vũ Thường. Cô làm ngơ như không có mặt anh. Và biến vào phòng thay đồ. Giang Thoại dựa tường khoanh tay nhìn mọi người đi lại trong phòng. Thỉnh thoảng vài người nhìn anh tò mò và anh đáp lại những cái nhìn ấy bằng một nụ cười thân mật. Đến

nổi họ cũng cười lại vì tưởng anh là diễn viên mới.

Một lát Vũ Thường đi ra. Rõ ràng là cô không đủ sức phớt lờ anh. Cô vừa nói vừa nhăn mặt

- Anh đã biết chờ này giờ rồi, làm ơn về nhà đi.

Giang Thoại nhún vai:

- Cô thay đồ ở đây tôi có làm phiền ai đâu. Không khí chờ này thật dễ chịu

- Nhưng anh cứ đứng đây, tôi tập không được, bộ anh không còn việc gì để làm sao?

- Sáng nay tôi không biết làm gì, và cũng không biết đi đâu, chỉ thích đi theo cô thôi

Vũ Thường nổi sùng lên:

- Nhưng tôi đâu phải là bao máu của anh. Tôi không có bổn phận phải giữ anh

- Không phải, tôi tình nguyện đi theo cô chứ không cần cô phải săn sóc

- Anh lì lắm

Vừa lúc đó, hai cô gái đi tới, cả hai nhìn Giang Thoại, che miệng cười. Rồi nháy mắt với Vũ Thường một cái, nhưng muốn nói có phải là một cây si mới không. Vũ Thường cười nhăn nhó đáp lại. Và cô lập tức quay qua Giang Thoại

- Tôi chưa thấy ai lì như anh, anh cứ ở đó một mình đi

Cô ngoen ngậy bỏ đi. Không thấy cái nhìn ngạc nhiên vì thú vị của Giang Thoại. Anh phát hiện giữa ngày thường cô có tính hơi trẻ con từ lời nói đến cử chỉ. Nói chung là rất dễ gần. Còn ở nơi anh đến màu hào nhoáng. Cô hợp với cái tên Mỹ Trinh hơn. Ở đó có vẻ kiêu sa, đài các và phóng túng. Cô giống như bị hóa thân làm người khác. Từ đó giờ anh chưa thấy người nào hai mặt như vậy.

Anh còn đứng ngây người suy nghĩ, thì Vũ Thường đã đi qua phòng bên kia.

Bắt đầu vào đội hình. Anh theo dõi cô qua khung cửa kiếng và thấy ban đầu cô có hơi bối rối vì biết bị anh nhìn. Nhưng sau đó mê tập nên cô quên anh đi. Gần trưa, khi Vũ Thường rời khỏi phòng tập thì thất Giang Thoại vẫn còn đứng đó. Anh thọc tay trong túi quần đi tới đi lui ngoài hành lang, miệng huýt gió nho nhỏ. Thấy Vũ Thường, anh đi về phía cô và nhìn vẻ mặt mệt mỏi của cô với một sự săn sóc:

- Mỗi buổi tập thể này, cô có vẻ mất sức quá
- Đâu có, chỉ hơi mệt thôi, ai cũng vậy quen rồi

Cô vừa trả lời vừa cầm khăn lau lau trên mặt. Anh ngó cô hơi lâu. Rồi lấy trong áo một lon nước cam, chìa về phía cô

- Uống đi cho đỡ mệt

Vũ Thường cầm lấy lon nước ngạc nhiên:

- Ở đâu anh có vậy?
- Dĩ nhiên là mua
- Không phải, ý tôi muốn nói là gần đây không có chỗ nào bán đấy.
- Muốn mua thì hơi xa một chút. Đưa đây

Vừa nói anh vừa cầm lon nước trên tay cô, khuy nắp. Vũ Thường cười cảm động

- Anh chu đáo quá
- Tính tôi bẩm sinh là ga lăng với phụ nữ, nhất là với những người đẹp
- Hừ, tán tỉnh

Vũ Thường nguýt anh một cái, thân mật mà cô không hay. Nhưng cũng đủ để Giang Thoại biết cô không ghét anh. Bất giác anh lại cười vu vơ

Anh hất mặt về phía phòng bên kia, nói như ra lệnh

- Thay đồ đi rồi về. Chiều nay cô tập không?
- Chiều nay được nghỉ một buổi

Vũ Thường trả lời xong, cô biến vào phía trong cánh cửa, lát sau cô trở ra,

đến đứng trước mặt anh

- Anh về đi nha, bây giờ tôi còn phải đi chợ nữa

Giang Thoại nheo mắt:

- Tôi chờ cô suốt cả buổi sáng, cuối cùng là được nghe cô đuổi. Tôi ác một cô ác cả mười (mình không hiểu là chữ gì mí sis ráng đọc nha)

- Không lẽ anh sẽ theo tôi đi cả vào chợ.

- Có sao đâu.

Tôi sẽ mua hết cả nguyên chợ, cho anh sáng mắt

- Rất sẵn lòng

Vũ Thường lại vô tình nguýt anh thật dài. Rồi quay người đi xuống cầu thang. Nhưng giữa đường, cô gặp một tên con trai từ phía dưới đi lên. Hắn ta như vui mừng:

- Tôi đến hơi trễ, cứ sợ cô đã về rồi, không ngờ còn gặp, may quá

Giang Thoại đứng hơi xa Vũ Thường tò mò ngắm nghía tên con trai đó. Hắn có dáng người tròn trịa, khuôn mặt đỏ ầu bóng loáng mủm mỉm. Nhìn anh đầy vẻ hồ hởi, vui nhộn và hời hợt. Giang Thoại không tin Vũ Thường "châm" được mẫu người như thế này

Anh đến bên thành lan can, cúi mắt nhìn xuống cầu thang quan sát Vũ Thường. Cô đứng ở gần phía tường, giọng nói đầy nhỏ nhẹ.

- Tôi cũng định về đây, tôi cũng trông gặp anh lắm đấy.

- Cô muốn gặp tôi hả, có chuyện gì thế. Chuyện gì thế?

- Tôi định nhờ anh một chuyện

Tên con trai xoa tay hí hửng

- Mười chuyện cũng được, huống chi là một, chỉ cần cô chịu nhờ thôi

Chà hơi hạ mình đấy. Giang Thoại nghĩ thầm. Anh nhìn qua Vũ Thường, hình như cô đã quen nghe bọn con trai tán tụng, nên tính bơ như đó là chuyện thường. Cô nói chậm rãi:

- Không phải chuyện của tôi đâu, mấy chị trong đoàn nhờ tôi nói với anh giữ. Mấy hôm nay tôi trông anh lắm

Rồi cô ngược nhìn lên hàng lang. Thấy Giang Thoại đứng đó, cô đi trở lên, giọng nói vẫn nhỏ nhẹ nhưng chứa đầy quyền lực đối với hắn

- Tôi phải đi công chuyện với anh ấy một chút, anh về trước đi nhé

Giang Thoại tức muốn bẻ ngược. Nhưng vẫn gật đầu tỉnh bơ

- Cô cứ tự nhiên, không sao

Anh đưa tay như mời

- Cô về trước đi

Vũ Thường nhìn anh như không hẹn ngày

- Chào anh nha

Rồi cô đi xuống. Tên con trai xoắn xuýt bên cô Giang Thoại nhìn theo hai người, đến lúc cả hai đi khuất ở cầu thang phía dưới. Bất chợt anh đá mạnh vào thùng rác để gần như trút sự bực mình

Anh không biết mình đang nghĩ gì về Vũ Thường nữa. Rõ ràng là cô ta đã quen được đưa đón, và quen coi thường con trai theo đuổi mình. Chỉ có vậy cô ta mới không hề thấy ngại khi bỏ mặc anh chờ cả buổi sáng rồi thản nhiên đi với người khác

Giá mà cô ta xin lỗi một tiếng để chứng tỏ cô ta ái ngại, anh sẽ đỡ tức hơn. Hình như những cô gái đẹp tự cho mình quyền coi thường tình cảm của người khác thì phải

Giang Thoại chợt nhận ra cả dãy phòng chỉ còn một mình mình. Anh nhún vai một cái như tự chế giễu mình. Rồi nhảy xuống các bậc thang ra ngoài đường

Buổi tối anh đến phòng trà. Nhưng Vũ Thường không xuất hiện. Anh chán nản bỏ về

Nhưng anh vừa đi một đoạn thì chợt một chiếc mô tô chạy cặp sát bên anh.

Trên xe là hai gã hảo hớn du đãng. Tên chạy xe lạng vào xe anh một cái rồi lách nhanh nhện ra. Giọng như cảnh cáo. Giang Thoại quay phắt lại. Nhưng anh chưa kịp lên tiếng thì tên ngồi sau đã cười hô hô

- Ê, thấy sợ tài lái xe của anh Hai mày chưa?

Giang Thoại gằn giọng:

- Tụi mày muốn gì?

- Muốn mày thôi cái trò đeo đuổi người đẹp Mỹ Trinh. Đây là lần cảnh cáo thứ nhất. Nếu mày còn ve vãn quanh cô ta thì đừng trách anh mày nặng tay, nhớ chưa con

Giang Thoại cười khẩy:

- Thôi ngay cái trò hăm dọa đó đi

Tên ngồi phía sau vẫn điềm nhiên, mắt hấn lạnh như tiền

- Đừng anh hùng rơm, trước mày đã có mấy thằng bị anh mày làm thịt rồi.

Có ngon cứ làm nữa sẽ biết anh mày xử mày ra sao

Nói xong hấn vỗ vai cho tên lái xe phóng nhanh tới. Hấn ta lạng một đường chặn xe Giang Thoại. Nhưng anh đã nhanh nhện lách ra. Anh nổi nóng định lên ép ra ngoài. Nhưng hấn đã phóng như bay trên đường, bỏ anh một đoạn khá xa, rõ ràng là một tay đua chuyên nghiệp

Giang Thoại thừa biết ai đã bày ra trò này. Anh nhớ như in khuôn mặt thô bỉ của người đàn ông hôm qua Bất giác anh nóng lên cả người. Thậm chí hối hận đã không nện cho ông ta một trận. Anh rất ghét cái kiểu chơi nganh như thế. Đồ chó

Chợt nhớ ra, Giang Thoại quay ngoắt xe, trở lại phòng trà Linda Anh xăm xăm vào phòng và ngồi xuống một bàn tim lão đề tiện ấy. Nhưng không thấy lão ta đâu, rồi hăm hăm đứng lên ra về

Sáng hôm sau Giang Thoại lại đến tìm Vũ Thường ở nhà

Hôm nay chủ nhật, anh nghĩ cô sẽ không tập múa, nên có ý đến trễ để cô

ngủ. Nhưng khi anh đến đã thấy trước nhà một dọc xe, toàn những loại xe quý tộc, chứng tỏ chủ nhân là dân thượng lưu công tử. Không hiểu Vũ Thường tổ chức tiệc gì

Anh dựng xe, lững thững đi vào nhà. Trong phòng khách nhỏ hẹp là bộ salon sang trọng, đến bốn năm người ngồi. Giang Thoại gật đầu chào họ, rồi nganh nhiên ngồi xuống

Anh lướt mắt nhìn họ, không ai nói chuyện với ai. Hình như họ không quen nhau. Tất cả đều nghiêm mặt, thỉnh thoảng liếc nhìn vào trong. Giang Thoại chợt hiểu đây là những vệ tinh của Vũ Thường. Nếu phải tiếp tất cả mọi người chắc cô phải mất hết cả ngày

Anh đâm ra tò mò, muốn biết cô cư xử ra sao. Một lát sau Vũ Thường đi ra. Cô có vẻ ngạc nhiên vì quá trời nhiều khác. Nhưng không hề bối rối. Mà vẫn duyên dáng hồ hởi như phong cách bình thường của cô

Không nhìn riêng ai, cô nói mềm mỏng

- Máy anh tới chơi vui quá, em xin lỗi để các anh chờ lâu nha

Tên con trai ngồi gần cô nhất chiếm cơ hội ngay

- Sáng nay trời đẹp quá, anh định mời Vũ Thường đi picnic Đầm Sen, đi nghe Vũ Thường, anh đã chuẩn bị sẵn mọi thứ rồi.

Giang Thoại nhìn hẩn một cách ác cảm. Anh liếc nhìn mấy tên kia, nét mặt ai cũng bộc lộ bất bình. nhưng không nói ra. Suy cho cùng thì quyền quyết định là Vũ Thường

Không hẹn mà mấy cặp mắt cùng hướng về phía cô, chờ đợi

Vũ Thường duyên dáng cười, và từ chối thẳng thắn

- Dạ lát nữa em phải đi công việc với bạn, tiếc ghê Em cũng thích đi Đầm Sen lắm để bao giờ em rảnh em mời anh đi

Giang Thoại lấy thuốc ra hút. Cố nén cười tinh quái. Cô nàng đã đạt tới trình độ hoàn hảo trong giao tiếp. Từ chối mà vẫn không làm người ta mất lòng.

Và mời mọc kiểu này chắc đến thế kỷ sau cô ta mới thực hiện

Vậy mà tên si tình ấy vẫn hỏi tới:

- Bao giờ là bao giờ? Vũ Thường cho một cái hẹn chắc chắn đi
- Dạ, em cũng chưa biết nữa, bao giờ rảnh em sẽ gọi điện cho anh
- Vậy thì nhớ nhé, đây là điện thoại của anh, có cả số Phonenumber trong đó, Vũ Thường muốn gọi bất cứ giờ nào cũng được
- Dạ.

Vũ Thường cầm lấy tám danh thiếp trên tay hắn, lịch sự đọc lướt qua Hắn nhắc lời với về hăm hở?

- Tôi ít có mặt trong công ty lắm, cho nên nếu gọi cho tôi thì hãy gọi số di động, dù ở đâu tôi cũng tới ngay
- Dạ.

Giang Thoại quay mặt chỗ khác, cười kín đáo. Anh nhìn hắn với một chút coi thường, thương hại. Lóc chóc như một cậu bé thế kia mà chinh phục được ai

Ở phía bên kia, Vũ Thường đang bắt chuyện với tên con trai ngồi phía bên trái cô

- Lúc này anh Nhu có đi công tác thường không?
- Anh vẫn đi thường, lần trước về anh có đến tìm em, nhưng thấy nhà đóng cửa, nhà hát thì người ta bảo em vừa ra về. Anh đợi cả buổi chiều hôm ấy.
- Ôi trời, sao mất công anh vậy, thật em không biết đó
- Em mà. nhiều người đến tìm quá, làm sao em biết cho hết
- Dạ, không phải thế đâu, nhưng anh đừng tìm như vậy em ngại lắm
- Em ngại gì?
- Em không muốn làm phiền anh
- Không muốn thì cho anh một cái hẹn đi

Giang Thoại hơi nghiêng đầu nhìn Vũ Thường, xem cô sẽ nói gì. Nhưng cô

chỉ lặng thinh. Một nụ cười kiêu như để người ta tự hiểu. Còn người ta hiểu thế nào là tùy

Cứ thế, cô nói chuyện với lần lượt từng người, mỗi người vài câu, cái kiêu phân phát lịch sự và đồng đều. Rõ ràng là cô chán chết được, nhưng không biết làm thế nào vì mọi người đều ngấm ngấm lì lợm. Người nào cũng chờ người kia rút lui trước

Giang Thoại dụi điều thuốc, đứng dậy

- Về nghe Vũ Thường, hẹn gặp lại

Vũ Thường nhỏ nhẹ.

%0

Giang Thoại chột thở dài, anh chỉ có bốn ngày ở thành phố. Vậy mà mắt toi hết 2 ngày đeo đuôi công cóc, cha, Giang Thoại dắt xe ra đến cổng, anh quay lại , nháy mắt

- Xem ra tôi có nhiều đối thủ quá nhỉ?

Vũ Thường ngơ ngác chưa kịp trả lời, thì anh đã phóng xe đi. Anh không muốn lì lợm ngồi lại, cái kiêu tranh giành như thế chẳng hay ho chút nào.

Chỉ làm cho Vũ Thường mệt và mất thời giờ

Giang Thoại nhớ câu Vũ Thường đã nói vào buổi tối chạm trán với ông già dờ hơi. Những người thích tôi đều không dám đến gần vì uy lực của ông ta Ý là có người không dám đến gần mà cô ta còn tiếp một nhà khách như thế. Không sợ thì còn nhiều đến đâu

Cũng không lạ gì, một người đẹp đến vậy mà. Ngay cả anh cũng bị quàng mắt vì sắc đẹp ấy. Thậm chí nếu cô không quá xinh xắn, không hiểu anh có kiên nhẫn không

Giang Thoại chột thở dài, anh chỉ có bốn ngày ở thành phố. Vậy mà mắt toi hết 2 ngày đeo đuôi công cóc, chẳng nói được gì chỉ chờ đợi và bị cho leo

cây. Nhưng anh quyết tâm chờ được cô một buổi, bất kể giá nào

Tối nay anh lại đến Linda Khi anh đến thì Vũ Thường đang biểu diễn trên sân khấu. Hết0 tôi không sợ, nếu ngại dùm tôi thì cô đừng có chối tôi, đừng để tôi mất công đeo đuổi,tôi ít thời giờ lắm, cô thông cảm được không?

Vũ Thường thở dài

- Người nào vu%9i tội nghiệp. Anh vội rời bàn đuổi theo và bắt được cô ở cửa. Vũ Thường lo ngại nhìn vào trong, rồi lắc đầu

- Anh đừng có đi bên cạnh tôi, anh không nhớ hôm trước ông ta đã nói gì sao?

- Ông ta đã ra tay rồi. Đã cho hai tên du đảng cảnh cáo tôi rồi. Nhưng hình thức không ép phê với tôi

Vũ Thường đứng hẫng lại, mở to mắt

- Lúc nào?

- Tối qua

Cô thì thảo "trời ơi" một cách chán nản, tuyệt vọng. Rồi cô ngược lên nhìn anh

- Vậy mà anh vẫn đi theo tôi, anh liều lắm

Giang Thoại nhún vai

- Chẳng lẽ vì sợ Ông ta mà tôi tránh cô, thật là vô lý.

Vũ Thường kêu lên

- Ông ta sẽ cho người đánh anh, anh hiểu không?

- Tôi đã nói là tôi không sợ, nếu ngại dùm tôi thì cô đừng có chối tôi, đừng để tôi mất công đeo đuổi,tôi ít thời giờ lắm, cô thông cảm được không?

Vũ Thường thở dài

- Người nào vướng vào tôi cũng chuốc lấy tai họa, tôi không muốn anh bị như vậy đâu. Tôi nói thật đấy

Giang Thoại cười ranh mãnh

- Thế cô thích tôi chứ Hồi nghiêm chỉnh đây
 - Tôi mà thích anh thì chỉ đem họa tới cho anh, tốt nhất là anh tránh xa tôi đi ,tôi không đáng để anh bị Ông ta uy hiếp đâu
 - Cái gì cũng có giá của nợ, tôi chấp nhận mà
- Anh vén tấm màn, rồi mạnh dạn choàng tay qua người cô
- Tối nay cô đồng ý để tôi đưa về chứ?

Vũ Thường không trả lời. Không hiểu đồng ý hay từ chối, chỉ thấy cô lẳng lẳng ra. Giang Thoại thông thả đi bên cô, cả hai băng qua đường vào bãi giữ xe

Nhưng khi anh cầm vào cổ xe thì hai tên hôm nợ xuất hiện. Cả hai lững thững tiến về phía anh. Trong bóng tối, Giang Thoại vẫn nhận ra đó là hai tên hôm trước. Anh hiểu ngay lập tức. Máu nóng bốc lên đầu làm anh bất chấp nguy hiểm. Và bước hẳn ra phía ngoài chống nạnh nhìn hẳn như một sự đối đầu khiêu khích

- Thế nào

Cả hai đứng trước mắt Giang Thoại, khoanh tay trước ngực, gật gù

- Đúng là mày ngon lành
- Tụi mày là đệ tử của lão già ấy phải không?

Không trả lời, một tên chột nhảy đến, đá phóc vào mặt anh . Nhanh như cho Giang Thoại đã lập tức nghiêng người tanh và cũng nhanh nhẹn đấm cho hẳn một cái. Thế là không hề lời qua tiếng lại, chỉ Có tay chân nói chuyện với nhau, dử dội

Vũ Thường từ nãy giờ đứng chôn chân một chỗ, sợ đến bần rần cả người ..Rồi khi ý thức được, cô chạy ra phía ngoài kêu cứu

Khi mọi người chạy vào thì bãi xe giống như bãi chiến trường xe nó ngã chồng lên xe kia. Một mình Giang Thoại bị vây giữa hai người. Anh có vẻ đuối Nhưng aất may lài đúng quá. Cô hơi dụi dàng

- Anh có đau lắm không?

- Có, tất nhiên

- Sao , lúc này anh không bỏ chạy?

- Tôi còn muốn rũ th□nh quáng nhảy qua mấy chiếc xe, đến bầu chạt lấy áo anh, mặt tái xanh

- Anh có sao không, trời ơi, sao máu chảy nhiều vậy, chết mất

Giang Thoại rút khăn ra lau mặt, khoát tay

- Nhìn vậy chứ không sao đâu, chắc là bị đánh trúng mũi ,lát nữa sẽ hết thôi
Vũ Thường nhìn anh một cách lạ lùng. Máu me tùm lum thế kia mà anh bảo là không có sao, trong khi cô thì sợ muốn chết

Nếu không phải là Giang Thoại , chắc cô đã bùm mặt quay đi chỗ khác rồi

Khá lâu sau cả hai mới ra được ngoài đường. Vũ Thường vô tình ngòì sát vào Giang Thoại, tay đặt lên vai anh, cô nhiếp người tới phía trước

- Anh về nhà tôi đi nhe, tôi sẽ săn sóc anh

Giang Thoại lặng lẽ cười một mình. Bị thế này kể cũng không tức lắm. Nếu không chẳng biết đến bao giờ cô mới chịu mở miệng bảo anh đến nhà

Không nghe anh trả lời, Vũ Thường rụt rè hỏi

- Anh có giận tôi không?

- Có

Giọng nói khó khăn của anh càng làm cô rụt rè thêm

-Sao vậy ?

- Vì tới giờ cô mới chịu mời tôi vào nhà, nếu không chắc cô sẽ tiếp tục bắt tôi như tử. Nghĩ đến việc làm con đo của lão tạ Anh tức nghiến răng thề sẽ trị Lão một trận. Vũ Thường có thể sợ. Nhưng anh chỉ muốn đúng quá. Cô hơi dịu dàng

- Anh có đau lắm không?

- Có, tất nhiên

- Sao , lúc này anh không bỏ chạy?

- Tôi còn muốn rủ thêm bạn đến nh' a tên đó, làm gì có chuyện chạy

Anh quay lại, vỗ nhẹ lên tay cô

-Nhưng dù sao hai tên^ đó cũng bị sứt mẻ chút ít, nếu không tôi sẽ càng tức hơn

Vũ Thường buột miệng

- Anh trẻ con quá. Nhưng anh không sợ Ông ta sao, không sợ thật sao

- Tại sao tôi phải sợ con người hèn nhất ấy

Vũ Thường thở dài

- Ông ta có thể lực lắm

Giang Thoại không nói gì. Cả hai im lặng mãi đến lúc về nhà. Vũ Thường vào nhà trong thay đồ. Giang Thoại ngồi dựa vào salon ngã đầu vào thành ghế, mắt nhắm lại. Trước mắt Vũ Thường anh làm ra vẻ tỉnh bơ Nhưng thật sự là mệt như tử. Nghĩ đến việc làm con đo của lão tậ Anh tức giận rằng thề sẽ trị Lão một trận. Vũ Thường có thể sợ. Nhưng anh chỉ muốn bẻ răng.

Càng bị đau anh càng tức điên cả người, chỉ muốn bật dậy đi tìm cái đám ấy

Vũ Thường đi ra với thau nước ấm trên tay, dịu dàng

- Anh nằm nghỉ đi, tôi lau vết máu cho anh

Giang Thoại nhìn chiếc khăn trắng tinh trên tay cô, nháy mắt cười

- Bộ tôi nhìn toi tả Lắm hả. Coi vậy chứ không có gì đâu

Vũ Thường không nói gì, chỉ Chăm chú quan sát những vết thương trên mặt anh, khẽ kêu lên

- Trời ơi, ghê quá,tôi biết anh đau lắm đúng không

- Dĩ nhiên là đau, nhưng chịu được

Vũ Thường ngồi xuống bên cạnh, lau nhẹ vết mà lem luốc trên mặt anh. Nhẹ như chiếc khăn chỉ Lướt qua mặt. Trán cô cau lại chăm chú. Cô hỏi một cách cẩn thận

- Thế này có đau không?

Giang Thoại không trả lời, chỉ Nhìn những đường nét trên gương mặt cô Sự gần gũi này làm anh thật thú vị . Và tha hồ nhìn cô

Mùi phấn thơm từ người cô như pha nhẹ vào mũi anh . Đến nỗi anh quên cả chiếc mũi bị đau. Đầu óc anh lẩn thần nghĩ đến việc hôn cô Nhưng không dám liều lĩnh. Anh không muốn Vũ Thường nghĩ anh lợi dụng.

- Không phải vậy đâu, vết thương thế này chắc chắn là đau ghê gớm, anh giấu làm gì

Lau xong cô đứng dậy, mang thau nước ra sau. Giang Thoại thấy một chút tiếc tiếc. Nếu trên người đau thêm vài chỗ nữa để Được săn sóc, anh rất sẵn lòng. Anh ngồi yên nhắm mắt mà có cảm giác hương thơm còn lang thang trong không khí.

Những Ngày Hoang Vắng

Chương 2

Đêm đã khuya , xa xa tiếng chó sủa vang lại, khuya đông su thỉnh lặng ban đêm. Giang Thoại và Vũ Thường ngồi dưới sàn, trước mắt là hai tách cafe đã nguội.

- Cô kể cho tôi biết về cô đi, kể hết, đừng giấu giếm gì cả. Tôi hỏi vì quan tâm chứ không phải tò mò, cô có thể yên tâm tin vào tôi. Vì tôi sẽ bảo vệ cô thoát khỏi người đàn ông cô sợ kia

- Tôi đã nói về thân phận tôi rồi đó. Hiện giờ thì tôi thoát ra rồi, nhưng mẹ tôi thì vẫn thế. Anh có hình dung được không, từ nhỏ Đến lớn tôi theo mẹ tôi sống hết nhà này đến nhà khác. Có ba này đến ba khác, tất cả là bốn "ba" Vừa nói cô vừa xoe tay ra như đếm . Cử Chỉ trẻ con đến nỗi làm Giang Thoại suýt phì cười. Nhưng anh gìm lại. Tầm quan trọng của câu chuyện không cho phép anh vô ý đến thế

Vũ Thường không để ý cử chỉ của Giang Thoại , cô nói tiếp

- Ba mới nhất của tôi có tất cả hai vợ, thêm mẹ tôi nữa là ba . Điều kinh dị nhất là ông ấy gom các bà vợ về ở chung nhà, họ sợ Ông ấy lắm. Nhưng người lớn thì ăn hiếp người nhỏ .. thôi tôi không muốn nói về họ nữa. Nói đến họ, tôi lạnh cả người

- Vậy thì hãy nói về cô đi

-Vâng. Mới đây hai năm, mẹ tôi dẫn một ông Đài Loan về coi mắt tôi. Tôi không cần biết ông ấy giàu ra sao. Nhưng ông ấy xấu và già, thô bỉ nữa, tôi quyết liệt từ chối. Nhưng mẹ tôi thì cứ ép tôi

-Thì ra cô bỏ nhà đi?

- Chưa, nếu chỉ có thế thì tôi không dám bỏ nhà đâu, tính tôi cũng nhát lắm. Để tôi kể tiếp. Ông ấy không chỉ mua chuộc mẹ tôi, mà còn với cả mấy bà lớn. Thế là các bà ấy cứ xúm nhau chỉ chiết tôi, đáng lẽ phải bảo vệ tôi thì mẹ tôi lại đứng về phe của họ . Lúc đó tôi chịu hết nổi, tôi đã tự tử?

- Trời , cô can đảm thật. Nhưng cũng dại dột quá Vũ Thường

Vũ Thường thở dài

- Anh mà bị dồn vào đường cùng như tôi anh cũng sẽ thế thôi

- Vậy, sua đuổi cô bỏ đi à

- Tôi đến khóc với cô dạy múa, cô ấy khuyên tôi nên thoát ly gia đình. Và giới thiệu tôi vào đoàn ca múa. Lúc đầu tôi ở nhà cô, nhưng em tôi đến quấy, đòi kiện cô ấy về tội dụ dỗ trẻ vị thành niên, lúc đó tôi chưa được mười tám

tuổi

- Vậy năm nay cô bao nhiêu
- Tết này nữa là mười chín tuổi
- Cô còn nhỏ lắm

Vũ Thường làm thinh, Giang Thoại nói tiếp

- Cô nhỏ hơn tôi đến tám tuổi
- Vậy hả, nhìn anh có vẻ chừng chạc lắm
- Cám ơn lời khen. Nhưng cô kể tiếp đi, rồi sao nữa? Sau đó mẹ cô có thắng không?
- Không, lúc đó cô tôi tìm cho tôi chỗ khác, là ở đây này. Thế là mẹ tôi hết tìm, đúng hơn là tìm không được. Tôi viết thư báo với mẹ là tôi trốn theo người bạn đi xa Giờ thì đã yên ổn. Nhưng cô đơn kinh khủng
- Cô có thấy nhớ mẹ không?
- Không, chỉ thấy nhớ cô dạy múa, hình như tôi thương cô ấy hơn là thương mẹ.

Giang Thoại hơi lay đi

- Có phải gã Đài Loan ấy là người ấy không? Cái người đã khiến tôi như thế này ấy
 - Không phải ông ta, nghe nói ông ta đã về bên đó rồi, ông này là người khác
- Giang Thoại nghiêng đầu chăm chú thuốc mới, rồi nói như nhận xét
- Tôi chưa từng thấy ai được nhiều người đeo đuổi như cô

Vũ Thường sửa lại

- Bị chứ không phải là được
- Điều đó không làm cô hạnh diện sao?
- Tôi không cần cảm giác hạnh diện phù phiếm ấy. Tôi chỉ cần một người đàn ông, yêu tôi thật sự, và cho tôi một gia đình bình thường. Đừng như mẹ tôi
- Trong số những người đó, cô không chọn được ai à?
- Họ chỉ thích vẻ đẹp của tôi, lỡ như tôi không đẹp nữa thì sao. Với lại... tôi thấy họ ai cũng háo sắc cả?
- Có tính luôn cả tôi trong đó không?

Vũ Thường lặng thinh, như tránh né câu trả lời. Giang Thoại liếc nhìn vẻ mặt tự lự của cô Anh hiểu cô sẽ không nói thật, và anh đổi đề tài

- Người đàn ông đó là ai vậy?
- Đó là một người chuyên buôn lậu, ông ấy giàu ghê gớm. Ông ta cũng có nhiều vợ và muốn tôi làm vợ nhỏ Ông ta

Nói đến đó, tự nhiên cô rung rung nước mắt

- Số tôi thật bất hạnh, chẳng lẽ tôi sẽ như mẹ tôi sao, chẳng lẽ tôi không thoát được cái bóng ấy sao

Giang Thoại lắc đầu

- Đừng bi quan như vậy. Cô hoàn toàn không giống mẹ cô Nhưng ông ta làm sao biết cô

- Ông ta nghe đệ tử Giới thiệu, và đến phòng trà "thường thức" . Ông ta bảo với tôi như thế. Có một lần một bạn trai tôi không biết ông ta nguy hiểm, họ đã đánh nhau ở đó, sau đó thì anh ấy .. giống như anh bây giờ vậy, thậm chí tôi tả hơn vì anh ấy không biết đánh lộn

Giang Thoại nhướn mắt

- Phê phán tôi đó hả?

- Không phải. Nhưng anh gan góc lắm

Giang Thoại tán tỉnh

- Tôi cũng nhát gan lắm, nhưng cô làm tôi quên cả sợ, nếu sợ mà không giữ được cô thì tôi sẽ hối hận

Vũ Thường cố cười, nhưng không được, khuôn mặt cô vẫn có nét rầu rĩ

- Nhưng ngay tôi , rồi sẽ ra sao đây. Tôi không thể nào làm vợ Ông ta Nhưng tôi không chịu được sự khùng bố kiêu ấy, đối với tôi, nhan sắc chỉ là một tài hoa thôi

Giang Thoại im lặng. Càng lúc anh càng hiểu thấm thía sự bất hạnh của Vũ Thường. Anh vỗ nhẹ tay cô

- Cô không tin tôi bảo vệ được cô sao?

- Tôi tin chứ

Vũ Thường trả lời một cách yếu ớt. Và nhìn nét mặt của cô Giang Thoại hiểu cô không tin. Cái bóng của ông ta quá lớn ,quá ám ảnh . Cô nghi ngờ là phải, nhưng ý nghĩ đó chẳng khác nào khiêu khích Giang Thoại, nó khơi lên tính hoa hung trong con người anh và anh muốn chứng minh cho cô thấy bản lĩnh của mình

Vũ Thường nghiêng đầu lắng nghe tiếng chó sủa xa xa vang lại. Gió lùa qua khung cửa sổ làm bức màn lay động. Cô đắm đắm nhìn ra bóng tối, nói khẽ

- Vắng lặng quá. Những đêm tôi như thế này tôi sợ quá, và thấy cô đơn kinh khủng. Đến mức có lúc tôi muốn chạy đến tìm cô dạy múa của tôi

Cô im lặng một chút, rồi lại thở dài

- Tôi luôn linh cảm cuộc đời tôi sau này sẽ khổ vì tình, người ta bảo hồng nhan bác phận. Số trời đã định rồi

Giang Thoại khẽ vuốt tóc cô

- Cô mới mười chín tuổi, hãy còn trẻ lắm đừng có bi quan như vậy. Cô thấy không , cô như một nữ hoàng ở phòng trà Linda, biết bao nhiêu người hâm mộ, không lý do gì bi quan như vậy ?

Vũ Thường không trả lời. Vẫn còn một vẻ buồn suốt mướt. Giang Thoại không ngờ cô ủy mị như vậy. Một người vừa đẹp vừa tía hoa mà lại ủy mị như thế, chỉ khổ vì tính đa cảm của mình mà thôi

Anh ngồi yên nhìn Vũ Thường Cô mặc bộ Đồ màu hồng có viền những

đường ren trắng. Tóc buông lơi trên vai, từ ngấn cổ đến cánh tay đều thon thả, trắng như sữa. Tự nhiên anh thấy tim đập mạnh. Anh vội quay nhìn chỗ khác, tự nhủ tại sao trên đời lại có người đẹp gợi cảm như thế
Vũ Thường chột ngời thẳng người lên, nói một cách cố gắng

- Khuya rồi ,anh về đi

- Đuổi tôi thật ha?

Nói vậy nhưng anh vẫn đứng lên. Vũ Thường cũng đứng dậy tiễn khách, cô nói như dặn

- Anh hãy mua thuốc gì đó trị vết thương , coi chừng bị nhiễm trùng

Giang Thoại cười khi thấy cô coi mình như đứa trẻ. Anh chỉ lắc đầu đi ra.

Nhưng đến cửa, anh ngoái lại

- Đừng ra ngoài làm gì, nhớ đóng cửa sổ cẩn thận nhé

- Vâng

Anh dắt xe ra ngoài. Thấy Vũ Thường còn đứng vịn song cửa nhìn, anh cười với cô một cách quyến luyến. Rồi lên xe nổ máy. Tiếng chó sủa lại vang lên, khuây động con hẻm yên tĩnh trong đêm

**

**

**

Bốn người trong phòng khách, lặng yên nghe Giang Thoại kể mọi chuyện . Không ai có ý kiến gì. Chỉ có Quang Thuận lộ vẻ bồn chồn và thất vọng.

Giang Thoại liếc nhìn Quang Thuận, nói chậm rãi

- Tao hơi bực với mày. Nhưng những chuyện xảy ra là ngoài ý muốn. Bây giờ. . dù không muốn làm mày buồn, tao vẫn không thể bỏ mặc cổ, chuyện đã đi quá xa rồi

Hà Huy khoát tay

- Tao với thằng Hoàng đứng giữa, không muốn bên bỏ thằng nào. Nhưng tao hy vọng tụi mày đừng để có ngày làm mất tình bạn

Nhị Hoàng trầm ngâm

- Kể ra thằng Thoại cũng hơi bực. Đứng ra mày không nên dính dáng đến cổ. Nhưng căng thẳng ra thì thằng Thuận cũng không nên giận vì mày với cổ đâu có quan hệ gì, đúng không?

Quang Thuận xua tay

- Tao lấy quyền gì mà giận, nếu lo là thằng Thoại thì cũng là người khác, tại vì cổ đâu có để mắt tới tao

Nhị Hoàng cười hài lòng

- Có vậy chứ, coi như không có chuyện gì xảy ra trong nhóm. Bây giờ tính tới chuyện thằng Thoại , phải xử lão già ấy thế nào đây

Quang Thuận lắc đầu lia lịa

- Thôi đi, tránh voi chẳng hồ mặt, chịu thua lão ta đi, mày với cổ hẹn nhau

kín đáo một chút, đừng để lão bắt gặp, vậy là xong
 Giang Thoại lắc đầu cương quyết
 - Không thể chịu thua vô lý vậy được, tội tao đâu có quan hệ bất chính, việc gì phải trốn kiểu đó
 Anh đứng bật dậy, bực dọc
 - Tao không nhịn chuyện đó nổi, phải cho ông ta một trận
 Hà Huy ngồi yên nhìn theo anh
 - Nhưng trị lão bằng cách nào?
 Nhị Hoàng dung hòa
 - Tao sẵn sàng ủng hộ mày. Nhưng lão ta có một đám tay chân, làm sao đây
 Giang Thoại trầm ngâm
 - Tao đã lên kế hoạch rồi, chỉ cần tội mày ủng hộ thôi, hơi liều một chút.
 Nhưng tội mày không b.i vạ lây đâu
 Cả ba người nhìn anh, tò mò
 - Kế hoạch gì vậy?
 - Cũng không có gì lớn, tao sẽ theo dõi giờ giấc của ông ta rồi sẽ cho tội mày biết
 - Ê, máy nhân công trình ở Lâm Đồng, thời giờ đâu mà làm việc đó cho
 Giang Thoại khoát tay
 - Tao từ chối hợp đồng đó rồi. Thời gian này tao cần thời gian giải quyết chuyện của Vũ Thường, để tình trạng này kéo dài cổ khủng hoảng tinh thần lắm
 - Trời, mày bỏ hợp đồng béo bở như vậy để...
 Hà Huy kêu lên, rồi im bật. Nhị Hoàng cười cười
 - Không ngờ mày si tình đến vậy, anh hùng muốn cứu mỹ nhân đây, nghe hào hiệp quá
 Giang Thoại nhún vai không trả lời. Hà Huy liếc nhìn Quang Thuận, thấy anh ta ngồi trầm ngâm lặng lẽ, anh huých tay anh ta một cái.
 - Mày nghĩ gì vậy. Có ý kiến gì không?
 Quang Thuận lắc đầu
 - Đừng phân đối nó. Vũ Thường xứng đáng được như vậy, cứ đến đó làm
 Mọi người im lặng nhìn anh. Giang Thoại không ngờ Quang Thuận có phản ứng nhẹ nhàng như vậy. Và cao thượng, không biết đó là vì tình bạn với anh hay tình yêu mệnh mông với Vũ Thường. Nhưng dù là gì đi nữa, anh vẫn thấy cảm động, thậm chí hối hận vì đã cười cái si tình của Quang Thuận trước đây

Những Ngày Hoang Vắng

Chương 3

Một tuần sau

Buổi tối , "lão gia hung thần" của Vũ Thường đang ở nhà bà vợ thứ tư Đó là một căn nhà nằm khuất trong hẻm rộng khu này hoàn toàn yên tĩnh. Nhà nào nhà này thường đóng cửa kín mít, chẳng ai quan tâm đến ai. Có lẽ do đó hung thần chốn nơi đây làm tổ ấm thứ tư Lão đang thả mình trên salon cho "bà tư " đấm bóp, thì chợt có tiếng gõ cửa. Bà Tư nhìn lão một cách lo ngại.

Rồi uyển chuyển đứng dậy đi ra cửa

Bà hé cửa sổ nhìn ra ngoài. Thấy người thanh niên dáng vẻ hiền lành đang đứng chờ, trên tay là một hộp giấy hoa to tướng. Gói quà trên tay anh ta làm tan biến sự cảnh giác thường xuyên ở bà. Người phụ nữ đẹp như tiên ấy lập tức mở cửa, cười tươi tắn

- Xin lỗi, anh tìm ai thế?

- Dạ, có một người gởi quà tặng chị, xin chị ký nhận cho Xin lỗi, nhờ chị lấy viết dùm, viết của tôi lỡ mất rồi

- Ôi, vậy sao, anh chờ chút nhé, để em vào rồi sẽ ra ngay

Bà Tư quay nhìn vào nhà không thấy nụ cười ngán ngâm của người thanh niên khi nghe tiếng "anh, em" ngọt xớt thốt ra từ người phụ nữ đang tươi chỉ của anh

Khi mỹ nhân trở ra thì không thấy người đưa quà đâu nữa. Bà ngơ ngác nhìn tới nhìn lui một lát, rồi quay vào nhà. Hón hơ?

- Không biết ai gởi qua cho em, có phải anh muốn tạo sự ngỡ ngàng cho em không

Bà Tư quàng tay qua cổ hung thần, hôn nghe "chút" một tiếng, dịu dàng.

Ông ta định lắc đầu phủ nhận. Nhưng lại cười

-Mở ra đi cưng

- Dĩ nhiên rồi

Bà Tư nhanh nhẹn mở hộp giấy. Nấp hộp bung lên. Hiện ra một cái đầu con chó con máu tùm lum. (í ẹ... gê wá...) đồ của chiếc hộp bằng thiếc. Cảnh tượng thật rung rợn. Bà trợn mắt nhìn rồi bỗng ôm mặt thét lên một tiếng hãi hùng, gần như ngất xỉu xuống salon

Lão già ngồi bật dậy, chống lên nhìn chiếc hộp. Đến lượt lão cũng kinh hoàng, mặt xanh như tàu lá. Đó là đầu con chó beagle mà lão nuôi ở nhà bà lớn. Con chó lão cưng nhất. Ai mà làm nổi chuyện tày trời như vậy? Họ muốn gì đây.

Hung thần còn đang choáng váng thì chợt bốn người thanh niên nhẹ nhàng bước vào. Mặt ai cũng bịt khăn đen, nhìn y như một màn xi nê. Một người cận thận đóng cửa lại. Rồi cả bốn lưng lưng tiến tới salon, cặp mắt người nào cũng đầy đe dọa.

Chưa kịp lấy lại tinh thần vì "quả tang", bây giờ đến màn xuất hiện quái đản của "bốn hiệp sĩ". Có là ngà sắt cũng mềm nhũn, hướng hồ gì lão già tuy húng hăng nhưng chỉ là ngán thối (Không hiểu khúc này...)

Bà Tư đứng dậy định la kêu cứu. Nhưng lập tức một hiệp sĩ khăn đen đã phóng tới bịt miệng bà lại, một người dí bà vào tường trời tay lại. Lão già hết còn tinh thần để hung hổ chỉ có nói cung

- Tụi bây muốn gì?

- Muốn ông đừng có uy hiếp Mỹ Trinh nữa, đồ già không nên nết, có cả bầy vợ còn muốn cưới thêm, ông không thấy cô ta làm cháu ông hợp hơn sao. Lão hung thần nhìn mặt "hiệp sĩ" chằm chằm

- Mà là ai?

- Là ai ông không cần biết. Ông chỉ cần nhớ nắm lòng điều này, nếu ông còn cho tay chân nào thanh toán người nào quen với Mỹ Trinh thì cái đầu ông cũng giống như con chó này vậy. Hiểu chưa?

Và để tặng thêm phần rung rợn, hiệp sĩ còn lấy con dao dính máu, quang cho nó cắm phập xuống bàn. Làm bà Tư bủn rủn tay chân khụy té xuống gạch.

Mặt hung thần cũng xanh mét. Ông ta lặc giọng

- Nè mà không được làm bậy nghe chưa

Hiệp sĩ khăn đen chợt đưa mắt cho hai hiệp sĩ kia, như ra hiệu. Lập tức hai bên tay hung thần bị giữ chặt, hết đường giãy giụa, chưa hết, lưỡi dao trên bàn còn kê ngay cổ ông ta, lạnh lạnh. Giống hiệp sĩ cũng lạnh như nước đá.

- Đây chỉ là cảnh cáo thôi, nếu ông không buông tha Mỹ Trinh thì chính con dao này sẽ lấy mạng của ông, hiểu chưa

Hung thần ậm ớ không ra tiếng, sợ đến rụng rời. Ông ta còn mở to mắt khiế chuẩn bị buổi tiệc

Dù đã khuya và cả bọn đã điều chỉnh âm thanh khá nhỏ. Nhưng không khí cũng vui hưng phấn như ở chỗ đông người. Nhị Hoàng và Hà Huy nói cười luôn miệng. Chỉ có Giang Thoại và Quang Thuận hơi lặng lẽ. diễn ngoạn mục, y như xi nê. Tao công nhận đầu óc thằng Giang Thoại siêu đẳng thiệt, nó nghĩ đưa được một cảnh như vậy không biết

- Nếu là tao, tao cũng hồn phi phách tán, nói thật

Giang Thoại nhún vai

- Đọc "bố già" đi, sẽ học được nhiều chiêu hay lắm, cái này là tao bắt chước bố già đã "dĩ độc trị độc" thôi

- Cái này mà đưa lên phim chắc gây cản lắm tạ. Ngay cả tao cũng không tưởng tượng nổi

Giang Thoại bỏ cái đầu chó vào chiếc bọc đây lại cẩn thận rồi búng tay ra hiệu

- Thôi, rút, ở lại lâu rồi ông ta tỉnh lại thì phiền lắm

- Cả bọn thu dọn chiến trường. Rồi lặng lẽ ra khỏi nhà. Khép cửa lại như không có chuyện gì xảy ra

Bốn người trở về nhà Giang Thoại, nhẹ nhàng đi lên phòng anh như những bóng ma. Khi cửa đã đóng và yên tĩnh trong căn nhà không ai nghe. Hà Huy ngồi xuống sàn, cười nghiêng ngửa và vợ đúi một cách đặc chí

- Chưa bao giờ tao được làm trò gây cấn thế này, đã quá, nghĩ tới lão già đó, tao muốn chơi thêm một cú như thế nữa

Giang Thoại cười trầm tĩnh

- Thôi mày, bao nhiêu đó đủ rồi, tao dám chắc lão không dám hung hăng nữa đâu.

Nhị Hoàng lên tiếng

- Nhà còn bia không Thoại ?

- Dĩ nhiên là tao đã chuẩn bị sẵn, phải ăn mừng thắng lợi này, qua đây

- Thôi, dọn vào đây đi, khuya rồi, đừng làm ồn.

Bốn người nhẹ nhàng đứng lên, qua phòng kia chuẩn bị buổi tiệc

Dù đã khuya và cả bọn đã điều chỉnh âm thanh khá nhỏ. Nhưng không khí cũng vui hưng phấn như ở chỗ đông người. Nhị Hoàng và Hà Huy nói cười luôn miệng. Chỉ có Giang Thoại và Quang Thuận hơi lặng lẽ. Nhưng theo mọi cách khác nhau

Chợt Quang Thuận đặt lon bia xuống, gục đầu khóc hu hu. Hình như lúc say anh không giữ mình ỉc anh, em thay đồ đi

- Da.

Vũ Thường đi vào nhà rồi, Giang Thoại cởi bớt áo ra, anh loay hoay tìm chỗ treo nó ỉ% A thông cảm. Nhưng Giang Thoại là người khổ tâm nhất anh thờ dài cúi đầu, như nhả nhẹ lời không thể làm khác được.

Vũ Thường ngồi lên phía sau, nép sát vào Giang Thoại trốn mưa. Anh phóng xe như bay, làm nước văng tung toé phía sau

Tưởng là tránh được cơn mưa. Nhưng chưa kịp về đến nhà thì trời lại đổ cơn mưa khác ào ào. Không kịp tìm một nơi mà trú. Giang Thoại, chạy chậm lại

- Em muốn về luôn hay tìm chỗ chờ ?

- Thôi rồi, về luôn đi anh

- Em chịu lạnh nổi chứ

- Không sao đâu, anh cứ chạy đi

Khi cả hai về đến nhà thì đã ướt sũng. Vũ Thường lạnh run lập cập. Cô cắn chặt răng cho đỡ run. Và lóng ngóng mở cửa. Giang Thoại dắt xe vào nhà, vuốt nước chảy ròng ròng trên mặt

- Cứ để mặc anh, em thay đồ đi

- Da.

Vũ Thường đi vào nhà rồi, Giang Thoại cởi bớt áo ra, anh loay hoay tìm chỗ treo nó lên. Nhưng anh chưa biết treo ở đâu thì Vũ Thường đã trở ra. Cả người vẫn còn ướt sũng. Cô đưa anh chiếc khăn và áo sơ mi

- Anh lau người đi và thay áo này cho ấm

Giang Thoại không trả lời, chỉ đứng nhìn chằm chằm chiếc áo. Cử chỉ của anh làm Vũ Thường ngỡ ngàng

- Sao vậy anh

Giang Thoại giật phăng chiếc áo trên tay cô, buông ra nhìn rồi cười gằn

- Cái này của ai để lại vậy? Cô vẫn còn trữ sẵn đồ thể này cho bạn trai của cô đấy à?

- Anh nói gì? - Vũ Thường mở lớn mắt

Giang Thoại quát lên

- Có phải cô đã từng tiếp đàn ông trong nhà không? Thật là dối trá, vậy mà tôi tưởng cô trong sạch lắm

Anh quăng chiếc sơ mi vào mặt Vũ Thường rồi quay ngoắt người bỏ ra cửa, chẳng mấy phút sau, tiếng xe anh gầm rú ngoài đường vút đi một cách giận dữ

Hành động như cơn lốc đó làm Vũ Thường choáng váng tê liệt hết mọi phản ứng. Cô cứ đứng sững giữa phòng khách nhìn ra cửa. Mãi một lúc sau mới hiểu hết vấn đề

Quên cả việc thay đồ, cô ngồi phịch xuống ghế. Đầu óc rối loạn quay cuồng, có nằm mơ cô cũng không tưởng tượng được phản ứng của Giang Thoại.

Chỉ mới vừa tỏ tình, anh đã cư xử khắc nghiệt với cô vậy rồi sao?

Vũ Thường ngã mình vào ghế. Đôi mắt buồn rầu nhìn đăm đăm vào một điểm. Sự việc xảy ra đột ngột quá, nên cô không cảm nhận hết tầm quan trọng của nó. Nhưng cô buồn kinh khủng vì thái độ gay gắt của Giang Thoại. Vừa cư xử hiền hòa đầy tình cảm, chỉ trong khoảnh khắc đã thay đổi, trở mặt như kẻ thù. Cô bị tổn thương nặng nề mà không biết phản ứng ra sao

Vũ Thường kết tống không đủ si như vậy bao lâu. Rồi cô sực tỉnh lại, nhớ ra tình trạng của mình. Cô lờ mờ đứng lên vào phòng thay đồ

Cảm giác ớn ớn và nhức đầu cô chỉ muốn nằm xuống giường ngay lập tức.

Nhưng nhớ ra chưa đóng cửa, cô ráng lê bước trở ra phòng khách, cơn co ảm (???) làm cô khó chịu đến mức không đủ sức để nghĩ tới thật đó phũ phàng mình gánh chịu lúc này

Nhưng Vũ Thường chưa kịp gài cửa thì Giang Thoại cũng vừa dắt xe vào thêm. Anh đã thay đồ khác, và đang khoác chiếc áo mưa trên người. Thái độ cũng không còn nóng nảy nữa. Anh bước nhanh đến giữ tay cô lại, nói trầm tĩnh-

- Lúc này về nhà, anh nghĩ rất nhiều thái độ của anh, anh biết anh cư xử quá

đáng với em, và anh không yên tâm để em chịu đựng tâm trạng này, cho anh xin lỗi

Vũ Thường đứng dựa tường . Ráng nghe anh nói. Cô hiểu hết. Nhưng không đủ sức suy nghĩ hay tha lỗi. Thái độ của cô làm Giang Thoại nghĩ cô đang giận. Anh liếc môi, nói như thuyết phục

- Em không muốn nói chuyện với anh phải không, anh biết bây giờ em chưa bình tĩnh , lẽ ra phải đợi sáng nói mới đúng . Nhưng anh không yên tâm, em dầm mưa suốt cả buổi ,anh sợ em bị cảm

- Vâng

- Em giận anh lắm phải không, anh biết anh hơi nóng, nhưng hãy đặt vào tâm trạng của anh, em sẽ hiểu . Tự nhiên em đưa áo kiêu đó, làm sao anh không nghi ngờ

Thấy Vũ Thường đứng yên, anh thở nhẹ.

- Cho anh xin lỗi, đừng giận anh, được không em

Vũ Thường ngược lên, nói một cách khô khan

- Em đang khó chịu lắm, chuyện gì để mai được không, bây giờ em mệt lắm Về mặt Giang Thoại thay đổi hẳn

- Em sao vậy? Bị cảm rồi phải không?

-Hình như vậy, xin lỗi anh, em không tiếp anh được , anh về đi

-Em thế này, anh làm sao bỏ về được.. Anh sợ thật không sai mà. Đêm nay anh sẽ ở lại đây

Và mặc sự chống đối yếu ớt của cô, Giang Thoại cương quyết bắt cô vào phòng nằm. Gạt bỏ những ý nghĩ khó chịu lúc này, cũng không cần nghe giải thích. Anh lẳng lặng săn sóc cho Vũ Thường . Cô bị khổ sở vì chóng mặt, nên cũng không đủ sức nhận biết Giang Thoại làm gì mình. Cô nằm nhắm mắt để mặc anh cạo gió như giữa bạn gái với nhau, rồi cô thiếp đi trong cơn sốt cao vật vã

Giang Thoại khép hờ cửa, rồi ra ngoài đường mua thuốc. Trong đêm khuya , ngõ hẻm lặng yên, chỉ có anh một mình đi lại ngoài đường. Anh có cảm giác hồi hận gấp đôi khi đã có thái độ như lúc này, nếu không, chắc Vũ Thường khó tha thứ được về ấn tượng này

Lần đầu tiên trong đời, Giang Thoại thức suốt đêm để săn sóc một cô gái.

Thật ra anh có thể ngủ. Nhưng cảm giác lo sợ làm anh không yên tâm. Trong đêm yên lặng, ngồi bên giường nhìn Vũ Thường, anh mới hiểu tình cảm sâu sắc hơn là một sự đam mê Dù cho đến bây giờ, anh cứ nghĩ mình bị quá mệt mỏi vì sắc đẹp của cô

Hôm sau Vũ Thường chỉ nằm một buổi sáng . Đến trưa là cô khỏe hơn và không chịu nằm nữa. Mặc cho Giang Thoại dỗ dành thuyết phục. Cô không biết anh đã thức trắng đêm qua, và cả sáng nay vì cô Bây giờ bắt đầu khỏe lại cô liền nghĩ đến cách cư xử thẳng tay của anh với cảm giác phản kháng

mạnh mẽ

Thấy cô có vẻ giận, Giang Thoại nói nhẹ nhàng

- Đêm qua em cảm nặng lắm, nằm xuống nghỉ đi, bao giờ khoẻ hẳn em giận anh bao nhiêu cũng được

Vũ Thường lắc đầu

- Em dễ bệnh nhưng cũng mau hết lắm . Em đang rất tinh táo và muốn nói chuyện cho xong

Giang Thoại nhìn cô chăm chú, rồi gật đầu

- Chuyện hôm qua phải không, em nghỉ đi

Vũ Thường vẫn không thay đổi tư thế, giọng cô nhỏ nhẹ.

- Em thấy mình nên chia tay ngay bây giờ, trước khi anh và em làm khổ lẫn nhau

Giang Thoại nhíu mày

- Em nói đơn giản vậy sao, mình chỉ mới bắt đầu thôi, đã hiểu hết về nhau đâu

- Chính vì mới bắt đầu, nên chia tay sẽ dễ dàng hơn, mỗi bên sẽ đỡ buồn hơn

- Anh biết hôm qua anh hơi nóng. Nhưng không vì vậy mà em được làm lớn chuyện

Thấy Vũ Thường lặng thinh, anh cười nhẹ.

- Nếu mỗi chút mỗi chia tay ,thì trong đời em sẽ bỏ hàng chục người , em nghĩ tình yêu phải hoàn mỹ tuyệt đối là không đúng đâu

Vũ Thường nghiêm trang

- Tình yêu không phải tuyệt đối hoàn thiện, em biết vậy. Nhưng em có thể chịu được mâu thuẫn về tính tình , chứ em không chịu nổi khi anh coi thường em

- Anh coi thường cái gì ?

- Em biết từ trong tiềm thức, anh luôn nghĩ em thuộc loại lẳng bang, nên khi gặp tình huống như lúc này, anh đã lập tức nghĩ em đã từng chứa con trai trong nhà. Như vậy không phải ảo tưởng sao?

- Vậy tại sao trong nhà lại có đồ con trai. Nếu là người khác, họ cũng tức như anh. Thậm chí không chừng họ sẽ không trở lại để săn sóc như anh đâu

Vũ Thường nhìn anh, cử chỉ thật điềm đạm

- Thế, tại sao anh không nghĩ khác, hay để em giải thích? Chỉ mới quen nhau mà anh đã vậy, nếu sống chung, anh sẽ nặng tay với em đến đâu

- Anh không phải là đồ vũ phu

- Nhưng anh đã làm em bị tổn thương

- Anh xin lỗi

Vũ Thường buồn rầu nhìn đi chỗ khác

- Từ đó đến giờ em chưa yêu ai, cho nên mất anh, em sẽ buồn khổ không ít đâu, em biết vậy. Nhưng em chấp nhận, còn hơn cứ quen với anh mà chịu

đựng sự coi thường của anh

Giang Thoại lầm lì

- Tại sao em cứ bám lấy ý nghĩ coi thường em vậy. Em có ý nghĩ lệch lạc quá

- Em không lệch lạc, mà anh không tôn trọng em cũng đúng thôi. Vì anh biết em từ phòng trà, đã chứng kiến con trai vây quanh em. Thậm chí xuất thân của em cũng không trong sạch. Vâng tất cả cái mà anh thấy lúc đầu chỉ là hào quang. Nhưng khi chiêm là người riêng của anh, anh trở nên coi thường

- Không phải như vậy, anh phải chứng minh làm sao đây

- Đợi anh chứng minh bằng thời gian, lúc đó hai đứa sẽ khó dứt nhau được, thà là bỏ nhau ngay từ đầu

-Nhưng anh rất yêu em, cái đó mới quan trọng

- Giữa cái được và cái mất anh đem lại, em chọn cái mất

- Đừng tra tấn anh nữa, Thường?

Vũ Thường vẫn giữ vẻ mặt dịu dàng buồn rầu, nhưng rất cương quyết

- Em không có ý trừng phạt anh đâu, em chỉ đề nghị chia tay thôi. Và sẽ không yếu đuối lao theo anh nữa đâu. Em xin lỗi. Nhưng từ đây về sau, mình đừng gặp nhau nữa

Giang Thoại nhìn cô trừng trừng

- Em nói thật?

- Vâng chuyện quan trọng như vậy, em không đùa đâu

Giang Thoại vẫn ngồi yên. Vừa tức vừa bất lực. Anh cố bình tĩnh để đừng nổi nóng, và muốn vạch rõ sự vô lý của cô. Nhưng anh chưa kịp nói thì Vũ Thường đã nói trước

- Từ đây về sau em sẽ sống khép kín hơn sẽ không bao giờ có ý định yêu ai, em sẽ sống một mình như vậy, dù buồn, nhưng sẽ tránh được cái khổ như mẹ em

- Em mới mười chín tuổi, đừng có ý nghĩ u ám như vậy, thật là quái đản, anh không chịu được đâu

- Tùy anh nghĩ, nhưng em có lòng tự trọng của em, lòng tự trọng không cho phép em quay về với anh

Nói xong, cô đứng dậy, vẻ mặt thần thờ

- Em cảm ơn về tất cả những gì anh làm cho em, em sẽ nhớ ơn anh suốt đời

Cô đến đứng trước mặt Giang Thoại, chìa tay ra, nói khẽ

- Chào. Vĩnh biệt

Giang Thoại gạt tay cô xuống

- Đừng có điên, anh không chia tay dễ dàng như vậy đâu

Anh đứng bật dậy bỏ đi. Nhưng ra đến cửa. Anh ngoái đầu lại

- Anh về để em có thời giờ suy nghĩ, hãy bỏ ý định kỳ quặc đó đi

Rồi anh đi thẳng, Vũ Thường nói với theo

- Anh không hiểu gì cả, anh không hiểu là em đề nghị sáng suốt sao Giang Thoại không trả lời, chỉ tiếp tục đi. Anh dắt xe ra đường với tâm trạng chán nản nhiều hơn là giận. Vũ Thường có ý nghĩ kỳ cục quá. Vừa trẻ con vừa người lớn. Nhưng lại quá thiên cận. Dù đã tự nhủ cô mới 19 tuổi, hãy còn là một cô bé. Nhưng cái cách làm ra vẻ chững chạc của cô làm anh không chấp nhận được

Chưa bao giờ anh thấy buồn như lúc này. Vũ Thường làm anh hiểu thế nào là buồn vì tình cảm. Thường thì buổi đầu của tình yêu chỉ có đẹp và thơ mộng. Còn anh và cô vừa đến với nhau đã có chuyện rạn vỡ. Anh vốn mạnh mẽ và ghét những chuyện suốt mướt. Còn cô thì quá suốt mướt ủy mị. Chuyện có chút xiu mà đã tưởng tượng đủ thứ. Đúng là không sao hiểu nổi Anh quyết định sẽ không trở lại gặp cô Để thời gian xa nhau càng lâu càng tốt. Lúc ấy Vũ Thường sẽ hiểu thế nào là mất mát. Để cô hoảng sợ mà bỏ dứt ý nghĩ chia tay Đây là sự cảnh cáo không phải lần này, mà cho cả sau này nữa

Thế là anh không đến tìm Vũ Thường nữa. Thời gian này anh nhận công trình ở thành phố. Chỉ cần vài chục phút là có thể đến gặp cô . Nhưng anh cố không đến để thực hiện đúng bài học cho cô

Đùng một tháng sau anh mới bãi bỏ lệnh cấm vận của mình. Sáng chủ nhật anh đến tìm Vũ Thường. Trong đầu anh chắc chắn cô sẽ mừng quýnh quáng, sẽ hối hận và xin lỗi về tội không tôn trọng tình cảm. Dĩ nhiên anh sẽ bỏ qua tất cả và sẽ không nhắc lại chuyện đó nữa. Vì đối với cô, bao giờ anh cũng có sự vị tha

Nhưng mọi chuyện lại không như thế. Vũ Thường tiếp anh rất lạnh nhạt, thậm chí khách sáo như một người mới quen. Cô mời anh ngồi và lấy nước bằng cử chỉ xa cách. Anh rất bực mình nhưng cố kìm lại

- Sáng nay em có đi đâu không
- Không , em ở nhà dọn dẹp
- Tại sao phải bận rộn đến vậy, bộ em hay đi làm à ?
- Vâng

Giang Thoại khoát tay

- Bỏ đó đi, lát nữa anh làm cho, bây giờ đi chơi với anh

Vũ Thường lắc đầu nhẹ.

- Em không đi đâu
- Tại sao?
- Em cảm thấy không nên đi chơi như vậy, dù với tư cách là bạn bè

Giang Thoại nhú mày

- Em thừa biết anh không xem em là bạn mà

Vũ Thường lặng thinh, như để anh tự hiểu. Dĩ nhiên là Giang Thoại rất hiểu, anh bực mình nói thẳng

- Có phải em vẫn còn ý nghĩ chia tay không? Em buồn quá lắm Thương à.
- Em nghĩ như vậy tốt hơn cho anh lần em

Tức quá, Giang Thoại gắt lên

- Tốt cái con khi, đến mức như vậy mà em cũng còn cứng đầu, anh không nhìn nổi đâu

Vũ Thường cắn nhẹ môi, điềm tĩnh

- Em cảm thấy anh háo thắng quá, anh làm em sợ thêm. Có phải anh muốn chinh phục em vì lòng háo thắng không? Em biết chắc đó không phải là tình yêu. Cho nên em càng không muốn dính dáng đến anh

- Em coi thường tình cảm của anh quá

- Ngược lại đó, anh hãy tự Không u%li mình đi, trong thâm tâm anh rất khinh em, vì anh đã có ấn tượng sẵn rồi, nói thẳng ra, anh làm em bị xúc phạm Em không muốn gặp anh đâu

- Thôi được, tùy em, anh không quen hạ mình với ai hết

Anh đứng dậy, đi thẳng ra dẫn xe, không một tiếng chào và Vũ Thường cũng không đứng dậy tiễn. Nhưng mắt có ngân ngấn nước

Giang Thoại phóng xe như điên trên đường. Anh tức kinh khủng, nhưng không biết trút cơn tức vào đâu. Lúc này anh cố kìm lắm mới không tung bàn ghế nhà cô tốt hơn hết là bỏ về

Đi một lát, Giang Thoại mới nhớ đám bạn chí cốt của mình anh đến nhà Hà Huy trước tiên và tóm áo hấn đi với anh mà không cần giải thích. Dĩ nhiên là hấn không từ chối. Nhưng thắc mắc. Ngồi phía sau xe, hấn chồm tới hỏi lớn

- Đi đâu đây?

- Đến nhà tụi nó

- Giờ này mới rủ uống cafe, không chừng tụi nó đi rồi

- Không uống cafe, đi nhậu

- Giờ này rủ đi nhậu, có điên không cha

Giang Thoại lăm lăm lái xe. Không trả lời, thái độ của anh làm Hà Huy hơi la.

- Chuyện gì vậy?

- Không có gì quan trọng đâu

-Nãy giờ mày ngẫu quá, bày đặt đòi nhậu nữa, chắc chắn là có chuyện rồi Nhưng Giang Thoại vẫn không nói. Thái độ của anh làm Hà Huy hơi ngán nên không hỏi nữa. Tính Giang Thoại đã rõ quá rồi. Khi có chuyện bức, hỏi lạng quạng sẽ bị quạt cho một trận, và chỉ tuôn ra khi có rượu trong người. Sẽ không hiền chút nào. Mấy lúc như vậy, cách hay nhất là đừng hỏi tò mò Cả hai đen tìm Quang Thuận, hấn đang chuẩn bị đi ra khỏi nhà. Giang Thoại không buồn hỏi hấn đi đâu, anh ngoắt tay

- Đi với tụi tao

- Đi đâu vậy?

- Cứ đi theo, đừng hỏi
 - Tao định đi mua đồ, đang ..
 Nhưng Giang Thoại ngắt lời
 - Mà cần mua đồ hơn hả, vậy thì lo mua đi
 Nói xong anh nhún ga, định vọt đi. Nhưng Hà Huy đập vai anh
 - Khoan mà, để tao nói với nó
 Anh bước xuống xe, đến nháy mắt voi Quang Thuận , nói nhỏ?
 - Nó đang hóa điên, tao không biết có chuyện gì, cứ đi với nó đi
 - Thôi được, bảo nó chờ tao một chút
 Anh dắt xe ra sân, hiền lành chạy đuổi theo Giang Thoại. Tính anh khoan
 hoa nhất trong đám, và hay nhường nhịn. Bởi thế anh hơi lúng túng khi thấy
 cử chỉ giận dữ của Giang Thoại. Và chỉ biết cầm đầu chạy theo hơn là thắc
 mắc
 Mất 2 trang .. sorry mí sis
 - Chia tay thì chia, tao cũng không cần phải năn nỉ?
 Ba cặp mắt cùng nhướng lên, kinh ngạc
 - Cái gì
 Quang Thuận kêu lên
 - Mới quen nhau mà đòi chia tay ,vậy mà mày bảo không trầm trọng. Giang
 Thoại đặt chiếc ly xuống bàn, cười khẩy
 - Không có tình cảm đó thì tao và cô ta cũng không chết, quan trọng quái gì
 bọn con gái
 - Nhưng mày phải nói lý do mới được
 Giang Thoại nói với giọng ngạo mạn
 -Tối đó tao đưa cô ta về nhà ,trời mưa nên hai người đều ướt. Tụi mày có
 tưởng tượng nổi thế nào không, cô ta đưa tao chiếc áo con trai bảo tao thay
 Hà Huy nhún mày
 - Sao có áo con trai trong nhà cô ta?
 - Đó mới là vấn đề, phải hỏi lại đạo đức cô ta cái đã
 - Rồi mày phản ứng sao?
 - Tao quát lên , rồi bỏ về. Thế là cô ta đòi chia tay
 - Và mày đồng ý?
 - Tao đã không gặp cô ta một tháng để cô ta biết sợ. Nhưng cô ta chẳng sợ gì
 ca?
 Quang Thuận nhìn anh chăm chăm
 - Vấn đề là, mày có muốn bỏ cuộc không, nếu không thì phải thuyết phục cô,
 ăn thua là mày kiên nhẫn thôi
 Giang Thoại phẩy tay, không trả lời. Hà Huy nhăn nhó
 - Như vậy là sao, mày cũng muốn xù phải không? Nếu vậy thì đơn giản quá,
 làm gì mày cáu kỉnh như vậy

Nhị Hoàng huých tay hấn một cái

- Thăng này không tâm lý gì cả, nếu nó muốn xù thì nó đâu có nổi điên như vậy, cô ta làm kiêu đó , gặp mày thì mày tức không?

- Dĩ nhiên, hừ, vậy là cô ta quan hệ với con trai rất thoải mái, bị ghen còn ngúng nguẩy đòi chia tay Xù đi Thoại, trên đời này không phải chỉ có mình cô ta là người đẹp

Từ nãy giờ Quang Thuận vẫn ngồi yên, trầm ngâm suy nghĩ. Thấy không khí đã có vẻ bốc lên, anh lên tiếng để dập tắt

- Tụi mày đừng có nóng nảy thế, Sao không phân tích để hiểu cổ. Thứ nhất, nếu cô phóng túng chứa con trai trong nhà, thì cổ sẽ tìm cách giấu chiếc áo đó ,đàng này cô đưa thăng Thoại một cách vô tư, chứng tỏ cổ r□°ng anh vừa đẩy chiếc ghế thì lại mất thăng bằng suýt ngã vào bàn ăn. Anh chụp lấy mép bàn,gượng lại, Hà Huy vội đỡ anh

- Cha say rồi cha, nằm đây ngủ đi, muốn tới gây gỗ v□ường nên không muốn quen với mày. Người ta cũng có lòng tự trọng chứ, đúng không
Nhị Hoàng khôi hài

- Cái đó ai cũng có, tao cũng có nữa

- Im mày, để quân sư nói tiếp

Quang Thuận liếm môi

- Mày thật sai lầm, đáng lẽ ngày nào cũng phải đến tìm cô ta, thì tự nhiên biến mất cả tháng, nếu là tao , tao cũng sẽ nghĩ mày không tha thiết, ai lại không tự ái

Nhị Hoàng khoa tay lên

- Tự ái cái con khỉ gì, cổ chủ động cắt đứt còn tự ái nỗi gì nữa

- Mày không hiểu tâm lý con gái gì cả, dĩ nhiên là cô muốn cắt đứt thật.

Nhưng mới vừa đề nghị mày đã OK liền, ai lại không tự ái

- Nói nghe có lý

Hà Huy gật gù

- Công nhận là mày sâu sắc, đáng lẽ mày phải làm giáo sư tâm lý, làm kỹ sư xây dựng là không đúng sở trường rồi

Anh quay qua Giang Thoại

- Mày tính sao, Thoại ?

Giang Thoại không trả lời. Từ nãy giờ anh ngồi yên, mắt đỏ kè và có vẻ lừ đừ. Không biết anh có nghe Quang Thuận nói không. Hà Huy kéo áo anh

- Sao mày, tính đi o Giang Thoại ra xe. Khi đưa được anh vào nhà thì anh đã say mAAAn

- Tao muốn đến nhà cô ta ngay

Nhưng anh vừa đẩy chiếc ghế thì lại mất thăng bằng suýt ngã vào bàn ăn.

Anh chụp lấy mép bàn,gượng lại, Hà Huy vội đỡ anh

- Cha say rồi cha, nằm đây ngủ đi, muốn tới gây gỗ với nàng thì đợi tỉnh hấn

đi

Giang Thoại lại gạt tay anh ra, lè nhè

- Tao đi một mình được, tao phải tới hỏi tội cô ta lập tức

Anh bước đi xiêu vẹo nghiêng ngả, đến nỗi không nhận ra cửa đâu, làm Quang Thuận phải đề nghị.

- Hay là đưa nó về, ở đây nó quậy quá, sợ chiều bà già tao về bả dũa te tua

Giang Thoại nghe được, quay phắt lại

- Đứa nào nói tao quậy, tao đã nói là không say mà, tao phải tới cô ta lập tức mới được

Hà Huy gật đầu

- Đi thì đi, để tụi tao đưa cho đi

Anh nháy mắt với Nhị Hoàng. Rồi cả ba người kéo Giang Thoại ra xe. Khi đưa được anh vào nhà thì anh đã say mềm. Bà Diệu thấy Hà Huy kè anh vào nhà thì hoảng lên, vội chạy ra sân

- Cái gì vậy, nó làm sao mấy đứa?

Quang Thuận vội trấn an

- Da, nó say chứ không có sao đâu bác

- Say ha, trời đất, giờ này mà bày đặt nhậu nhẹt. Mấy con đưa nó lên phòng dùm bác, để bác làm nước chanh cho nó

Nghe vậy Giang Thoại chột ngóc đầu lên:

- Cái gì, sao mẹ lại ở đây?

Bà Diệu chưa kịp trả lời thì Nhị Hoàng giải thích

- Tụi tao đưa mày về nhà ne, lên phòng mày ngủ đi

Giang Thoại nổi nóng lên, đẩy Nhị Hoàng ra

- Cái gì, tao đã nói là tao muốn tới nhà Vũ Thường. Phải hỏi cho ra lẽ xem cô ta muốn gì

Bà Diệu cau mày

- Vũ Thường là ai vậy Quang Thuận? Sao bác không biết con nhỏ đó

- Da, cô là bạn gái của thằng Thoại đó bác

Bà Diệu lẩm bẩm

- Nó là bồ mà không nói gì với bác vậy kìa

Nói vậy nhưng bà cũng không nói gì thêm và ra nhà sau làm nước cho Giang Thoại. Khi bà lên phòng thì anh đã nằm xuống giường miệng lè nhè những câu giận dữ

- Tại sao cô lang bang như vậy chứ, cô làm khổ tôi một cách thảm nhiên như vậy, sao tôi cấm cô tiếp bạn trai trong nhà, nếu muốn quen với tôi thì phải đoạn chính lại đi.

Quang Thuận lắc mạnh tay anh

- Mày say quá rồi nên nói bậy, ngủ đi

Giang Thoại không trả lời, một lát sau anh ngủ mê mê, tí bỉ. Cả ba người

chờ anh yên lặng mới rút về. Nhưng ra đến cửa, bà Diệu giữ Hà Huy lại
- Con ở lại một chút, bác muốn hỏi thăm con, chuyện của thằng Thoại.
Quang Thuận kín đáo nháy mắt ra hiệu cho Hà Huy . Rồi kéo nhau ra về. Hà
Huy gãi đầu một cách miễn cưỡng. Nhưng cũng theo bà Diệu vào phòng
khách. Bắt đầu đối diện với những câu chất vấn quá mức quan tâm của bà.

Những Ngày Hoang Vắng

Chương 4

Vũ Thường rời sân khấu. Cô vào phòng thay đồ rồi khoác gi lên vai, đi men theo tường ra cửa. Nhưng lúc ngang qua một bàn gần cửa chợt nghe nhiều giọng gọi cô lại

- Mỹ Trinh, Mỹ Trinh

Vũ Thường đứng lại, miễn cưỡng đến đứng bên bàn. Nụ cười trên môi cô thật tươi, thật rạng rỡ như thể cô rất hân hoan được mời mọc. Cô nghiêng đầu chào và nói nhỏ nhẹ.

- Rất hân hạnh được làm quen với mấy anh

Cử chỉ khiêm tốn của cô như khuyến khích đám con trai thêm bạo dạn. Một tên đứng kéo ghế.

- Mời Mỹ Trinh ngồi xuống chơi. Trinh múa đẹp lắm

- Cảm ơn anh.

Vũ Thường ngồi xuống. Lập tức cả bàn ồn ào lên, mọi người đều tranh nhau hỏi cô một câu. Tên con trai lịch sự lúc nãy quay lại gọi nước cho cô Nhưng cô vội lắc đầu:

- Xin lỗi. Trinh chỉ ngồi chơi một lát, và không uống gì cả.

-Ồ, sao vậy, người đẹp khó mời quá.

Vũ Thường nhìn mặt tên vừa phát biểu, câu đố Nụ cười nham nhở của hắn làm cô vội quay mặt chỗ khác. Nhưng vẫn cười khả ái với hắn. Cô ngồi lại bàn một lát. Rồi cương quyết chào họ và đứng lên. Mặc cho những lời mời mọc níu kéo.

Nhưng cô vừa đi vài bước thì lại có một gã con trai khác chệnh choạng dừng chân trước mặt cô, hắn nói lè nhè và đầy cợt nhả.

- Em Thoại, mời em ngồi chơi với anh một lát thôi, rồi em muốn gì cũng được.

Vũ Thường nhìn sững hắn. Trong một thoáng, hình ảnh Giang Thoại lướt qua đầu cô. Cũng kiểu chặn đường trọng trạng thái say như thế. Chỉ khác là lúc ấy anh vừa lịch sự vừa ngang ngược. Còn hắn thì nham nhở. Bất giác cô lùi lại, đánh mất cả bề ngoài lịch sự.

- Xin lỗi, tôi phải về bây giờ.

Nói rồi cô lách lách người đi nhanh. Nhưng hắn đã nhanh tay kéo mạnh chiếc ghế lại, làm cô giật người ra sau. Cô quay phắt lại, run giọng:

- Anh làm gì vậy?

- Tại sao em ngồi bàn bên kia được mà không ngồi với anh, em khi dễ anh

hả?

- Nếu anh còn bất lịch sự như vậy, tôi sẽ mời bảo vệ tới.

- Hừ, cao giá quá nhỉ, rẻ như bèo mà bày đặt làm cao, bộ em tưởng chỉ có em là người đẹp sao?

Vũ Thường không trả lời mím môi bỏ đi. Nhưng hấn lại ngang nhiên nắm tay cô kéo lại. Mấy bàn gần đó quay lại nhìn hai người. Nhưng không ai muốn phiền phức dính vào tên du côn ấy. Thường hiểu vậy nên cũng không hy vọng gì cứu hộ. Cô tức mặt đỏ lên, và giật mạnh tay lại.

- Anh buông ra.

Nhưng bàn tay mảnh mai của cô làm sao thoát được bàn tay thô bạo mạnh mẽ của hấn. Hấn cười hô hô lên.

- Nếu em gỡ tay ra được, anh sẽ để em đi, để anh tranh thủ nắm tay người đẹp một chút.

Vũ Thường tức điên người, cô cắn răng cố thoát khỏi hấn. Nhưng càng bị xiết chặt đến phát đau. Giữa lúc cô tuyệt vọng định la lên thì chợt hấn ngã bật ra, sau đó nhào người xuống bàn. Cô kinh ngạc quay lại nhìn sau. Và vô cùng vui sướng khi nhận ra sự có mặt của Giang Thoại. Cô thốt lên:

- Anh!

Giang Thoại chỉ nhìn cô một cái, rồi hằm hằm tiến đến bàn. Hai bàn tay anh nắm chặt ngực áo, kéo hấn lên. Anh nghiêng răng như tức đến tột cùng:

- Từ đây về sau, nhớ chừa thói sàm sỡ với con gái nghe chưa, đồ khốn nạn. Anh tát cho hấn một vài cái vào giữa mặt. Rồi đứng lùi ra vài bước, sửa lại áo. Anh choàng tay qua Vũ Thường kéo cô đi. Tên say rượu nổi sùng lên, định cầm chiếc ghế ném theo nhưng người bảo vệ đã kịp thời đến can thiệp. Trong phòng không khi ồn ào hấn lên.

Vũ Thường ngoái lại nhìn, nhưng Giang Thoại đã kéo mặt cô lại:

- Em còn muốn rắc rối nữa sao?

Vũ Thường lặng thinh đi theo anh. Ra đến bên đường, anh buông vai cô ra.

- Cho anh lấy xe.

Vũ Thường đứng yên không phản đối. Một lát sau Giang Thoại dắt xe ra. Nhưng anh cứ ngồi trên yên xe chờ, Vũ Thường chậm chạp ngồi lên phía sau anh. Cô hỏi nhỏ:

- Anh đến đó làm gì vậy?

- Theo em thì anh đến làm gì?

Vũ Thường không trả lời. Một lát sau cô nói khẽ:

- Hình như những lần em gặp chuyện rắc rối anh đều có mặt bên cạnh em.

Giang Thoại nhếch miệng:

- Để rồi sau đó, lại nhận được lời chia tay từ em.

- Nhưng chẳng phải anh đã đồng ý sao?

- Anh đồng ý à? Em gán ghép hay thật.

- Nếu không như thế, tại sao cả thời gian dài anh không đến em? Em nghĩ anh không tha thiết với quan hệ ấy lắm.

- Không tha thiết?

Giang Thoại lặng im. Anh chợt nhớ cách giải của Quang Thuận. Anh có cảm giác ngã ngửa ra, như một người chợt phát hiện mình sai lầm. Thật ra Quang Thuận hiểu Vũ Thường hơn anh nhiều

Vũ Thường chợt lên tiếng

- Anh nghĩ gì vậy?

Giang Thoại không trả lời. Chợt anh ngừng lại, tấp vào bên đường. Vũ Thường ngơ ngác nhìn quanh. Phía trước đây rào này là một công nghiệp nên con đường rất vắng, cô chưa kịp hỏi thì Giang Thoại tắt máy. Nhưng vẫn ngồi yên trên xe. Anh mạnh mẽ kéo sát cô vào người.

- Anh muốn từ giờ trở về sau, không bao giờ em nghĩ chuyện chia tay nữa.

- Nhưng em ..

Cô im bặt, không nói được, bị anh áp đặt vì cái hôn nghiêng ngáu kéo dài. Cuối cùng Giang Thoại rời môi cô.

- Em hứa thế không?

Thấy Vũ Thường vẫn còn bơ phờ bàng hoàng, anh nói với giọng dứt khoát:

- Cho dù hai đứa có chuyện mâu thuẫn, em cũng phải nén lòng, cũng tìm hiểu cách giải quyết. Đừng có tư tưởng đập đổ nữa, anh đâu khó lắm.

Chút phân vân cuối cùng cũng tan biến hẳn. Vũ Thường không đủ sức cứng rắn nữa. Bất giác cô vùi mặt vào cổ anh, tự nhiên cô có tâm trạng mừng mừng tủi tủi, ủy mị.

- Lúc đó em thật tình muốn chia tay Nhưng khi anh không đến, em lại buồn khổ muốn bỏ đi đâu đó để quên anh. Thậm chí em mong anh trở lại nữa.

Giang Thoại thở dài:

- Từ đây về sau, anh sẽ cố gắng hiểu em.

Vũ Thường ngược lên:

- Em muốn giải thích chuyện chiếc áo.

- Thôi khỏi, anh tin em không lang bang. Còn lý do có nó thì anh không cần biết.

Nhưng Vũ Thường vẫn nói:

- Lần đó nhỏ bạn rủ em đi mua quà sinh nhật cho người yêu nó. Nhưng sau đó nó giận anh và không đi sinh nhật. Hôm anh đến em mới nhớ chiếc áo, em liền gỡ hộp quà đó ra cho anh. Nếu chịu khó nhìn, anh sẽ thấy chưa mở nút nữa.

Giang Thoại lắc mạnh đầu. Cách giải thích của cô làm anh cảm thấy mình hồ đồ đến khó chấp nhận. Anh nói một cách thật lòng:

- Anh biết như vậy là xúc phạm em. Anh xin lỗi, sau này nhất định sẽ không có tình trạng đó nữa, anh sẽ cố gắng để hiểu.

Vũ Thường lặng lẽ cười một mình. Bao nhiêu buồn khổ cả tháng nay, bỗng nhiên được mất sạch. Và cảm giác có một nơi nương náu an toàn làm cô sung sướng vô cùng. Cô ngược lên sờ nhẹ tay áo Giang Thoại, nói thành thật:

- Trong cuộc đời này, em bơ vơ lắm, rất cần có anh. Anh là tất cả đối với em, anh có tin không?

Giang Thoại nhìn sững sờ. Sự thổ lộ yếu đuối của cô làm anh nao nao. Bất chợt anh siết chặt lấy cô, giọng run lên:

- Nếu anh là người quan trọng duy nhất của em, thì anh sẽ biến đời em thành thiên đường, anh thề là như vậy.

Vũ Thường chớp chớp mắt, cảm động muốn khóc. Cô nói với giọng nghèn nghẹn:

- Thật ra em đâu có bất hạnh như em nghĩ, vì trong những người đàn ông đùa vui quanh em, còn có một người yêu em thật lòng.

Cách nói của cô làm Giang Thoại chợt nghĩ đến Quang Thuận, anh lắc đầu:

- Không phải như em nghĩ đâu, còn có một người rất thật tình và hiểu em. Anh muốn là em trân trọng người đó, dù là em không yêu.

Vũ Thường khẽ cau mày cố nhớ:

- Người đó là ai?

- Một người bạn anh, người đã từng bị em xem nhẹ. Nhưng thôi, chuyện đó qua rồi, đừng để tới làm gì, có điều mai mốt gặp bạn anh, hy vọng em không coi nhẹ tội nó.

Vũ Thường kêu lên:

- Sao anh lại nghĩ như vậy, em biết điều căn bản đó mà. Hình như anh ..

Cảm thấy lại sẽ có chuyện mâu thuẫn nếu như phân tích câu nói của anh đến nơi đến chốn, Vũ Thường vội ngừng lại.

Nhưng bản tính đa cảm của cô lại mách bảo rằng, trong ấn tượng của Giang Thoại, cô là người kiêu căng, thiếu giáo dục. Vì nếu không nghĩ thế thì anh đã không dặn điều như vậy.

Vũ Thường chạnh nghĩ đến mẹ mình, chợt hối hận vì đã thành thật kể với Giang Thoại. Mặc cảm đó làm cô lại thấy chán nản như có một khoảng cách. Và dù làm ra vẻ thản nhiên, cô vẫn thấy buồn chán kỳ lạ.

Giang Thoại không hiểu tâm lý đó của Vũ Thường. Anh yên lặng nhìn cô. Trong bóng tối anh thấy Vũ Thường đẹp kỳ lạ. Tim đập nhanh vì cảm xúc đó, anh im lặng tỏ tình bằng cử chỉ âu yếm cuồng nhiệt, xoáy lốc. Vũ Thường hoảng sợ đứng yên, tự nhiên cô thấy muốn khóc. Cô thích sự dịu dàng. Còn Giang Thoại thì cái gì cũng ào ào như gió cuốn, hai tính cách thật khác nhau, làm cô thấy bất an.

Sáng hôm sau, khi Vũ Thường đang ăn sáng thì bà Diệu và Hương Như đến. Vừa nhìn người đàn bà trước mắt, Vũ Thường có một linh cảm thoáng qua

ngày. Cô đoán đó là mẹ của Giang Thoại, và trở nên rụt rè.

- Chào bác.

Hai mẹ con bà Diệu nhìn cô chăm chăm. Như muốn tìm kiếm ới cô , ấn tượng đầu tiên là bà Diệu cũng giống mẹ mình. Nghĩa là áp đặt con gái hơn là gần gũi d%8 khăn.

- Chào cô.

Bà không từ chối khi Vũ Thường mời ngồi, và nói như tự giới thiệu:

- Hôm trước biết thằng Thoại nhà tôi có chuyện buồn với cô nên tôi tới để hỏi xem chuyện gì.

Vũ Thường cắn môi, ớn cả người vì cách mở đầu câu chuyện kiểu này. . Cô linh cảm ngay bà không ưa cô Diệu tệ hại hơn là bà cũng không cần giấu sự ác cảm đó. Có nghĩa là bà chẳng coi cô ra gì.

Cô liếc qua nhìn cô gái bên cạnh. Đoán là em gái Giang Thoại, thấy cô nhìn ,cô ta nói ngay:

- Em là em anh Thoại. Em tên Như.

- Chào em.

- Chị đẹp ghê.

Bà Diệu quay qua Hương Như ngay:

- Con ngồi yên đi.

Hương Như dạ nhỏ có vẻ ngoan ngoãn. Vũ Thường nhìn cô bé, và thầm nghĩ chắc cô bé cũng không gần mẹ như cô Với cô , ấn tượng đầu tiên là bà Diệu cũng giống mẹ mình. Nghĩa là áp đặt con gái hơn là gần gũi dịu dàng. Tự nhiên cô thấy chán.

Nhưng tại sao bà chủ động đến gặp cô chứ?

Bà Diệu nói như nhắc:

- Nghe nói cô gây hấn với con trai tôi, có thể cho tôi biết chuyện đó không? Nghe một phía thì không chính xác lắm đâu, tôi muốn chính cô kể hơn.

Vũ Thường ngồi im. Bà ta ác thật. Khi mới gặp lần đầu tiên, làm sao mà cô có thể nói chuyện xảy ra giữa hai người cho bà ấy được. Đó là chuyện riêng tư mà.

Đằng này bà lại có thái độ thiếu thân thiện cô càng không muốn nói hơn.

Thấy Vũ Thường ngồi yên. Hương Như có vẻ ngại dùm. Cô liếc môi nhìn mẹ. Vội nhìn Vũ Thường dăm dăm.

Bà Diệu nói với vẻ uy quyền:

- Tối qua tôi có đến chỗ cô làm, con gái mà làm việc ở mấy chỗ như vậy, coi bộ thiếu đứng đắn à.

- Mẹ.

Hương Như có vẻ ngại dùm. Cô lăm lét nhìn bà. Nhưng bà vẫn thản nhiên.

- Bộ cô hay đùa cợt với con trai lắm hả, người này nín người kia. Coi không giống ai cả.

Ngừng một lát, bà nói tiếp:

-May mà hôm qua có người can, nếu không thì thằng Thoại bị thương rồi. Kiểu này thì nó phải đánh lộn thường xuyên để bênh vực cô.

Vũ Thường không cách gì chống đỡ được, cô ngồi im. Bà Diệu nói thẳng băng:

- Vậy mà cô còn đòi bỏ nó. Cô làm tình làm tội con trai tôi, tôi thật không hiểu được cô hơn nó chỗ nào mà làm cao vậy.

Thấy Vũ Thường lặng thinh, bà tấn công tiếp:

- Con trai tôi có địa vị xã hội, có học hành堂堂 hoàng mà cũng xuất thân trong gia đình danh giá. Còn cô thì sao. Vậy mà còn chê nó. Cô thử giải thích xem cô hơn nó ở chỗ nào.

- Con không hề nghĩ là con hơn anh Thoại.

- Vậy sao cô còn đòi bỏ nó, định qua mắt tôi hả?

- Con cũng không thể nói được, có nhiều chuyện mà con không thể giải thích. Nhưng con không xấu như bác nghĩ đâu.

Bà Diệu châm chích:

- Dĩ nhiên rồi, cô đẹp quá nên con trai tôi mới bị xỏ mũi.

Vũ Thường làm thinh, giọng bà khô như sỏi:

- Bây giờ cô định thế nào vậy?

- Dạ thế nào là sao?

- Hôm qua thấy con trai tôi đưa cô về, rồi nó ở lại đêm khuya. Không biết đêm khuya như vậy, có nó lại xảy ra với mình. Bà ta đúng là một con người độc đoán. Còn khó chịu hơn cả mẹ cô. Vì cô biết dù không ưa ai, mẹ cô cũng sẽ không bao giờ nói tạt vào mặt người ta như vậy.

Vũ Thường cảm thấy tuyệt vọng kỳ lạ. Cô nhận thấy giữa cô với Giang Thoại là cả một rào chắn, muốn vượt qua chắc phải bầm dập tới tấp.

- Cô muốn quen với nó thì quen, nhưng nói trước từ đầu là tôi không đi cưới cô cho nó đâu khôn hay dại thì tùy. Nè, mà cũng đừng giở mảnh khoe có bầu nhé, chuyện đó thông thường quá rồi, tôi không bị gạt đâu.

Bà quay qua Hương Như:

- Về con.

Vũ Thường đứng dậy, chờ hai mẹ con bà ra khỏi nhà, cô ngồi phịch xuống ghế, tức uất cả người. Sự xuất hiện đột ngột của người đàn bà đó làm cô bị bất ngờ và choáng váng. Những chuyện tương tự như vậy, cô đã nghe đến nhàm chán. Nhưng không ngờ nó lại xảy ra với mình. Bà ta đúng là một con người độc đoán. Còn khó chịu hơn cả mẹ cô. Vì cô biết dù không ưa ai, mẹ cô cũng sẽ không bao giờ nói tạt vào mặt người ta như vậy.

Vũ Thường cảm thấy tuyệt vọng kỳ lạ. Cô nhận thấy giữa cô với Giang Thoại là cả một rào chắn, muốn vượt qua chắc phải bầm dập tới tấp. Cô không hiểu mình có yêu đến mức đập bỏ mọi thứ không nữa.

Khi cô còn đang trong tâm trạng giằng co thì Hương Như lại đến. Dáng điệu cô nàng có vẻ rụt rẹ Nhưng rõ ràng là rất thích Vũ Thường . Cô lên tiếng ngay khi Vũ Thường vừa ra mở cửa

- Em đến chơi với chị, mẹ em không biết em đến đây.

Vũ Thường im lặng gật đầu. Cô bảo Hương Như ngồi rồi vào nhà lấy bánh.

Cô đặt đĩa bánh xuống bàn

- Mời em

Hương Như khoát tay

- Chị để em tự nhiên, nhà chị dễ thương quá hé, trang trí đẹp quá, tự+ chị làm đấy à

- Ừ, tự chị làm

Cô nhìn N với vẻ chờ đợi, làm cô bé trở nên mất tự nhiên. Cô bé liếm liếm môi

- Em trở lại đây, mẹ em không biết

- Vậy à

- Ồ, .. lúc sáng mẹ em ..o + .. tính mẹ em vậy đó, mẹ cũng hay la em như vậy, chứ không có gì đâu, chị đừng giận mẹ em nhe

Vũ Thường nói dối một. cách gượng gạo

- Chị đâu có giận

- Mẹ em thật. là ..chậc... nhưng em thấy ăn thua là chị với anh Thoại thích nhau. Còn người khác thì chỉ là chuyện phụ Em nghĩ vậy đó, chị có nghĩ vậy không?

- Có lẽ vậy . Cô nói với vẻ thận trọng

Hình như Hương Như đến đây không phải chỉ để nói chuyện thôi. Cô ngồi im một lát rồi dẫn đó. Rồi hỏi với vẻ háo hức tò mò

- Thế chị làm ở phòng trà Linda ? Em hay đi ngang đó lắm, nhưng chưa vào lần nào thế trong đó có gì lạ không, chắc vui hơn quán cafe hả chị.

- Cũng không có gì vui lắm

- Nhưng nó khác quán cafe, đúng không chị Em nghe người ta nói trong đó tiếp viên ăn mặc đẹp lắm, rồi có ca sĩ đến ca múa nữa, chị đến đó múa phải không?

Không ngờ gia đình anh ấy nghiên cứu về mình kỹ như vậy Vũ Thường nghĩ thầm,. Nhưng cô chỉ gật đầu chứ không trả lời . Hương Như sống ở giữa thành phố mà có cách hỏi thật ngớ ngẩn. Tưởng như cô nàng ở tận nơi heo hút gió, chỉ biết đến thành phố qua những trang sách. Có lẽ ngoài giờ học ra, cô ta chỉ biết quanh quẩn bên mẹ.

Nếu chị như thế thì đáng tội thật .. Vì có bà mẹ độc đoán khô khan kiểu đó, chán chết

Hương Như không biết Vũ Thường đang nghĩ về mình .Cô tò mò hỏi thêm

- Chị đẹp như vậy ,chắc có nhiều người đeo lắm hé. Họ là ai thế, chắc toàn

là vương tôn công tử . Họ .ra sao, chỉ kể em nghe đi, chắc là đẹp trai, lịch sự , hào hoa đúng không?

Trời ơi, cô ta ngây thơ hơn cả đứa con nít

Vũ Thường còn đang ngạc nhiên thì cô bé tiếp, giọng náo nức.

- Nhỏ bạn em kể gần nhà nó có một chị làm ở nhà hàng. Chị ấy đẹp mê hồn, nhiều người đàn ông tặng quà cho chị ấy lắm toàn là dân xịn . Thế chị có giống như vậy không?

- Chị không giống như vậy đâu, meoí như k%"BAng định

- Họ không có gì khác cả, D em hỏi là, có phải chị có nhiều người theo không, giống như chị ấy vậy

- Chị cũng không biết nữa

Nhưng Hương Như không bằng lòng cách trả lời như vậy . Nó không thỏa? mẫn tính tò mò của cô Cô ngo nguậy

- Đâu chi .thử nói về họ xem, họ đi xe gì? Ăn mặc ra sao? Lam` nghề gì? Họ nói chuyện thế nào và hay đi đâu?

Vũ Thường không cách gì trả lời cho hết. Cô nói ngắn gọn

- Họ không có gì khác thường cả . Em nhìn anh Thoại của em đi, rồi em hãy hình` dung những người khác

Hương Như lắc đầu

- Anh em thì ăn mặc đâu có gì nổi, em muốn biết mấy người kia mặc đồ có giống diễn viên không, có moden không

- Không, họ bình thường thôi

Không phải đâu, họ sống phóng túng như thế thì phải khác người chứ

Vũ Thường không biết trả lời thế nào. Cô nói như khẳng định

- Họ không có gì khác cả, cũng giống như anh em vậy thôi

- Vậy , hôm nào đi lam` , chị cho em đi với nhe , em ngồi ở dư+ i xem chị múa thôi, không lam` gì đâu

- Mẹ em không thích em tới i má y chỗ đó đâu

- Em giấu mẹ mà, chuyện này chỉ có chị và em biết thôi chị chịu không, chỉ .ừ đi

Vũ Thường không có cách nào hơn là gật đầu, cô cảm thấy Hương Như không giống mẹ chút nào, dễ thương và thơ ngây , không có thành kiến.

Hương Như lam` cô thấy gia đình Giang Thoại không đáng sợ lắm

Hương Như hình như háo hức muốn biết về Vũ Thường Háo hức đến nỗi quên mất khoảng cách giữa hai người. Cô chỉ nghĩ Vũ Thường là người yêu của anh mình. thì dĩ nhiên cũng là người thân với mình. Và cô không ngần ngại ở lại chơi đến chiều.

Sau khi vào phòng Vũ Thường xem album và các thứ nữ trang, áo quần, cô hài lòng ra về. Nhìn mắt cô bé, Vũ Thường hiểu là cô nàng rất mê cô Vì cô ta chẳng bận tâm về những thứ như là tư cách hay địa vị xã hội. Cô ta chỉ bị

lóa mắt về sắc đẹp và hào quang. Đúng là con nít
Như vậy lại đáng yêu hơn. Cho nên dù rất phiền vì bị quấy rầy. Vũ Thường
cùng kiên nhẫn ngồi xuất buổi lấy đồ đặc riêng của mình cho cô ta xem.

Những Ngày Hoang Vắng

Chương 5

Buổi tối cả gia đình ngồi trong phòng khách . Bà Diệu đã quyết định mở một hội nghị để bàn về chuyện bỏ bịch của Giang Thoại . Cách giải quyết của bà có vẻ lên gân, kỳ cục . Và ông Diệu đã phản đối .. yếu ớt vài câu. Nhưng sao chống được "nghị quyết đã đưa ra. Thế là chuyện tưởng chẳng có gì. Nhưng cũng trở nên sự kiện long trọng trong gia đình.

Cả bốn người ngồi quanh bàn. Có cả bốn tách trà còn nghi ngút khói. Hết sức trịnh trọng. Mở đầu là phần tuyên bố lý do" của bà Diệu

- Tối nay mẹ họp gia đình mình lại để nói cho rõ chuyện của con. Mẹ rất lạ vì tại sao con có bạn gái mà cứ giấu giếm gia đình. Bây giờ trước mặt mọi người, con nói cho rõ ý định của con đi

Giang Thoại quay mặt chỗ khác. Anh rất bực mình vì cách quan trọng hoá vấn đề của con cái một cách thô bạo, cứng nhắc. Nhưng bà là mẹ nên anh không thể gạt ngang. Anh nói một cách miễn cưỡng

- Con lớn rồi mà mẹ, chuyện con có bạn gái rất bình thường, còn chưa nói vì chuyện chưa tới đâu, chứ không phải con muốn giấu

- Thế con định chừng nào nói ? Nếu hôm đo say con không quậy lên thì chắc mẹ còn bị con giấu dài dài. Mẹ đã hỏi thằng Huy và đã tới gặp con nhỏ đó, mẹ thất vọng vô cùng

Giang Thoại quay phắt lại

- Tự nhiên mẹ để ntim cổ à ? Và mẹ đã nói gì với cô?

Bà Diệu điềm nhiên

- Chẳng những mẹ đến nhà mà còn đến chỗ làm của nó. Trời đất, ông biết không ông, con trai mình mê con nhỏ vũ nữ. Còn đánh lộn giữa quán sá để giành giật con nhỏ đo, còn gì là nề nếp nữa chứ

Bà nói như phán quyết

- Conh ấy chấm dứt với con đó đi, con làm mẹ thất vọng quá

Giang Thoại thoáng cau mày, nhưng vẫn nhẹ nhàng nói

-Mẹ yên tâm đi, con không khờ khạo đâu, nói chung là chuyện của con, mẹ hãy để mặc con

- Cái gì, để mặc à, nếu con vui chơi qua đường thì thôi, mẹ không cấm, con trai chẳng lổ lã gì. Nhưng rủi nó đưa con vào bẫy , để co thai bắt con cưới thì sao

Giang Thoại chịu hết nổi, anh nhíu mày

- Mẹ nó igi vậy, con không phải là đứa lẳng nhăng, cũng không dễ bị con

gái xỏ mũi đầu. Mẹ đừng nhìn con lệch lạc vậy nữa

- Nói vậy là sao, là con muốn cưới con nhỏ đó a
- Tụi con mới quen, con chưa nghĩ đến chuyện cưới. Nhưng đó là tình cảm nghiêm túc
- Từ nghiêm túc đến cưới đâu có xa.
- Vâng, rồi sẽ xảy ra chuyện đó, con thích cô ấy và sẽ cưới. Khi nào có điều kiện

Bà Diệu sa sầm nét mặt

- Nhưng mẹ không thích con nhỏ đó
- Nếu vậy, bao giờ cưới nhau con sẽ ở riêng mẹ khỏi phải sống chung với cô ấy
- Con dám nói với mẹ như vậy hả, con đòi đầu với mẹ phải không?

Ông Diệu xen vào, giọng hoà nhã

- Từ từ chứ bà, sao bà lắt léo vô đường cùng vậy . Mà nó cưới vợ thì cho nó chứ đâu phải cho bà đâu
- Ông im đi, ông biết cái gì. Tôi đã nghiên cứu thân thể con nhỏ đó rồi. Con gái mà làm mấy nghề đó tức là phải lăng lợ Nó mà không lăng lợ thì làm sao câu nhiều người nuôi nó chứ

Giọng Giang Thoại bật đi vì giận

- Nếu mẹ miệt thị cô ấy, con sẽ không ngồi đây nghe đâu
- Con mê con nhỏ đến nỗi coi nhẹ mẹ rồi phải kọ Loại con gái như nó có đáng để con coi trọng kô Con gái gì lăng nhăng để con trai níu níu kéo kéo , coi không được

Cặp mắt Giang Thoại quắc lên, đỏ lửa. Nhưng anh vẫn im lặng, sự lặng yên của anh làm bà Diệu tưởng anh đuối lý bà nói một. cách đắc thắng

- Con thấy mẹ nói đúng không? Đừng có quen với nó nữa . Mẹ cưới con Tú Mai cho con. Con người ta danh giá đẳng hoàng, không hơn cái thứ bát nháo đó sao

Giang Thoại đứng bật dậy

- Nếu mẹ thích cô gái dở hơi ấy, thì mẹ hãy nhận làm con nuôi đi. Con không chịu nổi cô ta đâu. Con chưa thấy đứa con gái nào ngớ ngẩn như vậy Anh xô ghế bước ra, đi thẳng về phòng. Lần đầu tiên anh có thái độ phăng phăng với mẹ . Nó làm bà Diệu tức điên. Rồi bà phát đoá lên
- Đồ con cái mất dạy, ngu như bò, con nhà gia giáo không thương , đi thương cái đồ bá vợ ngoài đường. Mày thương ai kệ cha mày, tao không thèm lo cho phí sức.

Giang Thoại nghe hết. Nhưng vẫn không quay lại. Anh không chịu nổi cách ứng xử thô thiển của mẹ Tuy là mẹ con, nhưng anh không bao giờ ngồi nói chuyện được lâu với bà, dù chỉ là năm phút. Bà là vua độc đoán. Nhất là khi nổi giận lên là mắng té tát vào mặt người khác . Trong khi tính anh thì ngang

ngược không ngoan ngoan nỏi như Hương Như, ngồi nghe nhieếc móc
Khổ cho ông Diêu và Hương Như Nghe cái giọng chì chiết đay nghiến ấy, ai
cũng điếc tai nhưng không dám bỏ đi, sợ bị chuyềnh ướng tấn công. Sợ
chiến tranh sẽ lan tràn vùng lân cận

Công nhận khi nổi giận, bà Diêu hưng phấn hết biết . Gần cả tiếng đồng hồ
sau mà bà vẫn còn ca cổ với âm thanh đỉnh tai nhức óc. Bà nâng Tú Mai lên
tận mây xanh và hạ Vũ Thường xuống tận hố . Để cuối cùng kết luận Giang
Thoại là thư đần độn". Bờ iva chỉ có đồ ngốc mới mê con gái một cách mù
quáng.

Ngồi trong phòng, Giang Thoại nghe hết. Anh cố bịt tai lại nhưng chất giọng
operá của bà ngoài kia vẫn the the dội vào tai anh, ỉnh cả tai, cuối cùng hết
chịu đựng nổi anh lầm lì bỏ ra khỏi nhà.

Anh đến nhà Hà Huy Tuy không trách móc hấn một tiếng nào nhưng anh
vẫn còn giận thẳng bạn ruột đẻ ngoài da ấy. Nếu hấn không láu táu kể thật
chuyện anh thì sự việc đã không đến nỗi tệ hạ ỉnh thế này. Đáng giận nhất
là hấn ngốc nghếch đến nỗi không giấu giếm nghề nghiệp của Vũ Thường.
Đã vậy còn chỉ chỗ cho mẹ anh . Ngốc chưa từng thấy.

Nếu không hiể tính nết hời hợt của thẳng bạn trời đánh ấy, có lẽ anh đã nện
cho hấn một trận đòn rồi.

Gần đến nhà Hà Huy, Giang Thoại chơi đổi ý . Anh quay đầu xe đi về hướng
nhà Quang Thuận. Bình thương anh ít gẫn ỉn vì cái tính mủ mĩ như con gái
. Nhưng khi có chuyện, anh lại thích tâm sự với hấn hơn

Quang Thuận chưa ngủ, anh có vẻ ngạc nhiên khi Giang Thoại đến vào giờ
này Nhưng không hỏi, Giang Thoại nói một cách chán nản

- Tổ i nay tao ngủ lại đây

Quang Thuận khóa cửa lại ,cả hai vào phòng. Giang Thoại nằm dài xuống
giường, bắt đầu tuôn cơn bực tức.

- Tao chưa thấy thẳng nào khớ như thẳng Huy Nó không biết nó hại tao điều
đúng. Bà già đã tới tìm Vũ Thường coi như hồng biết hết rồi.

Quang Thuận trợn mắt

- Có chuyện đó nữa sao, vậy thì hồng thật rồi, di Diêu khó tính như vậy

- Gặp Vũ Thường làm việc chỗ đó nữa phải khổ Mà thấy thẳng Huy hại tao
không Thoại

Quang Thuận trầm ngâm

- Hôm đó thấy di Diêu kéo nó lai, tao hơi lo, nó mà bị khui một cái là bung
ra hết. Nhưng có chuyện gì rồi

- Bà già tao mới hỏa cho một trận ở nhà ,bực mình quá tao mới bỏ đi

Đi Diêu không thích Vũ Thường ha?

Giang Thoại ngồi bật dậy tìm gói thuốc . Anh nhả khói một cách tư lự.

- Không chỉ không thích mà có thành kiến rất nặng, đầu óc mẹ tao cổ hủ lả,

lạ i hay xét nét chuyện danh giá, dĩ nhiên Vũ Thường không nằm trong tiêu chuẩn những bà già phong kiến kiêu đó

Anh thở dài

- Đã vậy còn đòi cưới con của bà bạn bà ấy cho tao, sắp tới sẽ có chuyện lôi thôi nữa

Quang Thuận tò mò

- Cưới ai vậy? Cô ta thế nào?

- Một con bé mờ nhạt, đầu óc như con chim sẻ. Cô ta chỉ biết vâng dạ . Hiền như đất ,bởi vậy me tao thương lắm

- Mà với Vũ Thường tới với nha usao khó khăn quá, mà có định bỏ cuộc không?

Giang Thoại nhướn mắt

- Hỏi vậy mà cũng hỏi , tao đã đập được lão già ấy thì không có lý do gì để chịu thua me tao. Co điều vướng vào mắ y chuyên rắc rối tao bực mình lắm

- Nhưng trước sau gì mà cũng phải đưa Vũ Thường về nha, biết sớm muộn gì cũng vậy thôi

Giang Thoại uể oải bỏ thuốc vào gạt tàn

- Tao định bảo Vũ Thường nghỉ làm chỗ đó, và tìm cho cô một công việc nghiêm chỉnh, lúc đó mẹ tao không có ấn tượng xấu. Nhưng chưa chi thằng Huy đã phu ra sạch sẽ. Lần này nó hại tao một cú ra trò

Quang Thuận lại trầm ngâm suy nghĩ, rồi nói như nhận xét

- Cuối cùng, người khổ nhất sẽ là Vũ Thường, tính cô tự ái, lại còn quá trẻ con, bảo nhin nhục không phải là chuyện dễ

- Nếu mẹ tao mà hiểu Vũ Thường được như mà thì mâu thuẫn sẽ đỡ gay gắt hơn

Quang Thuận không trả lời, anh nhìn Giang Thoại một cách thông cảm.

Bình thường tính Giang Thoại hiền ngang rạch ròi. Bây giờ vì Vũ Thường, hẳn phải chịu đựng tình cảm nhập nhằng rắc rối. Với anh thì sẽ nhẹ nhàng hơn hẳn nhiều

Đến khuya Quang Thuận đã ngáy như sấm, còn Giang Thoại thì cứ nằm hút thuốc, đầu óc suy nghĩ miên man, cuối cùng thì mệt mỏi anh nhắm mắt cố ngủ . Nhưng âm thanh khò khò phát ra bên tai làm` anh bực mình, anh đành ngồi lên , im lặng chờ trời sáng. Đúng là một ngày có đủ thứ chuyện để bực mình

Hôm sau Giang Thoại chỉ ghé nhà thay đồ, rồi đến công trường ngay Buổi trưa anh ăn ở nhà Vũ Thường. Đến tối mới về. Bà Diệu không có thái độ gì trước phản ứng của anh

Nhưng lại có kế hoạch riêng của mình

Khi Giang Thoại về nhà, cả nhà đều đi vắng . Chỉ có Tú Mai ngồi một mình ở salon. Anh chào cô một cái. Rồi đi lên lầu, khi anh đi trở xuống thì thấy cô

vẫn còn ngồi đó. Anh ngạc nhiên đứng lại

- Cô đến lúc nào vậy, không ai tiếp cô sao

Tú Mai đứng dậy, nhỏ nhẹ.

- Em qua đây lúc chiều, dì Diệu nhờ em coi nhà

Giang Thoại nhú mào

- Vậy nhà tôi đi đâu hết rồi?

- Dạ, đi Vũ Thường với gia đình em

Giang Thoại ngờ ngợ nghĩ về sự tính toán của mẹ. Có phải đây là sự sắp đặt không? Anh nhìn Tú Mai chăm chú, cố đoán xem cô đóng vai trò gì trong việc này, như vẽ mặt có nắn g vắn iền iền thật thà, có lẽ cô ta thơ ngây thật. Nghĩ vậy anh dịu giọng

- Đã có tôi về rồi, cảm ơn cô, bây giờ cô về đi

Nhưng Tú Mai vẫn ngồi yên

- Dạ, dì Diệu bảo em ở lại đến khi nào đi ấy về, và nhờ em săn sóc cho anh

- Thôi, khỏi tôi lớn rồi, tôi tự lo cho mình được cô về đi

Anh đứng chờ Tú Mai về. Cô có vẻ thất vọng, nhưng cũng đứng dậy

- Anh cho em lên phòng lấy đồ.

- Cứ tự nhiên

Tú Mai ngần ngừ đi lên lầu. Lát sau cô trở xuống, cô xách chiếc giỏ khá lớn, có lẽ bà Diệu muốn cô bé ở lại vài ngày, nên cô ta mới mang đồ nhiều thế.

Giang Thoại lắc đầu ngao ngán khi đoán ý đồ của bà, thật là lộ liễu

Tú Mai đến trước mặt anh, nhỏ nhẹ.

- Em đã dọn cơm sẵn cho anh, hay là em hâm lại thức ăn cho nóng ..

Nhưng Giang Thoại khoát tay lia lịa

- Thôi thôi, phiền phức lắm, cô cứ lo về đi

Tú Mai cúi đầu nhìn xuống chân

- Em sợ bỏ về dì Diệu sẽ giận em

- Không sao đâu, cứ để tôi giải thích

- Vâng, thưa anh em về

- Chào cô

Giang Thoại đứng tránh qua cho Tú Mai đi. Đợi cô ra đến ngoài đường anh mới đến khóa cửa. Anh đi lên phòng với cảm giác ngán ngẫm mỗi lúc mỗi tăng lên. Cách xử sự của mẹ anh ấu trĩ đến trở nên con nít. Không biết rồi bà sẽ làm những chuyện gì nữa

Mãi đến ba ngày sau cả nhà mới lục đục trở về. Buổi trưa Giang Thoại nằm nghỉ thì nghe tiếng mở cửa dưới nhà. Rồi là tiếng ngọt ngào của bà Diệu

- Mai ơi, ngủ hả con

Giang Thoại đi xuống, nhưng vẫn đứng ở giữa cầu thang noi vọng xuống

- Cô ta đã về rồi, cô tự coi nhà được và bảo cô ta về rồi

- Cái gì, con thật là tùy tiện mẹ đã nhờ nó lo nhà cửa, sao con dám đuổi nó

- Vì có cô ta ở nhà con không thoải mái

Nói xong anh quay trở lên, đóng cửa phòng lại bà Diệu rất thành công trong công việc làm cho con trai mình nổi khùng.

Chưa hết. Buổi chiều về nhà, khi ngồi vào bàn mà nãy giờ đi chơi mà cái mặt như đưa đám nhà này riết rồi ai cũng muốn chống đối tôi cả mà

Ngồi trong phòng, Giang Thoại cau mặt bực mình. Một lát cò trong nhà yên lặng, anh đi qua phòng Hương Như

- Mẹ bắt buộc em đi chơi hả?

- Vâng, em chán muốn chết được, làm em phải bỏ học mấy ngày

- Vậy ba có vui vẻ không

- Ba cùng không muốn đi ra ngoài đó tối ngày ba ở trong khách sạn, chỉ có em là phải đi theo mẹ Mẹ với mấy người nhà dì Minh vui, còn em thì chán ơi là chán

- Mẹ quá đáng thật

Hình như tức quá, Hương Như bắt đầu bưng ra

- Em biết mẹ cố ý tạo điều kiện cho chị Mai ở nhà một mình với anh, mẹ làm giống con nít quá

Giang Thoại nhìn em cười. Anh nhận thấy lúc này Hương Như bắt đầu hết ngoan. Biết phản kháng, nhưng không dám manh mẽ như anh. Dù sao thì con bé cũng chưa thoát ra được vòng kiềm chế của mẹ. Tội nghiệp con nhỏ. Giang Thoại nói vài câu an ủi Hương Như, rồi về phòng mình chuẩn bị đi làm. Nhưng anh chỉ ghé tạt qua công ty một lát rồi vào quán cafe ngồi một mình. Buổi chiều Vũ Thường phải tập ở nhà hát nên anh không thể rủ cô đi chơi. Nhưng cũng không còn tinh thần làm việc. Chưa có lúc nào bằng lúc này bà Diệu rất thành công trong công việc làm cho con trai mình nổi khùng. Chưa hết. Buổi chiều về nhà, khi ngồi vào bàn ăn, Giang Thoại mới phát hiện sự co mặt của T%A

Chiều ta gặp Vũ Thường, anh nói với một chút trịnh trọng

- Thường này, anh muốn đưa em về ra mắt nhà anh

Anh nhìn cô chăm chú mặc ngoài ta những câu trao đổi của mọi người. Chủ yếu là những lời khen vút tận mây của bà Diệu về đề tài nấu nướng khéo léo của Tú Mai

Ăn xong Giang Thoại lập tức rời bàn. Anh đi lên phòng mình mặc đồ. Rồi xuống nhà lấy xe đến Vũ Thường. Và anh chỉ về nhà lúc khuây để tránh mặt bà Diệu

Giữa hai mẹ con như hình thành một sự mâu thuẫn ngầm ngấm. Một bên cố áp đặt, một bên cứng rắn chống đối. Nhưng bên ngoài thì vẫn bình thường. Bà Diệu không hề đá động đến Vũ Thường, nhưng bà sắp đặt để ngày nào Tú Mai cũng có mặt nhà bà khi Giang Thoại về

Mọi việc kéo dài như thế và cuối cùng Giang Thoại quyết định bộc lộ thái

độ của mình, theo cách riêng của anh

Chiều nay gặp Vũ Thường, anh nói vớ imột chút trịnh trọng

- Thường này, anh muốn đưa em về ra mắt nhà anh

Anh nhìn cô chăm chăm, chuẩn bị .tinh thần để thuyết phục, quả nhiên, Vũ Thường phản ứng ngay

- Nhưng mẹ anh đâu có ư em

- Anh biết em sẽ ngại chuyện đó. Nhưng trước sau gì em cũng phải về gia đình anh, ráng đừng sợ em a.

- Không, em không biết có bắt buộc phải vậy không, nhưng trong thời gian này em hoàn toàn không nghĩ tới

- Vậy em nghĩ chuyện anh và em, cuối cùng sẽ đi đế n đâu

- Em không biết, nhưng trước mắt, em chỉ thích mình như thế này

Giang Thoại bước qua ngồi cạnh Vũ Thường. Và trước cái nhìn dò hỏi của cô, anh đặt cô ngồi lên chân mình, nhẹ nhàng thuyết phục

- Có thể em chỉ thích yêu nhau thôi, nhưng anh thì không nghĩ đơn giản vậy, gia đình anh có sự phức tạp riêng, nếu thông c?m cho anh , thì em chịu khó nhìn mẹ anh, được không

- Nhưng mẹ anh đã nói thẳng vào mặt em là sẽ không cho anh cưới em, bà ấy khinh em

- Cho nên em chịu khó lấy lòng mẹ anh rồi em sẽ được thương mà. Suy cho cùng thì người ta đâu phải là gỗ đá, nếu em dễ thương thì tự nhiên mẹ anh sẽ thay đổi thành kiến, chắc chắn là vậy.

- Rồi bà ấy cứ tiếp tục ghét thì sao?

- Anh bảo đảm sẽ không có như vậy , chỉ cần em tỏ vẻ phục tùng thôi

Vũ Thường lắc đầu

- Thôi, để lúc khác đi anh, em không thích gặp mẹ anh đâu. Nếu người nào ghét anh, anh có thích họ không nào

- Dĩ nhiên là anh không thích nổi, nhưng đây là mẹ anh ,sau này mình sẽ là người cùng một gia đình, em ch.u khó làm quen với nah` anh đi, anh xin em đây

Vũ Thường nhăn nhó, nũng nịu

- Thôi mà, đừng có nói chuyện đó nữa mà

Giang Thoại im lặng nhìn mặt cô Lần đầu tiên anh hiểu thế nào là cô gái mới 1(tuổi. Cô không hiểu nổi chuyện này quan trọng thế nào. Không đủ từng trải để nhìn xa về sau. Chỉ làm theo ý thích trước mắt, không thể trách điều độ Nhưng cũng không thể chiều cô được

Giang Thoại khẽ lắc đầu ngán ngẫm . Nhưng cũng cố thuyết phục

- Em có muốn làm anh vui không?

- Có chứ, nhưng mà đừng bắt em đến nhà anh nghe

- Tại sao ?

- Thì em nói rồi, mẹ anh không ưa em, làm sao mà em thích đến đó được, đợi chừng nào hết ghét rồi sẽ đến sau
- Nhưng nếu em không chịu khó lấy lòng làm sao mẹ thích em ngay được Vũ Thường ngúng nguẩy định đứng dậy. Nhưng Giang Thoại giữ cô lại.
- Thôi thế này, em chịu khó đến một lần thôi, nếu thấy mẹ, em không thích thì mai một sẽ không đến nữa, chịu không?

Vũ Thường ngồi yên ngẩn ngừ. Và Giang Thoại phải thuyết phục. cả buổi Vũ Thường mới xiêu lòng

Trưa hôm sau, lúc ơ công trường, anh gọi về nhà

- Mẹ phải không?

- Mẹ đây, sao tự nhiên con gọi t s%B giờ Thường. Đây là đòn quá bất ngờ của con trai bà. Nó làm bà tức điên và có cảm tưởng bị Vũ Thường khiêu khích.

Thấy cử chỉ kém than thiện của mẹ, Giang Thoại lập tức bước tới đứng cõng vệ Vừa bước vào nhà, người đầu tiên ai người thấy là Hương Như Thoạt đầu cô bé tròn mắt ngạc nhiên, sau đó chuyển sang lo ngại, cô le lưỡi nhìn Giang Thoại như muốn bảo Anh liệu thật, dám chọc vào ổ kiến lửa Vũ Thường không thấy cử chỉ đó, cô đưa mắt nhìn quanh, vẻ mặt cô trắng bệch vì quá hồi hộp. Hương Như vội kéo cô vào nhà, nói nhỏ?

- Chị đừng sợ, không sao đâu, ba em hiền lắm

- Vậy hả em?

Hương Như nói lớn:

- Mẹ Ơi, có bạn anh Thoại tới nè

Bà Diệu lật đật chạy ra. Trong thoáng chốc, cái nhìn của bà từ ngạc nhiên chuyển sang sắc lạnh. Như muốn ăn tươi nuốt sống Vũ Thường. Đây là đòn quá bất ngờ của con trai bà. Nó làm bà tức điên và có cảm tưởng bị Vũ Thường khiêu khích.

Thấy cử chỉ kém than thiện của mẹ, Giang Thoại lập tức bước tới đứng cạnh Vũ Thường

- Con mời cô ấy về ăn trưa với nhà mình đó mẹ.

Vũ Thường gật đầu, với một tiếng chào nhỏ nhỏ trong họng. Khi nói cô cũng biết bà đang muốn tống cổ cô ra khỏi nhà. Bản năng làm cô đứng nép vào Giang Thoại như tìm một sự che chở.

Giọng bà Diệu nhạt như nước ốc

- Chào cô, ra ngoài kia ngồi chơi

Rồi bà biến vào trong bếp, Vũ Thường ngược lên nhìn Giang Thoại, anh nói nhỏ như động viên

- Không sao đâu em, đừng sợ.

Hương Như kéo tay Vũ Thường ra phía salon nói chuyện liếng thoắng như để bù vào cách đối xử quá mức kém .. nhiệt tình của mẹ Cô làm Vũ Thường

lên tinh thần một chút và thấy đỡ ngại . Nhưng bà Diệu đâu có chịu nhường bước , từ trong bếp bà quát Hương Như bằng giọng chua khé như giấm

- Con Nhu vào đây, giờ này rảnh lắm sao mà ngồi đó nói chuyện

Hương Như đưa mắt nhìn Giang Thoại , anh nhún vai

- Cứ vô đó đi ,để chị Thường ngồi đây với anh

- Da.

Cô đứng lên ,nhăn mũi với vẻ ngán ngẩm . Rồi biến mất sau cửa. Vũ

Thường căn môi nhìn Giang Thoại

- Hay là để em về đi anh, em khổ sở qua

- Không, đã đến rồi, không có lý do gì em rút lui cả . Em mà bỏ về kiểu này khó xử cho anh lắm

- Nhưng mà

- Đừng sợ, để anh lo

Vũ Thường ngồi im, rên rỉ thầm trong bụng. Từ đó giờ cô chưa thấy người lớn tuổi nào kỳ cục như thế, cư xử quá trời con nít. Nhưng cô chỉ nghĩ chứ không dám nói ra, và cô phải thừa nhận là mẹ cô lịch sự hơn mẹ Giang Thoại nhiều ,khi ghét ai, bà không vồn vã lắm. Nhưng không bộc lộ ra mặt như người phụ nữ sẽ là mẹ chồng kia.

Và cô hối hận không để đầu cho hết, khi đã theo Giang Thoại đến đây

Một lát sau, Hương Như đi ra, vui vẻ kéo tay Vũ Thường lồm sồm sao khéo bằng Tú Mai . Lúc sáng thẳng Thoại gọi điện về, tôi cứ tưởng nó dẫn bạ bè nó ở công ty ai ngờ ..

Vũ Thường cắn chặt răng làm thinh. Giang Thoại một cách thân mật với Vũ Thường

- Cứ tự nhiên nha cháu , đừng ngại

- Da.

Nãy giờ Tú Mai vẫn im lặng với bà Diệu . Không biết cô nghĩ gì trong lòng nhưng mặt cô có vẻ u ám , buồn buồn. Có cố gượng vui khi bà Diệu và Hương Như gọi chuyện với cô Còn thì thỉnh thoảng lên nhìn Vũ Thường như đo lường quan sát

Bà Diệu tuyệt nhiên không nhìn và không nói gì đến Vũ Thường , chỉ xoắn xýt gấp thức ăn cho Tú Mai . Cử chỉ sẵn sàng lộ liễu của bà làm ông Diệu thấy kỳ. Và ông quay qua Vũ Thường

- Ăn đi cháu ,bác gái nấu nướng ngon lắm - hôm nay chủ yếu là nấu đãi chá đấy

- Dạ - Vũ Thường đáp nhỏ nhẹ

Bà Diệu lập tức lên tiếng

- Ông thì biết cái gì, tôi nấu làm sao khéo bằng Tú Mai . Lúc sáng thẳng Thoại gọi điện về, tôi cứ tưởng nó dẫn bạ bè nó ở công ty ai ngờ ..

Vũ Thường cắn chặt răng làm thinh. Giang Thoại cau mặt bất mãn . Nhưng

anh lập tức vui vẻ?

- Cuối cùng thì cô nữa Vũ Thường đến .Cổ cũng là khách đó thôi. Mà là khách đặc biệt của nhà mình. Con muốn cổ đến chào ba mẹ mà

Ông Diu cười hòa nhả

- Như vậy là hay đây ,mai một ..

Nhưng bà Diu lập tức lên tiếng

-Không dám, tôi ít khi tiếp khách trong nhà lắm

Thật là quá quắt. Ông Diu có vẻ bất mãn và làm thinh. Bà Diu vẫn không để ý đến thái độ của ai, ngoài cả giác của mình. Bà nhất định tiếp tục cái đề tài bị bỏ dở lúc nãy

- Tú Mai nó quý bạn bè con lắm đây Thoại . Sáng giờ nó phụ mẹ làm, chứ không thì mẹ khó xoay sở nổi, con gái nhà nề nếp mà lại khéo léo có đót đốc cùng không tìm được đâu

Vũ Thường nghẹn cả cổ. Cô biết bà muốn ám chỉ đến cách sống của mình.

Đó là điều đa cả nhất ,là điểm yếu nhất của cô Cô muốn phản ứng lại ngay

Nhưng không dám ,và chỉ ngồi yên lặng. Thậm chí không nuốt nổi những hạ com nhạt nhẽo

Dưới gầm bàn, Giang Thoại đá nhẹ chân cô như ngậm an ủi .Cô ngược lên cười gượng với anh mà mắt đã bắt đầu long lanh nước

Bên kia bàn, bà Diu liếc xéo cô Rồi ngọt ngào

- Mẹ chỉ thích sau này có được con dâu như Tú Mai như thế nhà mình cùng hãnh diện với dòng họ. Mà mẹ cùng yên tâm là nó sẽ chung thủy với con. Từ đó giờ nó không có bạn trai lung tung như đám con gái ngoài đường, như thế mới đoan chính

Vũ Thường chợt đứng bật dậy , run giọng

- Xin phép hai bác con về

Mọi người sững sốt trước phản kháng bất ngờ của cô Và buông đũa mà ngồi nhìn. Cô đẩy ghế bước ra ngoài đi băng băng ra cửa, Giang Thoại vội đuổi theo cô

- Đừng làm vậy ,Vũ Thường

Anh đuổi kịp cô ngoài sân, Vũ Thường đứng lại. Nước mắt ven mi, môi cô run bần bật

- Anh đưa em về đây để nghe mẹ anh sỉ nhục sao, không bao giờ em trở lại nữa đâu

Cô giăng tay ra, bỏ đi ra đường, Giang Thoại đi theo chặn cô lại

- Được rồi, bây giờ có bảo em trở vào cùng không cứu vãn được. gì, để anh đưa em về

- Em không cần , em không cần một người mà gia đình người đó coi rẻ em

- Đừng ghé p anh vào tư tưởng của mẹ anh, nói vậy chứ em không sợ anh buồn sao. Chờ anh mộ chút anh đưa em về

Nhưng Vũ Thường còn quá khích động , mắt bình tĩnh. Cô bỏ đi như chạy .Cuối cùng Giang Thoại phải chịu thua.

- Thôi được, vậy thì tìm một quả nào đó nói chuyện

Vũ Thường có vẻ nguội đôi chút. Cô đồng ý vào quán nước gần đó. Giang Thoại đưa mắt tìm một bàn kín đáo. rồi kéo cô ngồi xuống. Anh khoát tay khi người chạy bàn đi đến bên họ.

- Cho tôi hai ly nước, nước gì cũng được

Anh quay qua Vũ Thường, im lặng nhìn cô Cô nguẩy đầu nhìn chỗ khác. Vẻ mặt còn bưng bưng giận dữ. Như chưa bao giờ cô bị xúc phạm như vậy.

Giang Thoại hiểu sự va chạm lúc này coi như đã tan tành. khó mà dung hoà được. nữa , anh thở dài, rồi lặng lẽ lấy thuốc ra hút

Một lát sau, Vũ Thường quay phắt lại ,bắt đầu tuôn ra

- Em chưa thấy ai khinh người như mẹ anh. Bà ấy là ai mà tự cho phép mình coi rẻ người khác chứ .Sao bà ấy đánh giá mình cao quá vậy

Giang Thoại hơi cau mày, không đồng ý cách nói của cô Nhưng biết cô đang mất bình tĩnh nên anh không nói gì. Mà Vũ Thường cũng không cần nghe.

Cô chỉ cần nói cho hết ý mình, giọng cô hấp tấp

- Và anh nữa. Mãi đến giờ em mới biết bà ấy muốn cưới cô ta cho anh. Vậy mà anh giấu em, anh cố tình đưa em đến để bà ấy hạ nhục em, để cô ta cười ngạo em

- Bình tĩnh đi Thường, em nghĩ anh muốn em bị coi thường sao? Em có biết mình nói gì không?

Vũ Thường vung tay

- Em không cần biết, nhưng chính là như vậy, chính anh đã làm em bị nhục . Và chuyện hôm nay em sẽ nhớ đời

- Anh không bao giờ muốn như vậy . Mẹ anh cứ cố tình ghép cô ta cho anh, bắt buộc anh phải đưa em về nhà, để cô ta hiểu mà tự rút lui. Và đó cũng là cách anh trả lời dứt khoát với gia đình, em phải thông cảm cho anh chứ

Vũ Thường nói như hét

- Em không thông cảm, bộ anh không giải quyết cách khác được sao, anh đã tạo điều kiện cho mẹ anh có dịp sỉ nhục em, lúc này bà ấy nói như vậy. 6.y am' anh có bệnh vực em đâu

- Anh chưa kịp nói gì thì em đã bỏ đi , làm sao anh có dịp để nói chứ

- không bỏ đi, để ngồi đó nghe bà chửi xéo sao, em đâu có ngốc

Giang Thoại không trả lời, Vũ Thường ngồi yên. Như ngẫm nghĩ cho hết khía cạnh của vấn đề. Rồi cô lại bùng lên

- Nói thật nghe, em vẫn nghĩ mẹ em là độc đoán . Nhưng mẹ anh còn độc đoán ơn cả mẹ em. Con trai mình thích người nào là quyền của người ta, mắc gì mà bà ấy cấm đoán. Tự nhiên xông sáo đến nhà người ta, người gì ngang như của

Giang Thoại nhìn cô một cách nghiêm khắc

- Vũ Thường

- Anh không cho em nói xấu mẹ anh hả ? Thế bà ấy có xứng đáng để được nói tốt không? Đúng rồi, mẹ anh, anh không bên sao được, không chừng anh còn khuyến khích bà ấy chửi em vì em là đứa mất dạy mà

- Em càng nói càng nói bậy đó Thường

- Em chỉ phản kháng lại những gì người ta đối xử với em, vâng em rất hồ đồ, còn cô ta thì là con nhà nề nếp gia giáo, anh đi mà cưới cô ta đi.

- Nếu em tiếp tục nói bậy , anh sẽ không nghe đâu

Vũ Thường gân cổ lên

- Em không cần anh nghe, không cần anh thương em, đây , mẹ anh coi rẻ em như thế, con anh thì có bảo vệ em đâu, em không cần cả anh nữa

Giang Thoại im lìm nhìn cô, mặt anh có vẻ giận, bất mãn. Cách giận đó chẳng khác nào choc. tức V%Alhường. Đã tự ái càng tự ái hơn, và cô nói cho hả giận

- Em chưa thấy người ngạo tự cao như mẹ anh, bà ta hơn người ta chỗ nào mà tự cho mình là mệnh phụ ? Bày đặt chê người khác hạ tiện . Trong khi tự các h mình không làm` ai nề cả . người trí thức gì mà cư xử thua cả dân dốt nát

- Vũ Thường

Giang Thoại chột quát lên, giận dữ . Nhưng cô vẫn ắt mặt lên thách thức . Thái độ đó làm anh hết kiên nhẫn nổi

- Dù có gì đi nữa, thì do vẫn là mẹ tôi, cô không được hồ đồ như vậy

Vũ Thường quay phắt lại

- Nếu anh bênh vực mẹ anh thì chia tay đi

- Mỗi chút mỗi đòi chia tay Lần trước hiểu lầm một chút cũng đòi chia tay, sao cô coi thường tôi quá vậy ? Cô hơn người ta lắm sao mà kkiêu kỳ thế.

Tôi là món đồ trong tay cô đó sao

Câu nói chẳng khác nào đổ dầu vô lửa .Vũ Thường tức run người , cô bèn lôi điểm yếu của anh ra day nghiền

- Tôi không hơn ai, nhưng dĩ nhiên là hơn cô nàng Tú Mai ngô nghê của mẹ anh. Tưởng anh bản lĩnh lắm ai ngờ cũng để mẹ anh dắt mũi như thằng ngốc Cô dừng lại để thở , rồi chanh chua.

- Anh nhu nhược thế, thảo nào bà ấy muốn xách đầu đi cưới ai thì chịu người đó, đến nỗi có người yêu cũng không bảo vệ nổi .Đồ hèn nhát

Giang Thoại cười gằn

- Con nhà như thế , mẹ tôi ghét là đúng lắm . Cả tôi cũng không dám có người yêu ghê gớm như vậy đâu

- À , thế Tú Mai mới là không ghê gớm ,chứgì, nếu vậy thì anh nghe lời mẹ đi, cưới cô ta đi. Tôi cùng sẽ đi tìm người khác hơn anh gấp 10 lần, anh là

cây đình gì

Giang Thoại điên tiết lên, muốn giáng cho cô một bạt tay , Nhưng chợt thấy bàn gân đó nhìn mình, anh nhớ ra mình đang ở đâu nên ngồi yên và lạnh lùng

- Đừng thách thức , không chỉ chia tay với cô, mà tôi sẽ còn cưới Tú Mai cho mẹ tôi vui lòng. Cô cũng hăng là loại người danh giá gì để tôi phải hạ mình

Vũ Thường đứng phắt dậy, bỏ đi một nước . Giang Thoại quay mặt đi chỗ khác, không thèm gọi lại. Bây giờ anh có tâm trạng bất cần đời và muốn bỏ mặc Thậm chí trở nên coi rẻ tình cảm của chính mình

Buổi trưa nắng như đổ lửa , cái nóng gay gắt dễ biến những ngọn lửa bùng lên thành đám cháy. Và hai người mạnh ai nấy bỏ về theo đường của mình. Với tâm trạng bất cần như nhau. Cái nóng nảy trong lòng mỗi người còn dữ dội hơn nhiệt độ ngoài trời. Bởi vì ai cũng là vua hiếu thắng.

Những Ngày Hoang Vắng

Chương 6

Vũ Thường ngồi một mình nhìn sau quầy nước . Trên tay cô hồ hững lon pepsi ướp lạnh đã nguội ngắt. Hơi lạnh biến thành những giọt nước chảy dọc xuống tay mà cô vẫn không hay. Mắt cô đăm đăm nhìn về phía sân khấu. Nhỏ bạn cô đan suốt suốt rên rỉ bản nhạc buồn. Đây là lần đầu tiên Vũ Thường có tâm trạng buồn rã rời, bạc nhược .Đêm nay cô đến đây với tâm trạng chán đời chứ không phải là một vũ công như những đêm khác. Những bản nhạc buồn. Những khói thuốc chơi vơi. Những đôi mắt mở màng trong thế giới sâu muện trữ tình... tất cả làm cho những ai bị thất tình càng bị dày vò trong vực thẳm . Và cái thế giới màu hồng cô vẫn sống mỗi đêm, bây giờ bỗng trở thành nỗi ám ảnh ma quái về một hình bóng đã xa. Vũ Thường đặt lon nước xuống quầy, thất thểu đi ra ngoài, nhưng vừa rời khỏi quầy, mắt cô đã chạm phải một ánh mắt giấu cợt thách thức đang hướng về phía mình, Giang Thoại.

Trong một thoáng , tim Vũ Thường như ngừng đập, khi thấy anh . Mà là không phải một mình anh ạ. Còn có Tú Mai ngồi bên cạnh anh ạ. Anh ta chọn một bàn ngay phía dưới sân khấu . Như là một khiêu khích thách tay. Mà cho dù không là vị trí đó đi nữa thì việc anh ta đưa Tú Mai đến đây cũng là hình thức khiêu chiến rồi.

Vũ Thường có cảm giác như ai đó vừa tát vào mặt mình. Làm khuôn mặt trở nên bất động tê dại . Cô ngẩng mặt lên với vẻ coi khinh. Rồi đi thẳng ra cửa. Cô băng qua đường như một người mộng du. Đầu óc hãy còn choáng váng vì việc làm của Giang Thoại. Cuối cùng thì anh ta đã biến sự thách thức của cô thành hiện thực . Những gì đã nói trong quán nước ,cô cho là sự tự ái nóng nảy. nhưng anh ta thì không dễ dàng bỏ qua .Đồ nhỏ nhen.

Anh ta nghe lời mẹ anh ta, cái người phụ nữ cô ghét cay ghét đắng ấy, cái người hạ cô xuống gót chân ấy ,rốt cuộc đã chiến thắng .Bà ta đã thuyết phục được Giang Thoại rằng cô gái con nhà nề nếp kia mới thật sự đáng tôn trọng.

Còn cô thì .. cuối cùng cùng chỉ là con gái lang bang. Cô chẳng phải là người giá trị gì - Chẳng phải anh ta đã nói thẳng vào mặt cô như vậy sao? Vũ Thường nghiêng rằng thật mạnh , cô sẽ làm hơn vậy nữa để trả thù anh ta. Đối với cô, việc tìm một người yêu không phải là khó . Bất chấp hậu quả ra sao, cô sẽ làm cho anh ta đau đớn để thóa? mãn tự ái bị tổn thương. Về nhà, Vũ Thường mở tủ , lục tung những tấm card của những người cho

cô lúc trước. Cô cố nhớ tính cách của từng người .Cuối cùng cô chọn Minh Nhu . Vì anh ta hiền như đất

Vũ Thường gọi điện đến nhà anh . Rất may là gặp anh ta ngay Anh ta có vẻ ngạc nhiên cực kỳ. Nhưng rõ ràng là mừng rỡ .Anh ta lập tức nhận lời khi cô hẹn bảy giờ tối ở phòng trà.

Gọi điện xong. Vũ Thường ngồi thừ người buồn buồn. Cô có cảm giác ray rứt khi đem một người con trai ra làm vật thế thân. Cô do dự cầm máy lên, định rút lại cái hẹn. Nhưng rồi hình ảnh của Giang Thoại lúc này làm cô tự ái mù quáng và lại gác máy

Suy cho cùng, anh ta tự nguyện thích mình kia mà, gặp mình anh ấy vui vẻ chứ có phải là khổ sai đâu ,mình không có lỗi - Vũ Thường suy nghĩ miên man. Cuối cùng cô quyết định sẽ không thay đổi gì nữa

Giờ đây trong đầu cô chỉ còn hừng hực ý nghĩ trả thù , háo thắng . Thậm chí cô có cảm giác mình ghét Giang Thoại chứ không phải là yêu như trước đây

Tối hôm sau , cô tiếp Minh Nhu ở chỗ quây nước. Như thể cho ra vẻ thân mật riêng tư Chứ cô không thêm ngồi ở bàn như những người khách kia

Gần + giờ Giang Thoại mới đến - dĩ nhiên là đi với Tú Mai

Các bàn đầy kín, hầu như không còn bàn trống. Bắt buộc anh phải ngồi vào bàn gần hàng cột . Anh nghiêng người qua hỏi Tú Mai cá igi đó . Cô trả lời với vẻ e ấp rồi đưa mắt nhìn quanh phòng như tìm kiếm

không biết Tú Mai có thấy Vũ Thường không . Còn cô , dĩ nhiên là đã không bỏ sót cử chỉ nào của họ Nhưng cô lập tức quay đi khi thấy tia nhìn của Giang Thoại liếc về phía quây. Và dù không hề nhìn anh ta, cô vẫn thấy rất rõ nụ cười nhếch một bên miệng của anh ta Như coi khinh một cách ngạo mạn

Điều làm Vũ Thường đau điếng là hình như càng khinh bỉ cô, Giang Thoại càng trân trọng Tú Mai hơn. Anh không nhìn Vũ Thường một lần nào nữa. Mà tập trung chú ý vào người ngồi cùng bàn với mình. Từ cái cười đến tia nhìn đều toát ra vẻ nghiêm chỉnh dịu dàng

Vũ Thường bỗng thấy chán nản kỳ lạ Cô quay qua Minh Nhu định đề nghị về, thì bất gặp cái nhìn chăm chú của anh ta Cô mím môi cười bối rối

- Anh quan sát gì ở em
- Có phải em mượn anh làm con cò để trả thù anh ta không
- Trả thù ai kia ? - Vũ Thường hỏi một cách bàng hoàng
- Người ngồi ở bàn cạnh chậu kiểng , anh đã nhận ra anh ta, tụi anh đã gặp nhau ở nhà em rồi
- Hả , anh biết anh ta

Mắt Vũ Thường mở lớn hết cỡ nhìn Minh Nhu . Cô vừa có tâm trạng bối rối, xấu hổ vì bị phát hiện ra việc làm thâm kín của mình. Vừa hoang mang không nhớ họ đã gặp nhau lúc nào . Như hiểu ý nghĩ của cô, Minh Nhu nói

như nhắc

- Có lần anh đến tìm em vào sáng Chủ Nhật ,lúc đó không phải một mình anh , mà còn có nhiều người khác ,trong đó có anh ta . Anh nhớ lâu vì tính cách đặc biệt của anh ta lúc đó

- Ôi, Chúa ơi, vậy là 2 người đã biết nhau ?

Vũ Thường thì thảo

- không hẳn thế, có thể anh ta không nhớ anh. Còn anh thì nhớ vì anh ta không giống mấy người khác lúc đó

Nhưng Vũ Thường không còn tâm trí nào để hỏi xem Giang Thoại đặc biệt cái gì. Cô đỏ mặt

- Sao anh nghĩ em nhờ anh làm con cò

Minh Nhu cười có vẻ tha thur

- Anh đã theo dõi em từ nãy giờ

- Ôi , lạy chúa - Vũ Thường khe khẽ lên

Thấy cô ngồi yên lặng, Minh Nhu khơi chuyện

- Anh nghĩ có đúng không?

Vũ Thường đành thú nhận

-Vâng , anh nhạy bén lắm .Nhưng ..thật tình không phải em coi thường anh đâu

Minh Nhu gật đầu

- Anh không để bụng đâu. có lẽ em cùng lựa chọn lắm mới gọi anh ,đúng không?

Trời ơi , anh ấy thông minh hơn mình tưởng - Vũ Thường rên thầm trong bụng , nhưng cô không biết nói gì hơn là làm thinh

Minh Nhu nhìn vẻ bối rối i của cô , cười thông cảm

- Có thể kể anh nghe chuyện của em không?

Vũ Thường hết đường từ chối ,cô kể hết, không giấu dù một chi tiết nhỏ .

Nghe xong , Minh Nhu không có nhận xét gì, ngoài một lời phê phán nhẹ nhàng

- Anh ta có vẻ háo thắng và hơi xốc nổi

- Thế, theo anh, anh ta có cưới cô ấy không?

- Làm sao anh biết được

%ỡ giận cả.

-Em làm mất thời gian của anh quá phải không, mai m2m lý của con trai

Minh Nhu có vẻ suy nghĩ

- Nếu thật sự yêu em, anh ta sẽ rời xa cô ấy và giành lại em. Còn nếu không yêu em, thấy em lập tức quen với người khác, anh ta sẽ khinh bỉ và lấy cớ đó để^ chia tay với em

- Va sau đó sẽ cưới vợ ?

- Theo anh thì không, vì nếu thích cô ấy thì anh ta đã cưới lâu rồi. Còn nếu

vì chuyện này mà anh ta nghe lời bà mẹ, thì em cũng nên dứt khoát cho rồi.
Sống với người không bản lĩnh như vậy em sẽ khổ lắm

Vũ Thường hơi nghiêng đầu, trán cau lại cô suy nghĩ. Cô quên hẳn Giang Thoại đang ở bàn kế bên. Và cũng không cần màu mè để trả thù nữa. Bị Minh Nhu phát hiện, cô thấy hơi quê, và nói như xin lỗi

- Em sẽ không bao giờ làm vậy với anh nữa đâu, có giận em không?
- Có hơi buồn một chút, nhưng không giận, em thật thà, không ai nỡ giận cả.
- Em làm mất thời gian của anh quá phải không, mai mốt em không phiền anh nữa đâu

Minh Nhu cười khuyến khích

- Tại sao em bỏ cuộc ngang vậy, đã làm thì phải làm cho đến nơi đến chốn chứ

- Sao kia? Em không hiểu - Vũ Thường lại mở lớn mắt, lạ lùng
- Em muốn trả thù anh ta, anh sẽ giúp em, hãy làm một bài toán xem anh ta có thật sự yêu em không

Vũ Thường vẫn không hiểu

- Nghĩa là sao?

- Là em hãy cứ làm như anh không biết gì hết. Cứ đi chơi với anh ngay trước mũi anh ta, bắt anh ta phải khuất phục em

- Lỡ như anh ta trả thù em bằng cách cưới cô ấy?

Minh Nhu lắc đầu

- Phải biết liều một chút, bất cần một chút em ạ. Dù sao em cũng cần hiểu rõ một người, trước khi chịu đau khổ vì người ấy

Vũ Thường ngược lên ngập ngừng

- Sao anh tốt với em quá vậy?

- Vì anh thích em, em sinh ra là để con trai phục vụ vô điều kiện đấy, hãy biết nắm giữ ưu điểm của mình đi em

Vũ Thường không để ý câu nói của anh, cô chống cằm tư lự.

- Nếu anh ta nghe lời mẹ anh ta, chắc em sẽ chết mất

Minh Nhu lắc đầu

- Anh không tin như vậy. Hình như mấy người đó là bạn của họ phải không?

Vũ Thường quay lại nhìn. Cô thấy bàn của Giang Thoại có thêm 3 người thanh niên. Một người cô biết rõ mặt vì, anh ta đã có thời gian đeo đuổi cô, đó là Quang Thuận

Cô quay lại Minh Nhu khẽ gật đầu

- Họ là bạn thân với nhau

Tự nhiên cô nín lặng với ý nghĩ Giang Thoại sẽ kếp nạp Tú Mai vào nhóm bạn anh. Cô nghe một cái gì đó đau nhói. Nhưng không thể giải thích được tại sao

không hiểu Minh Nhu nghĩ thế nào. Tự nhiên anh đề nghị.

- Bây giờ em nên về đi, ở lại cũng không hay gì hơn đâu. Này, khi đi ngang anh ta, em đừng tỏ vẻ xúc động quá nhé

Vũ Thường không hiểu anh dặn thế để làm gì. Nhưng cũng gật đầu

- Vâng

Cô đứng lên, đi vòng ra trước quầy và men theo lối đi nhỏ phía trước sân khấu để ra cửa

Khi cả hai đi ngang qua bàn họ Cô cố giữ nụ cười vui vẻ trên môi. Và không nhìn đến ai nhưng mọi người trong bàn thì nhìn về phía cô theo cách khác nhau. Hà Huy tròn mắt mà nhìn cô

- Ủa, Vũ Thường kia..ơ..

Anh ta im bặt, Quay qua nhìn Giang Thoại. Thấy vẻ thản nhiên của Giang Thoại, anh ta lắc đầu làm thinh. Mặc cho Tú Mai và Nhị Hoàng nhìn mình chăm chăm. Vũ Thường gật đầu chào Quang Thuận

- Lâu quá anh Thuận không đến đây chơi, lúc này anh làm gì?

Quang Thuận có vẻ trầm tĩnh nhất so với 2 người kia. Anh cười điềm đạm với cô như không có gì lạ.

- Anh vẫn đi làm bình thường, em khỏe không?

- Vâng

Ngay lúc đó, Minh Nhu bước tới, choàng tay qua vai cô và mỉm cười chào Quang Thuận, Vũ Thường quay qua giới thiệu

- Anh ấy là bạn em, tụi em về đây, chào anh nhé

Quang Thuận gật đầu chào Minh Nhu rồi quay qua Vũ Thường

- A, xin lỗi, mai em rảnh chứ?

- Em không biết nữa, có gì không anh Thuận?

Quang Thuận nhỏ giọng

- Anh có thể đến thăm em không?

Vũ Thường lập tức lắc đầu, rồi đặt tay lên tay Minh Nhu

- Xin lỗi anh, nhưng em bận lắm

Quang Thuận nghiêm mặt nhìn cô Trong một thoáng Vũ Thường chột mím môi mà nhìn lại anh với vẻ khiêu khích mà anh cảm nhận rất rõ nó nhắm vào Giang Thoại. Anh gật gật đầu như nhượng bộ.

- Thì thôi vậy, chào em

Vũ Thường đi rồi, Hà Huy khẽ nhón người qua nhìn theo. Rồi anh kêu lên

- Hai tụi bây đang chơi trò chiến tranh phải không?

Nhị Hoàng đá chân anh một cái, khẽ hắng giọng. Như nhắc nhở sự có mặt của Tú Mai. Hà Huy vội làm thinh. Nhìn thấy cử chỉ đó, Giang Thoại bèn choàng tay qua Tú Mai

- Không việc gì phải tránh né, Tú Mai hiểu hết rồi. Chuyện đó mình cũng đã cho qua, phải không em?

- Vâng . Tú Mai nhẹ nhàng nói

Hà Huy và Nhị Hoàng đưa mắt nhìn nhau. không có ý kiến. Chỉ có Quang Thuận là trầm ngâm như nghĩ ngợi

Thế là giữa 5 người bỗng xuất hiện một không khí ngượng ngượng thiếu tự nhiên. Tuy Vũ Thường không có mặt . Nhưng hình ảnh cô thì cứ lơ lửng giữa mọi người. Nhất là cách quay gót đột ngột của Giang Thoại làm không ai thích ứng ngay được

Ngồi một lát thấy kỳ kỳ . Nhị Hoàng vỗ vai Giang Thoại

- Thôi tui tao về trước để mày tự do

Giang Thoại cười với vẻ không giữ lại. Thế là 3 người đứng lên, rút lui. Đợi cả 3 đi rồi, anh nghiêng đầu qua nhìn Tú Mai

- Em có muốn về không?

Nãy giờ Tú Mai ngồi thẳng đờ nhìn lên sân khấu, nghe hỏi cô vội quay lại

- Dạ , anh muốn sao cũng được

Cử chỉ của cô làm Giang Thoại lại cười. Anh tát nhẹ lên mặt cô

- Em ngoan lắm, nhưng ít nhất em cũng phải có ý kiến chứ, thích hay không thích, anh sẽ chiều em

Tú Mai lắc đầu

- Dạ, em sao cũng được, anh thích cái gì thì em chịu cái đó, tùy anh

- Thôi được mình về vậy

Anh kéo ghế cho cô bước ra. Rồi nhường cô đi phía trước. Nhưng vừa bước đến phía màn cửa, anh nắm tay cô lại, ấn cô vào sát tường:

- Anh muốn hôn em.

Tú Mai hơi e ngại nhìn vào trong. Nhưng cũng ngoan ngoãn đứng yên , thụ động . Cô không hiểu tại sao Giang Thoại hôn mình, mà lại hôn ở đây, nhưng bản năng phục tùng làm cô không phản đối, mặc dù rất sợ bị người ta nhìn thấy

Giang Thoại chợt buông cô ra, cúi xuống

- Em có thích không ?

- Dạ thích.

- Mình về nhé

- Dạ.

Nhưng anh không đi, mà vẫn cứ đứng lại nhìn nhìn cô

- Em hiền lắm, anh rất thích những cô gái ngoan ngoãn .Anh hiểu tại sao mẹ anh thích em như vậy

Tú Mai ngược lên

- Thế .. thế anh có yêu em không?

- Có chứ, dĩ nhiên là có

- Còn Vũ Thường

- Mặc kệ cô ta

- Anh hết yêu cô ta rồi à ? Có không anh?

- Cứ cho là vậy

Tú Mai khẽ cắn môi

- Sao nhanh thế, anh có nói thật không ?

- Lâu rồi anh không gặp cô ta, anh quên rồi, anh không thích con gái rắc rối .
Và anh cũng không thích nghe em nói về chuyện cũ của anh, nếu em hỏi ,anh giận đấy

- Vâng , em sẽ không hỏi nữa

Giang Thoại bẹo má cô một cách thích thú . Rồi choàng tay qua người cô đi ra ngoài. Tú Mai hơi ngại vì cử chỉ thân mật hơi quá của anh .Nhưng không dám phản đối. Cô chỉ liếc nhìn 2 bên đường, thầm mong cho đừng gặp người quen

Giang Thoại vẫn nghênh ngang đi trên đường . không hề quan tâm đến xung quanh. Anh không thấy cử chỉ khỗ sở của Tú Mai vì cứ bị anh ôm eo quá sát người. Cũng không nhận ra vẻ cứng đờ của cô Đến lúc đến chỗ lấy xe, anh mới chịu buông cô ra

- Chờ anh một chút

Tú Mai dạ nhỏ .Rồi đứng chờ. Một lát sau khi anh đưa cô về đến nhà, cô vừa bước xuống anh lại nghiêng đầu qua hôn phớt lên mặt cô

-Chào em, chúc ngủ ngon

Anh nháy mắt cười khi thấy vẻ thờ thần của cô Rồi nhả ga cho xe lao vút đi. Không phải anh không nhận thấy vẻ cứng ngắc của Tú Mai khi được hôn. Nhưng anh thích nhìn cử chỉ phục tùng của cô Và thích có cử chỉ âu yếm như thế. Khi có những biểu lộ như vậy ,anh thấy vui vui

Ngang qua con đường rẽ vào nhà Vũ Thường. Anh chạy chậm lại, ngó dăm dăm ngã rẽ ấy một cách phân vân. Nhưng rồi anh nhún vai, chạy thẳng .Nụ cười lúc chia tay với Tú Mai tắt hẳn. Khuôn mặt trở nên khó dăm dăm. Như đang nghĩ về một kẻ thù không đội trời chung

Khi Giang Thoại về nhà thì Quang Thuận đang ngồi chờ anh trước cổng.

Trong nhà đèn đã tắt. Nhìn thấy hẳn đứng một mình trong bóng tối, anh biết ngay hẳn rất muốn nói chuyện với anh, dĩ nhiên là chuyện có liên quan đến Vũ Thường

Giang Thoại dựng xe, bước đến mở cửa

- Tôi nay định ngủ lại đây ha?

- Dĩ nhiên, nếu không tao chẳng chờ mày là gì

Cả hai lặng lẽ dắt xe vào nhà. Rồi đi lên phòng Giang Thoại. Vừa ngồi xuống ghế, Quang Thuận đã hỏi ngay

- Chuyện mày với Tú Mai là thật hay đùa vậy

- Thật

- Còn Vũ Thường

- Qua rồi, mày không thấy cô ta cặp với thằng khác sao?
 Quang Thuận khẽ cau mày, anh rất bất mãn khi nghe cách nói coi thường đó. Anh gằn giọng
 -Mày không được quyền khinh bỉ Vũ Thường
 Giang Thoại vẫn thản nhiên
 - Vậy những gì cô ta làm, đáng kính trọng lắm sao
 - Nếu vậy sao mày không tự nhìn lại mày, mày cũng quen với Tú Mai đó thôi.
 - Con trai quen cả chục cô cũng không mất mát gì. Nhưng con gái thì một người cũng là mất, trong mắt tao, cô ta đã giảm giá rồi.
 - Con trai quen cả chục cô cũng không mất mát gì. Nhưng con gái thì một người cũng là mất, trong mắt tao, cô ta đã giảm giá rồi.
 Quang Thuận nhìn sững anh rồi bất mãn
 - Từ đó giờ chơi với mày, tao chưa bao giờ thấy mày kỳ cục như vậy
 Giang Thoại nhún vai
 - Thì cứ coi như tao là thằng đểu đi
 - Mày cư xử với Vũ Thường như vậy là thằng tay lăm đo Thoại
 - Loại người như cô ta , không đáng để trong tủ kính mà tôn thờ đâu. Vừa mất người này đã bắt bớ với người khác. cô ta hay ho gì
 Quang Thuận càng lúc càng bất mãn ,nhưng anh dần lại
 - Vũ Thường mới một9 tuổi, còn trẻ con và xốc nổi, mày cũng thừa biết cô đẹp và q uen được chiều chuộng. Có tự kiêu một chút cũng không sao
 -Tao biết, cô ta quen nghĩ mình là nữ hoàng , nên coi tao như rác. Mỗi hcút mỗi đòi bỏ .Thì đây: y, tao để cho cô ta biết cô ta không là gì cả. Và hãy bỏ thói kiêu ngạo đo đi
 - Chuyện này không phải Vũ Thường kiêu ngạo, mày làm` cổ tự ai, và muốn trả thù. Đơn giản chỉ có vậy thôi. Nếu là tao, tao sẽ rất vị tha với cô?
 Giang Thoại quay lại nhìn Quang Thuận một cái. Rồi quay chỗ khác. Anh chợt nhớ trước đây hắn đã yêu Vũ Thường đắm đuối. Đó là điều mà cả hai tránh không nhắc tới. Và ngay bây giờ cũng vậy
 Anh lặng thinh đứng dậy. Đến mở tủ tìm đồ thay Như muốn chấm dứt câu chuyện . Nhưng Quang Thuận không hiểu ý nghĩ trong đầu anh, hắn liếm môi nói tiếp
 - Mày làm` vậy mà không tội nghiệp Tú Mai sao. Sao mày lại đem cô ra làm trò đùa vậy
 Giang Thoại cười khan
 - Tao không có ý địnhđùa, mà ngược lại, không chừng sẽ cưới cô, nếu thấy có thể?
 - Còn Vũ Thường thì sao?
 - Đừng nhắc tới nữa

Thấy Quang Thuận định mở miệng ,anh chặn lại

- Tối nay mày lên án tao hơi nhiều đó Thuận

Quang Thuận không nói nữa. Anh cười một cách chua chát. Trong khi anh nâng niu thần tượng của mình thì cô chẳng thềm doái hoài. Còn thằng bạn thân của mình thì chẳng hề coi trọng cô Cảm giác cay đắng đó anh không nói ra được . Anh bỗng thấy một sự đổ vỡ không cần dẫn lòng nữa

Quang Thuận lặng lẽ đứng dậy

-Thôi , tao về đây, tao đổi ý rồi

Giang Thoại cùng không giữ lại. Anh đưa hấn xuống sân .Rồi trở vào nhà gài cửa .Lần đầu tiên giữa anh và hấn xuất hiện một sự đối nghịch ngầm ngầm mà không ai muốn cứu vãn.

Những Ngày Hoang Vắng

Chương 7

Giang Thoại nhảy qua những đồng gạch ngổn ngang, định rồi khỏi công trường. Từ phía nhà đối diện, một nhà báo đang đi về phía anh. Ban đầu Giang Thoại không để ý. Nhưng khi nghe tiếng anh ta gọi, anh đứng lại, ngạc nhiên nhìn anh ta, Nhà báo chìa tấm thẻ về phía anh, định tự giới thiệu. Nhưng Giang Thoại khoát tay

- Tôi biết rồi, tôi có nghe giám đốc báo trước, thế anh muốn hỏi về vấn đề gì?

- Ở đây ồn quá, mời anh ra quán cafe bên kia vậy

- Xin lỗi, tôi có cái hẹn gấp, ½ giờ nữa tôi phải có mặt ở đó. Anh có thể hỏi nhanh không, nếu không, hẹn anh lại chiều nay vậy

Nhà báo chưa kịp trả lời thì Giang Thoại nhìn qua người đứng bên cạnh.

Anh nhận ra anh ta ngay, này giờ anh ta nhìn anh, hơi cười như như muốn bắt chuyện, thấy cái nhìn của Giang Thoại, anh ta lên tiếng trước

- Chúng ta đã gặp nhau nhà Vũ Thường. không ngờ gặp lại anh ở đây, lúc này gặp anh Quang, tôi chỉ định theo chơi, không ngờ người anh ấy viết bài là anh

Anh ta chìa tay ra

- Tôi tên Minh Nhu

Giang Thoại cũng bắt tay anh ta, mỉm cười

- Có lẽ anh biết tên tôi rồi

- Chưa biết thì chiều cũng biết thôi

Giang Thoại quay qua anh nhà báo

- Nếu tiện, chiều nay gặp ở quán bên kia đường lúc ba giờ, bây giờ tôi phải đi rồi, rất tiếc

- không sao, chiều tôi sẽ trở lại

Giang Thoại quay qua Minh Nhu

- Chào anh

- Nhưng Minh Nhu không có vẻ gì là muốn đi ngay, anh mỉm cười

- Tôi có nghe Vũ Thường kể về anh. Chuyện gì đã qua coi như cho qua, tôi sẽ coi anh như bạn, anh đồng ý chứ

- Tất nhiên

- Chúng tôi sắp cưới nhau, lúc đó nếu không quá bận, mời anh đến một chút dự tiệc với chúng tôi. Hy vọng anh không từ chối

Đôi mắt Giang Thoại hơi nhú lại, dờ dỗi. Nhưng lập tức anh cười như

không

- Bao giờ có thiệp, nhất định tôi sẽ đến. Chào anh

Anh quay lại chào anh nhà báo. Rồi đến dắt xe, phóng nhanh ra cổng, hoàn toàn không để tâm tới cuộc tiếp xúc ngắn ngủi vừa rồi với anh ta

Trong đầu anh ,một cảm giác gì đó gần như bị choáng váng. Nó làm sự giận dữ phùng lên, trong đó có cảm giác nao núng. Anh không ngờ Vũ Thường đi quá đà như vậy. Quyết liệt như vậy. Và không cần biết như thế là chịu thua hay không, anh thề với lòng sẽ ngăn chặn cô bằng bất cứ giá nào

Giang Thoại quên bằng cái hẹn với nhà thầu Khánh Sơn . Anh đi về phía hướng nhà Vũ Thường. Không có cô ở nhà. Nhưng anh không có ý định ngồi mà chờ. Biết chắc giờ này Vũ Thường ở nhà hát. Anh phóng xe đến đó ngay

Nhưng không có Vũ Thường ở đó. Hỏi thăm mọi người thì họ bảo hôm nay cô không có lịch tập. Cử chỉ tỉnh bơ của họ càng làm cho Giang Thoại nóng lên. Anh có cảm giác như bị họ đùa chọc. Và anh phải cố gắng lắm mới bình tĩnh , để nhớ ra rằng họ chẳng biết gì về chuyện của mình

Mãi đến chiều tối anh mới gặp Vũ Thường. Khi anh đến nhà cô thì thấy cửa mở, đèn bật sáng dù trời chưa tối lắm. Anh dừng xe rồi đi thẳng vào phòng cô

Vũ Thường đang ngồi trước bàn phấn. Nhìn thấy Giang Thoại trong gương, cô sững sờ làm rớt chiếc lược xuống gạch. Giang Thoại bước đến nhặt nó để lên tay cô Rồi đứng tựa cạnh bàn, đối diện với cô

- Em không ngờ anh đến phải không, chắc em nghĩ là chuyện lúc trước chấm dứt hẳn rồi, chứ gì ?

Vũ Thường ngồi im, bần thần. Anh không để ý cử chỉ của cô, và gần giọng

- Anh không ngờ em đi xa như vậy, em trả lời đi, tại sao em hiểu thẳng như vậy ?

- Nhưng là chuyện gì kia, anh muốn hỏi chuyện gì ? - Vũ Thường hỏi thận trọng

Giang Thoại quát lên

- Có phải em sẽ làm đám cưới với hắn không, tại sao em làm như vậy, trong khi chưa đầy một tháng đã quyết định làm vợ hắn . Em trả thù anh như vậy à ? Em muốn dẫn mất anh phải không ?

- Làm sao anh biết chuyện đó ?

- Hắn mới tuyên bố với anh, còn em, có phải em đã muốn ngã vào hắn không ?

- Nếu có như vậy, thì chuyện đó cũng là của em, nó đâu liên quan gì đến anh Giang Thoại lặng người cứng họng . Nhưng anh nói lướt đi

- Chuyện giữa hai đứa chưa dứt khoát rạch ròi, nếu em ngang nhiên có chồng, anh sẽ phá nát đám cưới, anh không nói suông đâu

Vũ Thường ngồi im . Cô đâu có ngờ Minh Nhu đẩy cho chuyện quá trớn như vậy. Nhưng không muốn giải thích với Giang Thoại, cô nói buông xuôi

- Không có chuyện đó, còn tin hay không là quyền của anh

Nhưng Giang Thoại hoàn toàn không tin, anh nói như rắn đe

- Em muốn giấu cũng không được đâu, anh sẽ theo dõi em từng bước đó.

Cách hay nhất là bỏ ý định nông cạn đó đi

Vũ Thường cười lạt lẽo

- Anh không đem hạnh phúc tới cho em được, vậy mà vẫn theo phá hoại hạnh phúc của em , em chưa thấy ai ích kỷ như anh

- Tại sao hai đứa lại không hạnh phúc được ?

Vũ Thường cười tư lự.

- Anh để mặc cho mẹ anh sỉ nhục em . Và quen với Tú Mai ngay khi xích mích với em . Anh muốn làm cho mẹ anh vui vẻ . Như vậy mà hứa hẹn sẽ có hạnh phúc với em, cái đó kinh khủng quá, em không dám nhận đâu

- Đó là lý do để em lấy chồng ?

Vũ Thường khẽ nhăn mặt

- Em đã bảo không có mà

-Em đừng chối

Vũ Thường làm thinh . Cô thấy tình huống vừa ngớ ngẩn, vừa kỳ cục . Tự nhiên Minh Nhu phóng đại sự việc lên như thế. Nếu nói thật thì đại đột . Còn im lặng thì cứ nghe Giang Thoại đe dọa khó chịu . Cuối cùng cô nhất định đứng dậy

- Em đi làm đây, trễ giờ rồi

Giang Thoại ấn cô trở lại

- Em nghĩ làm chỗ đó đi, bỏ hẳn công việc đó đi

Vũ Thường nhay cảm hiểu ngay

- Vì chỗ đó xấu lắm, mẹ anh không đồng ý phải không ? Vậy thì em càng sẽ làm, tại sao em phải vâng lời một người khinh rẻ em chứ. Và em không ưa được bà ấy.

"Lại có chuyện, chuyện này chưa xong là bắt qua chuyện kia" Giang Thoại nghĩ một cách ngao ngán . Nhưng không thể giải quyết căng thẳng như lần trước được, anh đành ráng kiên nhẫn

- Thôi được, đừng nhắc đến mẹ anh nữa, nói về chuyện của hai đứa thôi

Nhưng Vũ Thường vẫn còn tức anh ách vì cách né tránh của anh, cô lắc đầu

- Cho dù không có chồng, em vẫn không dám quen biết với anh . Em không bao giờ đến nhà anh thì quen làm gì kia chứ

Giang Thoại nhìn cô dăm dăm

- Nghĩa là em nhất quyết lấy chồng

- Bộ anh không nghĩ cái gì khác được hả, cứ nhắc chuyện đó hoài

Cô định đứng dậy lần nữa, nhưng Giang Thoại cương quyết đẩy cô ngồi

xuống

-Anh biết chuyện lần trước anh cư xử quá nóng nảy, anh chỉ định dùng Tú Mai để bắt em khuất phục thôi, vì em cứ thách thức anh . Không ngờ em dữ như vậy . Anh thua em rồi đó Thường

- Nhưng còn mẹ anh thì sao, bà ấy chẳng bao giờ ưa em, và em cũng vậy. Em chán lắm

- Vậy bây giờ em muốn gì ?

- Em không biết

- Em không dám nói chứ không phải là không biết, em chỉ viện cớ để lấy anh ta thôi chứ gì

Vũ Thường nhăn mặt

- Anh ở đó mà nói bậy một mình đi, em đi đây

- Khoan , anh đã nói rồi, ít nhất đêm nay em cũng nghĩ làm đi

- Đừng có ra lệnh cho em

Vũ Thường đẩy anh ra, và đi về phía tủ lấy chiếc xác tay . Cử chỉ bướng bỉnh cứng cỏi của cô làm Giang Thoại không có cách nào hơn là chịu thua .

Dù anh tức điên cả người

Nhưng nổi nóng lên mà để mất cô thì chỉ càng tệ hại thêm . Vũ Thường không phải là Tú Mai. Và anh ý thức rất rõ cô không cần anh . Anh nói dịu lại

- Để anh đưa em đi

- Không thèm đi với anh, mấy lần trước anh đưa Tú Mai của anh đến đó, bây giờ đi với em cho bạn em cười vào mũi em, không thèm

-Anh thề sẽ không gặp Tú Mai nữa

- Gặp hay không gặp anh, anh có cưới họ đi nữa em cũng không cần . Chịu khó tìm hiểu người ta đi ,cho mẹ anh vui

- Em quá đáng lắm , muốn anh nhịn đến mức nào nữa đây

Vũ Thường mím môi, dẫn dỗi bỏ đi ra cửa. Giang Thoại lắc đầu chịu thua, dịu lại

- Để anh đưa đi

Anh thở nhẹ khi thấy cô không còn gây hấn nữa . Vũ Thường cũng không còn hứng thú để nói chuyện. Cô đang có tâm lý chán chán. Khi giận nhau cô thấy buồn, nhưng còn sợ mất. Nhưng khi Giang Thoại bị khuất phục thì cô lại bị ám ảnh về bà mẹ.

Không chừng cứ biến mối quan hệ với Minh Nhu thành tình cảm thật mà sung sướng hơn

Từ này giờ Giang Thoại chăm chú lái xe . Nhưng sự im lặng của cô làm anh rất căng thẳng. Bình thường Vũ Thường rất hay nói . Thái độ lạnh lẽo của cô làm anh nghĩ cô chán khi đi với anh . Điều đó làm anh vừa ghen với Minh Nhu, vừa có tâm lý sợ mất cô . Nhưng quát tháo lên thì sợ chọc cô giận. Sự

mâu thuẫn đã làm anh bức mình đến nỗi muốn quăng luôn cả chiếc xe.
Đưa Vũ Thường đến nơi, anh ngồi ở một bàn chờ cô diễn với tâm trạng phập phồng. Sợ Minh Nhu sẽ đến đón và cô sẽ về với anh ta . Bây giờ anh đã biết sợ mất Vũ Thường. Và bằng lòng chiều chuộng cô vô điều kiện
Mà có sợ cũng không tránh được. Vì chỉ một lát sau Minh Nhu đã xuất hiện ở giữa phòng . Anh ta đưa mắt tìm bàn trống. Thấy Giang Thoại , anh ta lập tức đến ngồi cùng với anh

- Xin lỗi ,tôi có thể ngồi cùng bàn được không ?

Giang Thoại nhếch một nụ cười không mấy thiện cảm, anh khoát tay

- Anh cứ tự nhiên

Minh Nhu ngồi xuống, quay qua gọi nước . Rồi tựa lưng một cách thoải mái

- Cô bạn anh đâu, sao tối nay anh đi một mình vậy ?

Giang Thoại liếc nhìn khuôn mặt vô tư của hắn, tự hỏi có nên nói thẳng không . Nhưng anh cố dằn lòng lại, chỉ cười . Một nụ cười kiêu để người đối diện hiểu anh ta đã hơi tò mò

Khi Vũ Thường đi xuống. Cô hơi đứng lại, lúng túng nhìn hai người . Nếu để Minh Nhu đưa về, chắc chắn Giang Thoại sẽ không chịu khoanh tay mà nhìn . Còn về với anh thì có vẻ vô ơn với Minh Nhu quá. Cô bước thật chậm về phía bàn, vừa đi vừa suy nghĩ căng thẳng

Cả hai người cùng nhìn Vũ Thường chằm chằm. Một người tò mò và một người quyết liệt. Khi cô ngồi xuống ghế. Cả hai vẫn không ai lên tiếng . Cô hơi lúng túng một chút. Rồi nhìn Minh Nhu.

- Anh tới lúc nào vậy ?

- Chưa đầy 10 phút. Anh về trễ quá, biết em đã đến đây nên anh tạt qua đây luôn

Vũ Thường khẽ liếc qua nhìn Giang Thoại. Cái nhìn như có lửa của anh làm cô bối rối quay chỗ khác. Giang Thoại hiểu cô sẽ cứ lúng túng như thế, nếu anh không chủ động chấm dứt. Anh bèn nhìn thẳng cô

- Anh chờ em này giờ, tối nay anh muốn nói chuyện với em

- Nhưng...

- Anh đã nói trước rồi, em còn phân vân gì nữa

Và Giang Thoại quay qua Minh Nhu

-Xin lỗi anh, chúng tôi về trước vì có việc, hẹn gặp lại

Nói xong anh nhìn Vũ Thường chằm chằm

- Mình về bây giờ chứ ?

- Hay là anh về trước, hôm nào ..

Giang Thoại cắt ngang

- Anh không thể chờ được nữa đâu, đi về

Thấy Vũ Thường nhìn Minh Nhu như dò hỏi, anh điên tiết lên, đứng dậy nghiêm mặt

- Đừng để anh phải nói nặng

Từ nãy giờ Minh Nhu vẫn không nói một tiếng. Chỉ mỉm cười như để cô tự quyết định. Thấy Vũ Thường có vẻ khó xử anh lên tiếng

- Em cứ về trước đi ,chuyện cũ dù sao cũng cần phải nói cho dứt khoát. Anh hiểu mà

Vũ Thường miễn cưỡng đứng lên

- Mai anh đến nhà em nghe

- Tất nhiên

Giang Thoại lờ đi như không nghe cái hẹn của hai người . Đợi Vũ Thường bước ra lối đi . Anh choàng tay qua lưng cô Cử chỉ cố tình như một sự sở hữu . Ra đến ngoài ,Vũ Thường nhìn mặt

- Bỏ tay ra, chưa bao giờ em thấy anh kỳ cục như vậy

Giang Thoại lầm lì

- Anh thừa biết như vậy là kỳ, thậm chí quá con nít. Nhưng em làm anh phải có thái độ bất lịch sự đó

Vũ Thường lẩm bẩm

- Kỳ cục quá đi

Giang Thoại nghe được nhưng vẫn thản nhiên

- Bắt đầu từ nay, anh sẽ quản lý em thật chặt chẽ. Ngoài anh ra, không ai được đưa đón em kiểu đó nữa

- Anh lấy danh nghĩa gì ?

- Đâu cần phải viện đến danh nghĩa. Còn nếu em cần có chồng thì mình làm đám cưới ngay đi . Để em không còn lý do lằng nhằng nữa. Anh nói thật

Vũ Thường giận dữ

- Nói kiểu đó, anh coi thường em quá lắm

- Anh chỉ bảo vệ tình cảm của anh, chứ không phải coi thường. Nếu coi thường em thì anh đã không đề nghị cưới

Vũ Thường hơi đứng lại, cô nghe một cảm giác xúc động mãnh liệt. Nhưng liền sau đó cô lại nhớ tới bà Diệu. Cô chán nản buông xuôi

- Khi nói câu đó, anh đừng quên anh còn bà mẹ ghét em

- Anh sẽ thuyết phục mẹ anh

- Em không tin, em đã thấy anh thuyết phục một lần rồi

- Đó là sai lầm của anh, nó sẽ không xảy ra nữa đâu

Vũ Thường hỏi nghiêm trang

- Tại sao đến thời điểm này, anh cứ đòi phải cưới hoài vậy ?

Giang Thoại nhún vai

- Đã yêu nhau rồi , trước sau gì cũng đi đến chuyện đó. Nói thẳng ra, anh không muốn bị cảm giác phập phồng sợ mất, hai đứa không bình thường như người khác nên anh không yên tâm

- Nhưng em chưa muốn có chồng bây giờ đâu

Giang Thoại đưa mắt nhìn cô một hồi. Rồi nói như phản kích

- Em không muốn lấy anh, chứ không phải chưa muốn lấy chồng. Vì nếu không muốn em đã không đồng ý lấy hắn

- Anh ..

Vũ Thường cứng họng làm thinh . Cô rên rỉ thẳm trong bụng khi mình đã tự hại mình. Cô mới 19 tuổi. Và hoàn toàn không nghĩ là mình sẽ có chồng.

Nhưng cô biết nếu từ chối Giang Thoại sẽ không để cô yên . Tưởng như cô bất cần anh . Nhưng thực tế, cô hoàn toàn bị anh khống chế. Vì Giang Thoại không phải mẫu người quen kiên nhẫn

Cô thở dài như quá mệt mỏi

- Đừng nói tới chuyện đó nữa, em căng thẳng lắm

Giang Thoại quay lại nhìn cô Về mặt chán nản của cô làm anh vừa ngạc nhiên vừa tức bực . Đáng lẽ phải lấy thế làm hạnh phúc, thì cô ta lại áo não như đưa đám . Anh muốn lôi Vũ Thường về nhà quất cho một trận kể tội . Nhưng anh dần lòng cô nhin, và vẫn bình tĩnh đi song song bên cô như hai người đi dạo.

Những ngày sau, hai người không ai nhắc đến chuyện đó nữa .Nhưng Giang Thoại quản lý Vũ Thường theo một thời khóa biểu khít khao để nỗi anh vắng nhà thường xuyên Và bỏ ngoài tai những câu chất vấn của bà Diệu

Còn bà thì không phải là đa bỏ quạ Bà rất chú ý mắt kiêu xa cách khép kín của anh. Thậm chí anh cũng không hề nhớ là đã từng đưa Tú Mai đi chơi.

Anh quên bằng cô như a con như tBBt món đ%Bn rồi

- Vậy con trả lời đi , tại sao tự nhiên con rủ Tú Mai đi chơi ,rồi tự nhiên không thêm` nói tới nó nữa

%0B4 đi đâu. Cô rất buồn khổ vì sự biến mất của anh. Nghe xong bà phùng phùng nổi giận và quyết bắt Giang Thoại phải nghe bà hài tội cho kỳ được
Tối nay Giang Thoại về khá khuya. Anh rất ngạc nhiên khi bà Diệu ngồi ở salon. Nhìn về mặt hăm` hăm của bà, anh biết bão táp sẽ nổi lên không nhỏ.
Va anh im al(ng chuẩn bị tinh thần đối phó

Quả nhiên, bàDiệulên tiếng ngay khi anh vừa dựng xe xong

- Con đi đâu về vậy Thoại

- Con đi chơi

- Đi chơi hay la đến nhà con nhỏ đó

Giang Thoại lầm lì

- Con lớn rồi, mẹ đừng tra gạn co như con nít vậy nữa

- Hm .. nghĩa là con thừa nhận con chống đối mẹ phải không?

Bực mình quá ,Giang Thoại nói thẳng

- Con không chống đối , nhưng mẹ đừn can thiệp p chuyện của con như thế.

Co n lớn rồi

- Vậy con trả lời đi , tại sao tự nhiên con rủ Tú Mai đi chơi ,rồi tự nhiên

không thêm` nói tới nó nữa

- Lúc nào rảnh thì con rủ đi chơi, không rảnh thì thôi, cái đó đâu có bắt buộc được

- Nhưng con làm nó tưởng con sẽ cưới nó, cả mẹ cùng nghĩ vậy nữa

Giang Thoại ngẩng lên , bâng hoàng rồi anh nói ngang

-Nếu con cứ mời người nào đi chơi là phải cưới người đó, thì con đã cưới cả chục người rồi, cô ta ảo tưởng gì vậy, con không hiểu nổi cô ta nữa

BADiệt tức quá , quát lên

- Mày là thằng đêu nhất mà tao mới ỉ thấy, rủ con gái người ta đi chơi rồi bỏ, mày coi tao có ra gì không ?

- Con muốn đưa ai đi chơi là ý thích của con, không ảnh hưởng gì tới mẹ cả . Lần trước mẹ đã cư xử rất kỳ với Vũ Thường. Vậy mà con đâu dám phản đối tiếng nào đâu

- Con nhỏ đó có mắng vào mặt nó cùng không có gì quá, con gái gì mà dày mặt, dám tự động đến nhà người ta

- không phải như vậy, con phải năn nỉ cả ngày cổ mới chịu đến , mẹ . làm như vậy có phải coi thường con không?

- Nhưng mày biết tao không ưa nó, tại sao dám dẫn đến ? Từ đây về sau nó không được bước vào cái nhà này nữa, nghe chưa

Giang Thoại ngồi yên. Đã đến lúc phải nói thẳng với bà, cho nên anh không lưỡng lự nữa

- Con đã quyết định cưới Vũ Thường , nếu mẹ cấm cửa cô ấy, con đành ra khỏi nhà vậy .Và cũng sẽ không làm` phiền đến mẹ tự con sẽ lo đám cưới của con

- Cái gì?

Giang Thoại đĩnh đạc nhắc lại một lần nữa. Thái độ anh dứt khoát đến nỗi, dù đang lồi đình, bàDiệucùng ngẩn người ngạc nhiên. Con trai bà đưa bà đi từ đột ngột này đến đột ngột khác. Mà toàn là nghịch ý bà

Nhưng bà cũng đủ tỉnh táo để biết rằng , khi anh đã quyết liệt thì càng căng, bà sẽ càng thất bại

Bà nghiêm mặt hàm hàm

- Mày muốn gì kệ cha mày

Nói xong bà đứng phắt dậy. Bỏ đi lên lầu. Khi đi ngang Giang Thoại, bà thấy khuôn mặt anh sắt lại. một vẻ cố chấp. Đôi môi mím chặt giận dữ . Nếu là Hương Như thì bà đã tát cho một cái rồi. Nhưng là Giang Thoại nên bà chùng tay Vì trong thâm tâm, bà hơi e dè bản tính ngang bướng của anh. Và điều căn bản hơn là anh đã ra đời, chứ không còn dựa vào mẹ như Hương Như

Mấy đêm liền bà không ngủ được. vì tức. Và khi không điều khiển được con

traí , bà chuyển tất cả sự căm tức qua Vũ Thường. Cuối cùng bà quyết định sẽ đày đọa cô theo cách khác. Lúc ấy dù cô muốn cũng không thoát ra được.

Những Ngày Hoang Vắng

Chương 8

Vũ Thường bước vào phòng tân hôn. Cô tò mò đứng nhìn căn phòng từ nay sẽ là của mình. Rồi quay qua Giang Thoại

- Đẹp quá, đẹp hơn phòng em nhiều, tự anh trang trí đấy à?

- Em thích không?

- Thích mê đi được. em không ngờ mình sẽ ở một nơi đẹp như thế này nữa ..

Ồi trời ,em mới chân quá

Cô lười biếng buông người xuống ghế, giọng kéo dài nùng nịu

-Anh gỡ vòng hoa cho em đi, em mới tay quá

Giang Thoại đứng phía sau cô, thận trọng gỡ những chiếc kẹp xuống. Rồi giúp cô trút ỏ chiếc soiree xuống. Cả hai đứng yên nhìn vào gương Trong đó phản chiếu một hình ảnh tuyệt đẹp và lãng mạn. Giang Thoại thì thầm

- Em đẹp thật, đẹp một. cách hoàn hảo. Anh không ngờ mình cưới được cô vợ đẹp như vậy

- Hoàn toàn là của anh đó

Hoan` toàn là của anh Giang Thoại lặp lại một. cách rung động mãnh liệt.

Sung sướng đến tận cùng với ý nghĩ cuối cùng anh cũng chiếm được một bông hoa đẹp. Một nhan sắc chỉ có thể là mơ ước của bao nhiêu tên con trai khác

Ý nghĩ đó làm anh càng thả^y tình cả bùng dậy mãnh liệt hơn. Và anh biểu lộ nó một. cách đắm đuối. Vũ Thường cũng đáp lại đầy nhiệt tình. Hoàn toàn không còn nhớ gì đến thực tại

Cả hai không để ý có tiếng gõ cửa khá lâu bên ngoài. Rồi tiếng đập mạnh hơn. Kèm theo giọng mệnh lệnh của bà Diệu

- Thoại à

Giang Thoại buông Vũ Thường ra, miễn cưỡng

-Có chuyện gì không mẹ

- Mẹ mệt quá ,tim đập nhanh quá thở không được, con đưa mẹ đi bác sĩ nhanh lên

Cả hai nhìn nhau. Bị kéo về thực tế. Như rơi vút từ cõi thiên đường xuống trần gian. Giang Thoại thoáng cau mày. Nhưng cũng bước ra mở cửa

- Mẹ mệt lắm sao

-Chắc tại mấy hôm nay mất sức quá nên phát tim, mẹ thở không nổi. Đi ngay đi con

-Chờ con một chút

Anh quay vào thay đồ . Rồi nhanh nhẹn xuống nah` lấy xe. Bà Diệu còn nán lại , nói vọng vào

-Vũ Thường chịu khó xuống dọn giúp mẹ nghe con. Nhớ dọn cho xong đừng để qua sáng mai đây

Rồi bà đi xuống cầu thang. Trong phòng, Vũ Thường đứng thờ người trước gương. Rồi thần thờ mặc áo vào, đi xuống bếp. Những thứ soong , chảo chén, đĩa bày la liệt trong bếp làm cô muốn kêu trời i lên 1 tiếng. Có chưa bao giờ làm những công chuyện lĩnh lĩnh này . Và hoàn` toàn không hình dung nổi sẽ phải giải quyết những thứ như vậy ngay trong ngày cưới. Quá sức khủng khiếp

Nhưng mới bước về nhà chồng đã chồng đôi thì không thể đượ,c dù có tức mấy cô cũng không dám bộc lộ Chỉ đành hờ hững ngẩn thờ dài bất tay vào việc Cô vừa rửa chén vừa nhìn đồng hồ, chờ Giang Thoại về để cầu cứu. Nhưng cả tiếng rồi mà vẫn không thấy anh. Bất giác cô tức tối khóc oà lên. Thở hên vừtức .Cô hét nhỏ " Đồ khó ưa, bà già nhỏ mọn. " Rõ ràng là bà ta có ý bày ra mấy thứ này để làm khổ cô Nếu không thì ba ta đã bỏ HN phụ với cô rồi. Trời ơi. Nếu phải dọn cho sạch căn bếp này, chắc có mà đến nửa đêm Lây lắt từ từ rồi cũng xong. Khi Vũ Thường lên phòng thì đã khuya. Cô mệt đến rã rời. Và nằm phịch xuống giường. Vừa rức vừa chán nản

Khi Giang Thoại về. Cô vùng lên , nước mắt đầm đìa trên mặt

- Anh đi luôn đi, đi đến sáng luôn đi

Giang Thoại hơi bất ngờ vì phản ứng của cô Cả anh cũng đang mệt và bức mình. Nhưng anh không có thời gian để nghĩ tới cái gì khác, ngoài việc có làm dịu cơn giận của cô

- Chờ anh lâu nên em giận phải không, anh xin lỗi

-Mới cưới xong mà anh đã bỏ em kiêu đó phải không, vậy sao anh không đi luôn đi, đi suốt đêm luôn, về làm` chi

Đừng giận nha , tạ ipai vào bệnh viện nên chờ lâu, bỏ em ở nhà anh cũng nóng ruột lắm chứ

Thật ra Giang Thoại đã nó idối .Vì ba Diệu chỉ để bác sĩ khám chut xiú . Sau đó lại bảo anh đưa qua nhà Tú Mai để bà trả đồ. Không ngờ bà và bà Minh nói chuyện suốt buổi. Anh tức run mà không dám bỏ về. Sợ bà có than`h kiến với Vũ Thường.

Về nhà lại chạm cơn giận của cô Thật là căng thẳng mệt mỏi. nhưng anh cố dần lại

-Sao em không ngủ,.. chờ anh làm gì

Vũ Thường vùng tay đây tức tối.

- Mẹ anh cũng không để em có thời giờ để ngủ đâu, lúc này em phải rửa cả đồng chén ,đó là cách bà ấ y dần mặt em phải không

Giang Thoại nhíu mày

- Nhà đâu có tiệc tùng gì. Tại sao lại phải dọn dẹp?

- Em không biết, ý là đãi ở nhà hàng, mà bà ấy còn lam` khổ em như thế, nếu ở nhà thì con` khổ đến đâu, em có mà dọn suốt tuần cũng không xong nữa

- Sao em không báo HN phụ em

- Nó đâu mất tiêu ,nhưng em^ u thấy nó em cùng không dám nhờ đâu

Giang Thoại lắc đầu ngao ngán. Mới đêm đầu tiên là đã có chuyện khó chịu . Những tưởng tượng về hạnh phúc rơi vỡ tan tành. Và Vũ Thường trẻ con quá nên không dễ gì thông cảm. Anh chỉ còn có thể cố xoa dịu cơn giận của cô mà thôi.

Anh đặt cô nằm xuống gối, dịu dàng

- Đừng giận nữa, mai mốt anh sẽ không để em có chuyện bực mình nữa đâu

Nhưng Vũ Thường không phải dễ dỗ, cô vẫn khóc một cách tức tưởi. Đến nỗi Giang Thoại chỉ còn biết ngồi nhìn. Có thể với người khác, mẫu như Tú Mai chẳng hạn. họ chỉ hơi i bực. mình một tí nhưng vẫn chịu đựng được. Còn với Vũ Thường thì kọ Cô đã quen được. nuông chiều rồi. Mà lạ idầy than`h kiến với mẹ chồng. Cuối cùng anh là người chịu. trợn mà thôi

Giang Thoại tắt đèn`. Trong bóng tối, Vũ Thường vẫn quay mặt vào tường. Không khóc nữa .Nhưng không dễ đón nhận . Anh cố gắng lắm mới xoay được cô lại đối diện với nhau. Và cho nhau trọn vẹn cảm giác đam mê của đêm đầu tiên

Nửa đêm, Giang Thoại vẫn còn thức. Anh ngồi trên bệ cửa sổ hút thuốc và suy nghĩ. Anh quay lại nhìn phía giường . Vũ Thường ngủ một. cách ngây thơ giữa chân gối xô. lệch . Sự trinh tiết làm anh bồi hồi một. cách khó tả. Đó là cảm giác được. độc chiếm . Nó là m anh say mê cô hơn và sẵn sàng chịu đựng những cơn dẫn dỗi nặng nề của cô.

Sáng hôm sau Giang Thoại vẫn thức sớm như mọi ngày. Vũ Thường vẫn còn ngủ mê mịch. Và không tỏ vẻ gì sẽ thức nổi trước 9 giờ. Nhưng anh cùng chỉ thích nhìn cô sung sướng như thế. Anh nhẹ nhàng khép cửa lại. Rồi đi xuống nha

Điều đầu tiên anh nhìn thấy là khuôn mặt nặng như chì của bà Diệu . Bà đang ngồi bên bàn ăn, đối diện với ông Diệu . Có vẻ như bà chờ Giang Thoại xuống để trút cơn bực của mình

Giang Thoại vừa ngồi vào bàn, bà đã thở dài

- Nó chưa dậy phải không?

- Cô còn mệt quá nên con không gọi dậy . Mẹ chưa ăn sáng

- Từ sáng giờ lo dọn mệt quá, mẹ a+n không nổi , con ăn đi

Ông Diệu đặt tách cafe xuống nhìn Giang Thoại

- Mới tiệc tùng xong còn mệt, con cứ để nó ngủ , nhà cùng không có gì lam`, gọi dạ y sớm làm chi

Bà Diệu lập tức liếc qua ông ,đay nghiến

- Vâng, cứ để con dâu quý hóa của ông ngủ ,công việc còn bà già này gánh mà, lo gì

Giang Thoại nhìn chỗ khác. Anh muốn đẩy đĩa mì ra rồi bỏ ra ngoài ăn sáng. Nhưng anh không muốn gây thêm không khí nặng nề, anh đành cười cho qua

- Bắt đầu ngày mai, Vũ Thường sẽ phụ việc nhà với mẹ, mẹ khỏi lo, mẹ ăn đi

Bà Diệu nhích miệng

- Mẹ không dám trông chuye6.n đó đâu. Hôm qua nhờ ó dọn dẹp dùm sàn nước, tưởng sao mẹ cũng phải dọn lại . Hìn`h như mẹ nó không dạy cho nó biết cách vu vén trong nhà hay sao ấy , kiểu này rồi ..chắc

Bà lắc đầu như rất khổ tâm , rồi thở dài...

Giang Thoại lặng thinh, cố ăn cho hết phần của mình. Anh hy vọng sự lặng yên của mình sẽ xoa dịu bớt thái độ gây hấn của mẹ Nhưng bà vẫn cố kiểm chuyện

- Mẹ biết cưới được vợ đẹp như có, conh ảnh diện lắm .Nhưng đừng có đội nó trên đầu quá, mang tiếng sợ vợ đấy con.

Giang Thoại bực kinh khủng nhưng vẫn cười

-Vũ Thường không phải là người lẩn lười chồng đâu mẹ yên tâm đi

- Mẹ chỉ lo cho con thôi, người ta bảo mấy đứa đẹp khó chung thủy lắm, ra đời là có con trai dòm ngó, con giữ sao nổi. Hay là bảo nó nghỉ làm đi Dĩ nhiên, cố nghỉ làm chỗ đó lâu rồi mẹ a.

- Vậy ha?

Cảm thấy không còn chuyện gì để^ nói nữa. Bà Diệu định xoay qua chuyện khác. Nhưng Giang Thoại đã đứng lên .Vội vã đi ra ngoài như tránh né.

Anh bắt đầu sợ khi phải đối diện với mẹ.

Anh đi về phòng mình và ngồi yên nhìn Vũ Thường ngủ ,Bỗng anh vụt nghĩ ra hành động của bà Diệu tối qua Thì ra bà cố tình phá vỡ sự gắn bó của anh và Vũ Thường. Một hình thức để đẩy %Aleo gì mà mua chi cho tốn tiền`.

Bao nhiêu vậy Thoại ?

Giang Thoại cười gượng

-Không có bao nhiêu đâu mẹ, mẹ để ý làm chi chuyện đó

-Làm sao m với tuần trăng mật Cả Giang Thoại và Vũ Thường đều mất vui khi nghỉ để^ nchuyên trở về. Nhất là Vũ Thường .Đến nỗi cô ao ước khi về lại nhà. Thì bà mẹ chồng hay kiểm chuyện ấy biến mất không cần` lời giải thích

Nhưng mơ ước đó chỉ là chuyện viễn vông . Vì bà chẳng có ý định ban cho ai sự nhẹ nhàng. Buổi chiều khi cả hai về đến. HN chạy ra đón Vũ Thường .Tíu tít hỏi chuyện cô Cả ông Diệu cũNg từ trên lầu xuống chơi. Bốn người đang ngồi nói chuyện thì bà Diệu về đến. Không khí lập tức yên ắng đi. Rồi

ông Diệu lên tiếng

- Con dâu nó mua cho bà chiếc áo này nè, cái này mặc vào mùa đông, ấm lắm đó

Bà ngồi xuống cầm chiếc áo nhìn nhìn rồi buông thõng

- Ở đây lạnh lẽo gì mà mua chỉ cho tốn tiền`. Bao nhiêu vậy Thoại ?

Giang Thoại cười gượng

-Không có bao nhiêu đâu mẹ, mẹ để ý làm chi chuyện đó

-Làm sao mà không để ý, trong nhà thiếu đủ gì cũng mẹ lo, từ đây về sau còn thiếu hụt nữa, mẹ đâu có dám hoang phí như vậy.

Bà buông chiếc áo xuống bàn . Rồi đứng dậy đi lên lầu . Bốn người ngồi im, không khí trở nên ngưng ngập . Ông Diệu vội phá tan vẻ yên lặng nặng nề đó

- Cái bà này, nói toàn chuyện tào lao, cái áo đẹp như vậy mà chê HN vui vẻ?

- Em thích nó lắm, chị cho em nghe chị Thoại

Vũ Thường cố mỉm cười

-Em lấy đi ,tất cả những thứ này là của em đó

Nói xong cô cũng đứng lên, lặng lẽ lên phòng . Một lát sau, khi chỉ còn có cô và Giang Thoại, cơn giận bùng lên, vỡ ra

-Mẹ nói thế, có nghĩa là em là gánh nặng trong nhà phải không, anh đã nói với em tất cả tiền anh làm ra, mẹ anh đều quản lý mà,i kiếm chuyhE ln, nếu biết có chồng là thế này, em không lấy anh đâu.

Giang Thoại im lặng, bất mãn thâm . Anh có cảm tưởng Vũ Thường không hề tôn trọng cuộc sống gia đình . Chỉ một chút khó khăn cô đã thấy hối hận . Không lẽ tình yêu của cô hời hợt đến vậy

Anh thoáém chuyện với em hoài vậy

- Không nên nói vậy, Vũ Thường

Vũ Thường quay mạnh người

- Cái gì em cũng không nên nói . Vậy anh không bảo mẹ anh đừng kiếm chuyện . Anh chỉ giới trấn áp em thôi

- Anh không hề có ý nghĩ đó

- Nhưng thực tế là như vậy . Vậy mà trước khi cưới anh hứa hẹn đủ thứ, em có cảm tưởng mình bị lừa gạt, em chán lắm rồi

- Anh biết mẹ hơi quá đáng, nhưng làm sao anh nói được mấy chuyện đó, nếu thương anh thì em hãy thông cảm, nhịn mẹ đi em

Vũ Thường luồn tay trong tóc, lắc đầu chán nản

-Một người nhịn, còn một người kiếm chuyện, nếu biết có chồng là thế này, em không lấy anh đâu.

Giang Thoại im lặng, bất mãn thâm . Anh có cảm tưởng Vũ Thường không hề tôn trọng cuộc sống gia đình . Chỉ một chút khó khăn cô đã thấy hối hận .

Không lẽ tình yêu của cô hời hợt đến vậy

Anh thoáng nghĩ đến một ngôi nhà riêng để bảo vệ hạnh phúc giữa hai người . Nhưng trước khi cưới vợ, tất cả tiền của anh đều do mẹ quản lý. Nếu bây giờ hỏi xin, chắc chắn bà sẽ không đồng ý. Và chắc chắn sẽ có thêm mâu thuẫn

Anh bắt đầu cảm thấy mệt mỏi khi phải đứng giữa hai người phụ nữ thù nghịch nhau, mà điều khổ sở nhất là, cả hai đều là người thân nhất đối với anh.

-Lại là anh ,đồ phá hoại, tôi cấm anh đi theo tôi nghe chưa?

-Từ hôm qua nay tôi cứ lẩn quẩn trước nhà cô, tôi sợ có chuyện gì xảy ra cho cô, bà ta có làm gì cô không?

-Làm gì thì mặc kệ tôi, không mượn anh quan tâm

-Cô đừng ghét tôi như vậy , tại tôi mà cô gặp tai họa. Tôi không bỏ mặc cô được. Cô có cần gì hãy nói với tôi đi

Vũ Thường nghiêng răng

-Trời ơi, tại sao anh cứ bám lấy tôi hoài vậy

Vẻ căm ghét của cô làm Quốc Tiến hơi nao núng. Nhưng anh ta không đủ sức bỏ đi. Và anh ta kiên nhẫn cố làm cô mềm lòng

-Tôi biết tôi có lỗi, cho nên tôi sẽ làm mọi cách để chuộc lỗi với cô Nhưng , cô đi đâu vào giờ này vậy, Vũ Thường

- Đi đâu mặc xác tôi ,trời ơi, tại sao anh cứ ám ảnh tôi hoài vậy, anh đi chỗ khác đi. Tôi nói anh có nghe không?

Cô đứng hẩn lại dưới cột đèn, đôi mắt quắc lên với tất cả căm ghét

- Vì anh mà họ tống cổ tôi ra khỏi nhà, anh sáng mắt chưa, hả cái đồ vô lương tâm

Dưới ánh đèn, Quốc Tiến đã thấy rõ những vết lằn trên cổ, trên vai và cả hai cánh tay cô Kinh khủng nhất là khuôn mặt đầy những vết bầm làm cho cô biến dạng đi. Anh bị chấn động cả người ,thảng thốt

- Trời ơi, anh đánh cô dã man vậy? Để tôi chăm sóc cho cô

Vũ Thường nguyền rủa mạnh đầu

- Nếu nhận sự săn sóc của anh .. thì tôi bị treo cổ Tôi nói một lần nữa, anh mà đi theo tôi, tôi sẽ ném đá vào người anh

Và cô hung hăng bỏ đi, không hay phía sau, Quốc Tiến vẫn lảo đảo đi một khoảng xa cô, như chiếc bóng

Thật khuya, Vũ Thường đứng trước cổng nhà Quốc Tiến (bebe nghĩ là Quang Thuận bạn của Giang Thoại). Cô giơ tay bấm chuông rồi tựa người vào trụ xi măng đứng đợi. Khá lâu sau chính Quang Thuận ra mở cửa. Anh sững sờ khi thấy cô, như không tin vào mắt mình. Cử chỉ đó làm cô thêm dè dặt

- Xin lỗi vì giờ này còn đến làm phiền anh. Nhưng quả thật, tối nay tôi

không biết đi đâu. Người quen thì có nhưng để được yên tâm thì tôi chỉ biết tìm đến nhà anh

Quốc Tiến vội mở rộng cửa

- Chị vô nhà đi

Anh bật đèn, cánh cửa vẫn mở toang quên đóng. Vũ Thường lặng lẽ đi phía sau. Khi ngồi xuống ghế đối diện nhau. Quang Thuận im lặng quan sát cộ Sự bầm dập của Vũ Thường đập mạnh vào mặt anh. Đến mù cũng phải thấy.

Anh hỏi một cách trầm tĩnh

- Chuyện gì xảy ra vậy, những dấu bầm này là do ai? Chị đừng giấu tôi

- Nếu giấu thì tôi đã không đến đây, bên nhà tôi đã âm ỉ từ tối giờ, và anh ấy đã đuổi tôi đi

- Cái gì . Thăng Thoại à ?

- Vâng

Vũ Thường chậm rãi kể lại mọi chuyện. Rồi cô nhìn về mặt chăm chú của Quang Thuận

- Anh có tin những gì tôi nói không

- Tin chứ

- không, tôi muốn hỏi, anh có tin tôi trong sáng với anh ta không kia. Vì anh Thoại không hề tin tôi, anh luôn nghĩ tôi lãng nhãng, anh luôn cho rằng tôi sẵn sàng phản bội bất cứ lúc nào

Thuận lắc đầu

- Tính thăng Thoại hơi cố chấp, nhất là hay định kiến. Nhưng trên tất cả, là nó chưa hết lòng với ai như với chị.

- Nhưng tôi đau có cần cái đó, tôi chỉ cần được tin thôi

Cô ngừng lại, thở dài

- Có lẽ tôi sẽ không dễ dàng gì trở lại sống với họ, sau khi bị tất cả mọi người trong nhà cô lập. Tôi không còn lý do gì trở lại đó nữa. Chính vì vậy tôi đến nhờ anh

Quang Thoại gật đầu, có vẻ cảm động

- Chị đã đặt lòng tin vào tôi như thế, không lý do gì tôi bỏ mặc chị cả . Tôi hay Giang Thoại đều như nhau thôi, đều rất hết mình với chị, có điều theo mỗi cách khác nhau, chị hiểu chứ ?

Vũ Thường không hiểu nổi anh nói gì . Sự căng thẳng và đau đớn làm cô hoàn toàn suy sụp . Và cô chỉ biết máy móc làm theo những gì Quang Thuận sắp đặt cho cô

Những Ngày Hoang Vắng

Chương 9

Bà Diệu rón rén bước vòng qua bàn, nhẹ nhàng dọn dẹp căn phòng, Giang Thoại nửa nằm nửa ngồi dưới sàn gạch, ngủ say mê mệt. Hai ngày nay anh không bước ra khỏi nhà. Và suốt ngày giam mình trong phòng im lìm ngồi một mình. Cả nhà không ai dám lại gần anh, vì chỉ cần thấy ai là anh đuổi ra ngay

Chiều nay anh uống đến say mềm. Rồi ngủ bên cạnh vỏ chai và chiếc ly còn lẫn lóc. Trong phòng tanh oang như bãi chiến trường, dấu vết còn đập phá hai đêm trước. Vũ Thường đi rồi, còn lại là sự điêu tàn đầy chán chường. Bà Diệu dọn đến nửa đêm mới xong. Và bà ngồi thừ người trong ghế, buồn rầu nhìn Giang Thoại, bà ứa nước mắt vì thương xót anh. Rồi lại nhớ đến Vũ Thường, sự thù ghét trỗi dậy phùng phùng. Con trai bà điều đứng vì con bé hoang đường như vậy, làm sao không đáng căm giận

Đã vậy mỗi lần bước vào phòng lại phải thấy cô rủ người buồn thảm. Cả hai anh em đều bị khốn đốn. Đối với bà, tội của Vũ Thường muôn năm sửa cũng không làm bà vơi bớt sự căm hận

Bà ngồi nghĩ lẫn quần hết chuyện này đến chuyện kia, rồi ngủ thiếp trên chiếc ghế ngay cạnh Giang Thoại. Hai mẹ con bờ bụi như nhau

Mãi đến khi trời sáng trắng, Giang Thoại mới cựa mình thức dậy. Từ thế nằm đêm qua làm anh đau nhức ở vai. Anh nhắm mắt ngồi lên, nhìn qua trong phòng, trán cau lại cố nhớ mọi việc đã xảy ra

Thấy bà Diệu còn ngủ trên ghế. Anh nhẹ nhàng đứng dậy, cố không gây tiếng động làm bà thức giấc. Sau khi đã rửa mặt, anh cảm thấy tỉnh táo hơn.

Và nao nao tội nghiệp mẹ. Có lẽ đêm qua bà dọn dẹp rất cực. Từ khi có Vũ Thường xuất hiện, anh chỉ thấy bức mình bà. Nhưng bây giờ có dịp nhìn lại những gì bà chịu đựng, anh lại thấy thương bà nhiều hơn

Anh lại nghĩ đến Vũ Thường. không biết bây giờ cô ra sao và ở đâu. Nhớ lại trận đòn tàn bạo của mình đêm ấy, anh không hiểu tại sao mình có thể vũ phu đến vậy. Bây giờ mọi thứ tạm lắng dịu, anh bắt đầu thấy lo lo

- Phải nói là đe ấy, Vũ Thường rất dữ. Giang Thoại hiểu rất rõ tính nết cô. Nếu không có gì đó oan ức, cô sẽ không phản ứng quyết liệt như vậy. Nhưng lúc đó bị cơn ghen làm mờ lý trí, anh không có thời giờ để phân tích

Có tiếng ghế xô dịch phía sau, Giang Thoại quay lại. Bà Diệu đã thức dậy, vẻ mặt tỉnh táo chứ không nhàu nát như anh. Giang Thoại dịu giọng

-Sao hôm qua mẹ không về phòng mà ngủ, ngủ như vậy mẹ không mệt sao

Bà Diệu lắc đầu

-Mẹ ngủ trong này để canh chừng con. Con khỏe hẳn chưa, đói không, mẹ nấu mì cho con ăn

- Dạ thôi, con mệt lắm, không muốn ăn gì hết

Nhưng bà cũng hối hả xuống bếp làm thức ăn cho anh. Một lát sau bà mang lên phòng. Nhưng Giang Thoại không để mắt tới, anh khoát tay

-Mẹ để mặc con, khi nào đói con sẽ ăn mà

Bà Diệu ngồi xuống đối diện với anh, thận trọng

- Con bình tĩnh rồi chứ. Mấy ngày nay con làm mẹ đứng ngồi không yên
Giang Thoại cười trầm tĩnh

-Con không sao đâu, mẹ đừng lo

- Vậy bây giờ con tính sao?

Không thấy anh trả lời, bà nôn nóng nói tiếp

- Mẹ đã suy nghĩ kỹ rồi. Cái thứ lang bang đó mình không thể ở đời với nó được đâu, con li dị nó đi. Và cưới con Tú Mai đi, nó vẫn còn thương con đó
Giang Thoại khẽ nhú mồm Và nhìn đi chỗ khác

- Đừng nghĩ tới chuyện đó mẹ à, con không thích cô ta đâu. Cũng không muốn li dị mẹ đừng nghĩ tới chuyện đó nữa

-Nó đã như vậy, không li dị là sao, không lẽ con còn tin nó

Giang Thoại trầm ngâm

- Có lẽ con phải tìm hiểu kỹ hơn, con chưa nghe vợ con giải thích gì cả. Lúc đó nghe mẹ kể một chiều, con hơi nóng vội

Bà Diệu trợn trừng mắt

- Trời trời, tới giờ mà con còn chờ nó giải thích, con mù quáng tới vậy sao
Thoại

Giang Thoại lặng thinh, Bà Diệu thất vọng ê chề, bà nói như than van

- Mẹ thật là tủi thân mẹ, trong khi mẹ hết lòng lo cho con, thì con cứ bị con vợ không ra gì làm mờ mắt. Mẹ không hiểu được tại sao con mê nó như vậy

- Vợ chồng rồi, không thể bỏ nhau dễ dàng được đâu mẹ Con sẽ hỏi Vũ

Thường cho rõ, rồi sau đó mới có thể quyết định

Vẻ hiền dịu biến mất. Khuôn mặt bà Diệu sa sầm lại. Bà nghiêng răng muốn quát tháo ầm ĩ nhưng khuôn mặt nghiêm nghị của Giang Thoại đã ngăn bà lại. Thoại cứ chịu không nói, bà đứng phắt lên bỏ đi ra khỏi phòng

Giang Thoại ngồi chống khuỷa tay lên đầu gối, cúi đầu suy nghĩ. Trong lòng anh bây giờ là tâm trạng giằng xé, nửa hoài nghi, nửa hối hận. Anh bắt đầu có ý nghĩ đi tìm Vũ Thường. Chợt có tiếng chuông reo trên bàn. Anh bỏ tay xuống. Nghiêng người qua cầm máy

- Alo

-Alô, Quang Thuận đây, mày hả Thoại

- Ủ , có gì không?

Yên lặng một chút, rồi giọng Quang Thuận như lên án

- Mày cư xử với Vũ Thường thật là đẹp, đến nỗi tao không ngờ . Thậm chí cũng không cần tìm hiểu bây giờ cổ ra sao

Giang Thoại ngắt lời

- Vũ Thường đang ở chỗ mày?

- Không, nhưng tao muốn biết, mày còn quan tâm đến cổ hay không?

- Tao đang muốn điên lên đây, vậy là mày biết chuyện tụi tao rồi phải không? Ai nói với mày?

- Chuyện đó không thành vấn đề . Nhưng đây là địa chỉ của Vũ Thường, còn mày đến hay không là tùy

Anh nói tên khách sạn và số phòng cho Giang Thoại rồi cúp máy không một lời bình phẩm

Giang Thoại đoán Vũ Thường đã đến tìm Quang Thuận trong đêm đó . Và hẳn đã giúp cô tìm một nơi để tạm thời tránh mặt gia đình anh. Cô tìm đến bạn bè anh có nghĩa là chưa đến nỗi đoạn tuyệt. Nếu cô tìm cái tên khôn kiếp ấy, anh sẽ sẵn sàng treo cổ cô lên, nếu được làm thế

Giang Thoại đứng lên ,đi xuống nhà . Anh cố né tránh không nói với bà Diêu là mình đi đâu. không đầy một giờ sau, anh đã đến được khách sạn mà Quang Thuận nói

Giang Thoại gõ nhẹ cửa phòng. Tình cảm thương nhớ bỗng chạy mãnh liệt trong anh. Khi Vũ Thường vừa mở cửa, anh lách nhanh vào. Và ôm chặt lấy cô

- Anh nhớ em quá

Vũ Thường vẫn đứng yên khi được hơn. Cô có vẻ hoảng sợ hơn là giận hờn. Và cô nhìn về phía salon với một vẻ khiếp sợ Vẻ mặt cô làm Giang Thoại ngưng lại, anh quay đầu theo hướng mắt cô Ở đó có một thanh niên đang đứng ngược ngịu, lúng túng và có một cái gì đó như cố gắng khiêu khích Giang Thoại lập tức buông Vũ Thường ra, nhìn cô dữ dội

- Có phải anh ta không, cái người làm em tội khổ đến nỗi là hẳn phải không?

Anh chụp lấy vai cô, lắc mạnh

- Nói mau có phải là hẳn không?

Vũ Thường lấp bắp

- Đúng là anh ta .nhưng anh đừng có hiểu lầm... trời ơi, anh đã hiểu lầm một lần rồi. .anh ta chỉ đến vì muốn giúp đỡ em, nhưng em không cần, em nói thật

Thấy Giang Thoại nhìn như muốn đốt cháy cô, cô càng quỳnh quáng

- Anh bình tĩnh đi . em xin anh mà .. đừng có hiểu lầm em

- Như thế này mà gọi là hiểu lầm à ?

Chợt nhìn thấy xấp tiền trên bàn, anh bước tới cầm lên xem. Rồi quay lại , cười gằn

-Cái này là thứ hấn dùng để nhử cô phải không
Không đợi Vũ Thường trả lời ,anh lúng lúng bước đến trước mặt Quốc Tiến, chụp lấy cổ áo anh ta

-Tôi định đi tìm anh thì lại gặp anh ở đây, hay lắm
Quốc Tiến lúng túng lùi lại. Nhưng bị Giang Thoại giữ chặt cổ áo nên anh ta chẳng ngọ nguậy vào đâu được. Anh ta nói lúng búng cái gì đó . Nhưng Giang Thoại không thèm nghe, anh nói gằn gằn

- Anh có biết loại người dụ dỗ vợ người khác sẽ bị họ xử như thế nào không? Có lẽ anh tưởng tôi là thằng khờ chứ gì ? Hay anh tự tin vào tiền bạc của mình

-Tôi . .tôi không hề coi anh ..
Giang Thoại ngắt lời

-Anh coi tôi là cái gì cũng mặc . Nhưng tôi không tha thứ cho ai chiếm đoạt cái thuộc về tôi, anh hiểu chưa
Anh siết chặt cổ áo Quốc Tiến, ngạt thở quá anh ta lách mình cố thoát, và đẩy anh ra. Hai bên giằng co dữ dội đến nỗi làm ngã cả chiếc bàn. Nhưng Thoại yếu sức hơn Quốc Tiến rất xạ Cuối cùng anh bị một trận đòn như tử . Và nằm bẹp dí trong góc phòng

Giang Thoại đứng lên, dùng mũi giày hất đầu anh ta để bước ra. Cử chỉ của anh đầy vẻ khinh bỉ , chà đạp. Anh quay lại nhìn Vũ Thường cũng với một vẻ mặt như thế

Nãy giờ cô đứng nép sát tường, cả người run bần bật, chờ đến lượt mình. Nhưng Giang Thoại hình như không có ý định đánh cô . Sự thất vọng dày vò đến mức anh không còn muốn nhìn mặt cô nữa. Anh nói một cách cứng rắn

- Đã đến mức này, tôi không có gì để nói nữa, cô chuẩn bị đi, tôi sẽ làm thủ tục li dị cho cô

-Không, anh đừng làm như vậy
Vũ Thường kêu lên đầy vẻ kinh hoàng. Quên cả sợ, cô nhào đến ôm chặt người anh, nói như van nài

- Chỉ một chuyện không đáng mà anh đập đổ hết hay sao, em xin anh mà, anh đừng nghĩ đến chuyện đó, khoan quyết định đã, chờ lúc bình tĩnh lại anh sẽ hiểu mà

Giang Thoại gỡ tay cô ra , lạnh lùng

- Nếu không gặp tận mặt, chắc tôi còn ảo tưởng lắm, đủ rồi, đừng nói gì nhiều nữa

Nhưng Vũ Thường vẫn cố bám lấy anh

- Đừng làm như vậy mà anh ,đừng để mẹ biết chuyện này, nếu không mẹ sẽ càng ghét em hơn, làm cho hai đứa khó hàn gắn hơn nữa

-Cô muốn tôi bao che cô à, đồ vô liêm sỉ
Anh gạt phăng tay cô ra

-Cô không biết tôi ghê tởm cô làm sao

Vũ Thường rút tay lại, sợ sệt. Nhưng rồi cảm giác quỳnh quang vượt lên trên tất cả. Cô chạy theo anh ra hành lang, nài nỉ?

- Anh đừng về, ở lại nói chuyện cho rõ ràng đi anh, chỉ có hai đứa với nhau dễ nói hơn, đừng về mà anh

-em ở với tình nhân ở khách sạn, vậy mà dám mở miệng thuyết phục chồng, thiếu tư cách đến vậy sao

Anh hất mạnh cô ra, đi nhanh xuống cầu thang, Vũ Thường tuyệt vọng khóc nức nở. Nhưng chỉ biết đứng nhìn theo. Chợt phía sau cô, Quốc Tiến nói như dỗ dành

- Đừng buồn Vũ Thường, nếu anh ta bỏ rơi cô, tôi sẽ xin cưới cô qua Mỹ, tôi yêu cô thật lòng mà !

Vũ Thường quay lại, quắc mắt

- Anh còn dám nói như vậy à, đồ khốn nạn

Cô thẳng tay tát cho anh ta một cái. Rồi bỏ về phòng, đóng sầm cửa lại. Chợt thấy xấp tiền còn rơi dưới gạch. Cô cầm lên, ra mở cửa. Thấy Quốc Tiến còn đứng đó, cô ném thẳng vào mặt anh ta

- Đem thứ này đi cho khuất mắt tôi. Anh mà đến tìm tôi lần nữa, tôi sẽ giết anh

Và mặc cho anh ta đứng bên ngoài năn nỉ, cô đến nằm xấp xuống giường, đôi mắt ráo hoảnh. Nhưng tâm hồn thì đau khổ vô xé. Điều làm cô bất ngờ nhất là sự tuyên bố li dị của Giang Thoại. Thà anh đánh đập thẳng tay, cô còn chịu được, chứ giải quyết đoạn tuyệt như vậy thì quá sức chịu đựng của cô

Vũ Thường nằm mê man trên giường không biết là bao lâu. Đến khi có tiếng gõ cửa, cô bật ngồi lên, hy vọng đó là Giang Thoại trở lại. Nhưng sự hy vọng của cô vụt tắt ngấm khi thấy người đứng bên ngoài là bà Diệu và Hương Như

Vũ Thường thần thờ nhìn hai người, cả hai tự động bước vào phòng, ngồi xuống ghế. Bà Diệu nhìn cô với một vẻ đắc thắng

-Cuối cùng tao cũng đã tách được mày ra khỏi con trai tao. Nó đã chịu li dị với mày rồi đấy, đơn đây ký đi

Vũ Thường có cảm giác đất như sụt lờ dưới chân. Mọi việc đến ào ạt và bão táp quá. Đến nỗi cô chóng đờ kíp và cô chỉ biết đứng sững nhìn cả hai người

Hương Như có vẻ hả hê vì trả được thù. Cô nhìn Vũ Thường một cách sắc nhọn

-Chị còn chờ gì nữa mà không ký, nếu chị có ý định gặp anh tôi để năn nỉ thì dẹp đi, anh đi rồi, không có ở nhà đâu

- Mà có gặp đi nữa nó cũng không thèm nghe mày đâu

Vũ Thường nói với giọng khàn khàn

- Con muốn gặp anh ấy để làm rõ chuyện, con không thể ký trong sự lập lờ thế này

- Cái gì lập lờ, mày nghĩ tao lợi dụng lúc nó vắng nhà để làm chuyện này à ? Nhìn kỹ đi ,xem chữ viết của ai, có phải của nó không . Nó đã ký tên sẵn đây nè, nhìn đi

Nhưng Vũ Thường vẫn ngó đăm đăm nơi khác

- Cho dù là vậy, con cũng từ chối

Bà Diệu đập mạnh bàn

- Cái gì mày định làm khó hả . Thứ đàn bà ngoại tình không biết xấu hổ . Dù mày không ký thì tao vẫn có cách giúp con tao li dị . Ra đến pháp luật là mày thua trắng, khôn hồn thì đừng làm khó người ta

Hương Như hần học

- Chị đừng hòng to nhỏ để lung lạc anh tôi, không có chuyện đó đâu. Gia đình tôi đã quyết định đâu đó rồi, li dị xong, anh tôi sẽ cưới chị Tú Mai, chị không phá vỡ kế hoạch của chúng tôi được đâu

Vũ Thường đau đớn lịm cả ng'. Cô thấy mình quá cô đơn, quá yếu đuối trước áp lực của gia đình Giang Thoại. Nhưng tình yêu quá lớn đối với anh làm cô buộc mình phải bán linh hồn. Vượt lên trên nỗi sợ hãi. Cô mím môi quyết liệt

- Con sẽ không ký đâu, trừ phi anh ấy chịu nghe con giải thích

Hai mẹ con bà Diệu nhìn nhau. Rồi bà Diệu bưng lên quát tháo âm ỉ, cả Hương Như cũng xen vào mắng nhiếc. Vũ Thường muốn hóa điên lên.

Nhưng cô chỉ gồng mình, cắn răng chịu đựng.

Cuối cùng , bất lực trước sự lì lợm của cộ Mẹ con bà Diệu ra về, sau khi ném lại một lô câu đe dọa

Vũ Thường không hiểu rằng thái độ cự tuyệt của cô làm bà Diệu rất lo sợ .

Bà sợ Giang Thoại sẽ bí yếu lòng. Rồi mọi cái đều trở lại như cũ . Trong khi bà thì đang bị thiêu đốt vì sự căm ghét

Buổi tối, khi hai mẹ con bà đang bàn bạc kế hoạch đối phó với Vũ Thường, thì bà Mỹ Hương đến. Từ lúc Quốc Tiến rút lui, bà cũng không đến nhà vì ngại. Cho nên sự xuất hiện của bà làm bà Diệu ngạc nhiên. Còn Hương Như thì khắp khởi hy vọng

Sau vài câu xã giao, bà Mỹ Hương im lặng một lúc như đắn đo Rồi mỉm cười hòa nhã

- Tiếc là con trai tôi giờ chứng làm mất lòng chị . Nó làm tôi mất mặt đến nỗi không dám qua thăm chị . Nhưng sáng nay về nghe nó kể, tôi không thể làm ngơ được chị a.

- Chuyện gì vậy chị ?

- Vì chuyện hiểu lầm mà con trai chị li dị vợ nó phải không, gia đình chị có

đồng ý vậy không?

Bà Diệu ngọt ngào

- Chuyện của vợ chồng nó, tôi xen vào làm gì chị, còn thằng Tiến không hợp với con gái tôi thôi, tôi cũng không để bụng đâu

- Chị thật rộng lượng, làm tôi ngại với chị thêm

- Có gì đâu chị.

Bà Mỹ Hương thở dài

-Nói ra cũng mất mặt thằng Thoại. Nhưng im lặng để hại con dâu chị thì tôi không làm được. Thật ra con bé không đáng gì tới con trai tôi cả . Nó chẳng để mắt tới thằng nhỏ đâu

Bà Diệu buột miệng hằn học

-Không để mắt mà hẹn hò ở nhà hàng. Rồi bỏ nhà đến khách sạn ở với thằng đó

Bà Mỹ Hương cố nói xoa dịu

- Chỉ là hiểu lầm thôi, lần đầu thì tại nó sợ thằng con tôi làm lớn chuyện nên nó gặp để can, nó cũng khuyên thằng nhỏ tới với cháu Nhu lắm

Hương Như bật ra

- Con không tin

-Chị dâu con không đến nỗi xấu với con dâu Nhu à

Bà Diệu hết động kịch nói, giọng bà cay như ớt

- Chị có nói lấp liếm không đây, con trai chị sống với vợ người khác ở khách sạn, dù chị có che giấu thế nào, rồi mọi người cũng biết thôi

-Không, tôi không che giấu, chuyện thằng Thoại đến tìm con dâu chị là có, nhưng nó chỉ tới xin lỗi chứ không hề ở đó . Tôi là người lớn, tôi không dung túng mấy chuyện bậy bạ đâu

Thấy khuôn mặt của bà Diệu đầy vẻ mỉa mai, bà nghiêm nghị.

- Thấy con dâu chị vô tội mà không lên tiếng thanh minh cho nó, để vợ chồng nó gây đổ, làm ngơ như vậy thất đức lắm chị ạ . Làm chuyện gì cũng phải suy nghĩ, để đức lại cho con nữa

- Vâng

Bà Mỹ Hương có muốn nói nhiều nữa. Nhưng thấy vẻ im lặng của bà Diệu.

Bà đành đứng lên ra về

Hương Như kêu lên

-Bác ấy qua chỉ để thanh minh cho mẹ đó, vậy mà con tưởng

Cô im bật, khuôn mặt lộ vẻ thất vọng. Rồi cô bần khoản

- Bây giờ làm sao hả mẹ, con nên nói thật với anh Hai không?

Bà Diệu nạt ngang

- Không, sao mà ngu quá vậy, nói thật với nó rồi làm sao nó li dị . Để con yêu tinh đó trong nhà, ai đến coi mắt mày cũng bị nó ám hết sao, một lần mà chưa thấy à

Hương Như lặng thinh, trong lòng cô ta là sự giằng co khó chịu. Biết Vũ Thường có lỗi mà để cho anh cô bỏ rơi chị ta, cô thấy ra áy náy. Nhưng sau khi mà Quốc Tiến, cô ganh tị dù đối với nhan sắc của bà chị dâu. Mẹ cô nói đúng . Nếu chuyện này xảy ra một lần nữa, với một ngu thứ hai sau này, chắc cô chỉ có nước chết.
Cô quyết định chọn thái độ im lặng, để mặc mẹ xử trí với Vũ Thường.

Những Ngày Hoang Vắng

Chương 10

Cả hai đứng lên, rời khỏi tòa án. Mỗi người đều cảm từ quyết định ly hôn trên tay. Gương mặt Giang Thoại lạnh lùng không một cảm xúc nhưng Vũ Thường thì đầm đìa nước mắt. Khi đi để nhỗ lấy xe, cô bước về phía Giang Thoại, nói như van nài

- Đây là lần cuối gặp nhau, anh hãy vào quán nước với em một chút được không, em có chuyện muốn nói với anh

Giang Thoại dừng lại. Nhưng không hề nhìn mặt cô

- Tôi thấy không có gì cần thiết để nói, tôi không rảnh đâu

- Một chút thôi anh, em không nói lâu đâu

Giang Thoại quay hắt lại nhìn cô, cười khẩy

- Thôi được, nói gì thì nói đi, nhanh lên

Anh đứng bên phía gốc cây đứng đợi. Vũ Thường đi theo. Tình thế như vậy khó mà nói những chuyện quan trọng được. Nhưng không thuyết phục được anh nên cô cố dằn cảm xúc của mình

- Em muốn nói là ..

Vũ Thường ngừng lại, cổ họng đau thắt từng cơn không nói được. Giang Thoại cau kinh

- Nếu thấy không nói được thì thôi, đừng làm mất thời giờ của tôi

Không phải anh không tấy vẻ rữ rược xanh xao của Vũ Thường. Nhưng tất cả điều đó chỉ làm anh bức dọc, sợ bị mềm lòng. Vũ Thường không hiểu tâm lý đo, cô nói như van xin

- Em chấp nhận li dị vì áp lực của gia đình anh. Nhưng em xin anh, đừng cưới vợ, đừng làm em đau đớn thêm nữa, chúng mình hãy cứ sống như vậy để thử thách nhau, rồi sau này còn có dịp để hàn gắn, được không anh?

Giang Thoại ngó cô chăm chú

- Cô nói điều đó chỉ vậy?

- Em sợ là .. em muốn đây chỉ là xa nhau tạm thời thôi. Nếu anh hấp tấp cưới vợ thì sẽ không còn đường để trở lại với nhau nữa. Đây là điều cuối cùng em xin anh đó.

Giang Thoại chời cười lên

- Thật. thú vị khi nghe một người phụ nữ ngoại tình xin mình điều đó

Trong khi tôi chỉ muốn cô ném trái cảm giác đau khổ.

Vũ Thường ngõ ngàng

- Anh nói vậy là sao

- Suýt tí nữa tôi quên rồi, trong khi đây là việc rất quan trọng đối với tôi
 Anh lấy từ túi áo một tờ thiệp xếp đôi, chìa trước mặt tôi
 - Tuần tới chúng tôi cưới nhau. Chúng tôi đã chuẩn bị sẵn cả rồi. Tất cả chỉ còn chờ tôi làn gì tự do. Cô biết tôi mong ngày này lâu lắm rồi không?
 Thấy vẻ thất sắc của cô, anh cười độc ác
 - không chúc mừng tôi sao?
 Vũ Thường thì thảo
 - Anh thật tàn nhẫn
 - Có thể , nhưng không bằng cô
 -Anh yêu cô ấy à?
 - Trước tiên là yêu đức hạnh của cô ấy, còn tình cảm thì dĩ nhiên sẽ đến sau khi cưới .Có một người vợ như vậy, mẹ tôi vui vẻ , còn tôi thì có thể đi xa mà khôngphập phỏng lo sợ mất. Đó mới là hạnh phúc chân chính.
 Vũ Thường đau điếng. Tan nát cả tim. Cô đứng đờ đẫn nhìn Giang Thoại.
 Anh cười khẩy nhét tờ thiệp vào tay cô Rồi quay người đến chỗ lấy xe
 Vũ Thường khôngnhớ mình hđã về nhà bằng cách nào, Quang Thuận đang chờ cô ở nhà. Vừa thấy anh, cô nhào tới úp mặt vào ngực anh, khóc òa lên
 - Vậy là hết rồi, tôi khôngcò ngì để hy vọng nữa
 Quang Thuận cầm lấy tờ thiệp trên tay cô, không cần xem anh cũng biết đó là thiệp của ai. Anh vỗ nhẹ đầu Vũ Thường
 - Đừng khóc nữa Vũ Thường, ai đưa cho cô vậy?
 - Chính tay anh ấy, thật là tàn nhẫn
 Quang Thuận cau mày
 - Thăng Thoại không thể cư xử như vậy được, thật là quá đáng. Dù không còn tình cảm, thì cũng còn tình người một chút chứ
 Vũ Thường không nói được gì, chỉ khóc vật vã . Quang Thuận không làm sao dỗ được cô nín. Anh chỉ biết nhìn mà khổ tâm, thương xót. Chưa lúc nào anh thấy giận Giang Thoại như lúc này
 Vũ Thường chột ngừng đầu lên. Đẹp rữ rượi ngay cả trong lúc tối tăm nhất.
 Cô nói qua làn nước mắt
 - Rồi anh ta sẽ phải hiểu sự trừng phạt của lương tâm
 Cô đứng lên, bước nghiêng ngả đi về phòng. Quang Thuận nhìn theo lo ngại.
 Anh vội đi theo cô.
 - Cô làm sao vậy Vũ Thường. Đừng nghĩ quẩn nghe không , hãy nhớ là trên đời này không phải chỉ có mình thăng Thoại, có còn nhiều người xung quanh cô lắm, Vũ Thường
 Vũ Thường quay lại
 - Cám ơn anh, nhưng tôi không sao đâu
 Cô khép nhẹ cửa phòng. Rồi ở mãi trong đó . Quang Thuận bồn chồn đi tới đi lui ngoài phòng khách. Một lát sau thấy cô ngủ thiếp giữa chồng gối, anh

yên tâm ra về

Sáng hôm sau khi anh chưa kịp thức dậy thì đã có khách. Cô là một phụ nữ lạ, bà ta ngồi chờ anh ở salon. Khi anh đi ra, bà tự giới thiệu ngay

- Tôi là một người quen của cô Vũ Thường, con trai tôi ở Mỹ gọi điện về, nó bảo muốn liên lạc với cô ấy thì đến tìm cậu, tôi sợ đến trễ thì cậu đi làm nên vội tới giờ này, có làm phiền cậu không

Quang Thuận lắc đầu

- Dạ không sao, cháu cũng vừa dậy xong
- Nếu không phiền, cậu có thể chỉ nơi cô ấy ở giùm
- Dạ, cháu cũng định qua bên đó, sẵn bác đi luôn
- Vậy thì tốt; quá

Quang Thuận đứng lên

- Bác chờ cháu một chút
- Cậu cứ tự nhiên

Không đầy 10 phút sau, Quang Thuận đã dắt xe ra sân. Nhưng bà Mỹ Hương đã cản lại

- Xe tôi đậu ngoài kia, cậu đi cùng cho tiện
- Dạ cũng được

Ngồi trong xe, Quang Thuận gọi chuyện

- Bác quen ra sao với Vũ Thường a.
- Cậu là bạn cô bé đó, chắc cậu biết chuyện của cô ấy phải không
- Vâng
- Tôi là mẹ của thằng Việt kiều phá hoại ấy đây, cái đêm Vũ Thường bị đuổi đi, nó đã theo dõi cô ta và biết nhà cậu
- À, ra là vậy

Bà Mỹ Hương thở dài

-Không ngờ tình cảm không đúng chỗ của nó lại làm hại con gái người ta, tôi khổ tâm vô cùng và cảm thấy có trách nhiệm với cô ta

Quang Thuận nói với một chút trách móc

- Anh ấy đi là yên ổn rồi, còn người ở lại thì đau khổ một cách oan ức
- Thực ra nó cũng không yên ổn đâu, nó bảo tôi thuyết phục Vũ Thường, nếu cô ta đồng ý thì nó sẽ trở về làm đám cưới rồi rước qua bên đó, Nhưng cô ta thì chỉ hận nó

Bà cười tư lự.

- Suy cho cùng, chuyện này cũng không đáng để vợ chồng cô ta đổ vỡ, chỉ tại thành kiến của chị Diệu, còn cậu Thoại thì quá đa nghi cố chấp

- Vâng
- Tôi nói thế không phải để bào chữa cho con trai tôi, nhưng đúng là thế. Tôi đã đến nói thật với chị Diệu, không ngờ chị ấy làm ngơ

Quang Thuận bàng hoàng

-Bác Diêu biết Vũ Thường ngay thẳng, vậy mà vẫn dèm pha với thằng Thoại sao, thật là ác. Bác nói đúng. Tất cả lỗi là ở bác Diêu
Anh chợt chồm tới phía trước , nói với người tài xế
- Ngừng lại chỗ rẽ đi bác
Anh mở cửa bước xuống . Bà Mỹ Hương đi phía sau anh. Và dừng một bên chờ gọi cửa
Nhưng Quang Thuận gọi rất lâu mà trong nhà vẫn im im. Anh khẽ cau mày:
-Bình thường cô ấy dậy rất sớm mà
Anh nhìn bà Mỹ Hương, một thoáng lo ngại . Về mặt bà cũng tỏ vẻ sốt ruột
- Hay là ..?
- Không thể như vậy được
Anh quay phắt lại, đập mạnh cửa . Nhưng cánh cửa vẫn không nhúc nhích .
Bà Mỹ Hương hốt hoảng thật sự.
- Trời ơi, nhanh đi để không kịp
Thấy bác tài xế đứng lớ ngớ nhìn, bà giục giã
- Tìm cây kim hay cái gì đó cho cậu ấy phá cửa , nhanh lên
Khi mọi người vào được nhà thì thấy Vũ Thường đang nằm thiêm thiếp .
Người cô vắt ngang nửa trên giường nửa dưới gạch . Giường nệm xô lệch chứng tỏ cô giãy giụa rất dữ do phản ứng thuốc
Không cần suy nghĩ, Quang Thuận bồng xốc cô lên, hối hả chạy ra xe
Một ngày sau Vũ Thường mới thật sự tỉnh lại . Thấy Quang Thuận ngồi bên giường cô nói yếu ớt nhưng đầy vẻ trách móc
- Tại sao anh cứu tôi, anh có biết như vậy chẳng khác nào hại tôi không ?
Quang Thuận dịu giọng
- Vì tôi thấy một người như thằng Thoại không xứng đáng để cô đánh mất mạng sống vì nó
-Tôi không còn tha thiết với bất cứ thứ gì trên đời, sống chỉ tự dày dạn mình, anh hiểu không, anh hại chứ không phải cứu tôi đâu.
Lần đầu tiên Quang Thuận nói một cách nghiêm khắc với cô
-Nó thì vui vẻ chuẩn bị chờ hạnh phúc mới, còn cô thì nằm ở đây mà đòi chết, tôi thấy cô ngốc vô cùng . Tại sao cô không bắt chước như nó chứ
Vũ Thường nhìn đăm đăm lên trần nhà, giọng rời rạc
-Anh có hiểu thế nào là tình yêu không ? Nếu thay đổi tình cảm dễ dàng, thì tôi đã chẳng đại dột làm vợ anh ta
Cô nhắm mắt lại như ngủ . Quang Thuận vỗ nhẹ nhẹ tay cô
- Tại sao cô không làm một cái gì đó có ích hơn là chọn cái chết, tôi nói thật, thằng Thoại không đáng để cô chịu khổ đâu
Vũ Thường nghe rất rõ, nhưng vẫn lặng thinh . Tâm hồn cô như bơi dật dờ trong thế giới tối tăm, xám ngắt . Cô vẫn còn muốn ngã về cái chết hơn là trở lại với cuộc sống

Có tiếng cửa đẩy nhẹ, rồi bà Mỹ Hương bước vào với một giỏ thức ăn trên tay . Bà nhìn Quang Thuận nói nhỏ?

- Cổ thế nào rồi ?

-Cổ tỉnh rồi, nhưng không muốn nói chuyện

Anh đứng dậy, kéo ghế

- Bác ngồi đi

Bà Mỹ Hương bước đến cúi xuống gần Vũ Thường, dịu dàng

-Ráng ngồi lên ăn một chút đi con, hôm qua nay con đâu có ăn gì,` đừng để mất sức Vũ Thường a.

Giọng nói là lạ của bà làm Vũ Thường quay lại, mở mắt ra nhìn . Rồi cô kêu nhỏ?

- Có phải bác là .. cháu đã gặp bác rồi

Bà Mỹ Hương gật đầu

-Bác là mẹ thằng Tiến, con nhớ rồi phải không ?

Vũ Thường nhìn bà đăm đăm, khuôn mặt cô chợt sạm lại . Cô nói khó khăn

- Bà tới đây làm gì ?

Thấy không khí có vẻ căng thẳng, Quang Thuận đứng lên, bước ra ngoài .

Còn lại hai người trong phòng, bà Mỹ Hương dịu giọng

-Con trai bác đã gián tiếp làm khổ con, bác thấy bác có trách nhiệm lo cho con, nhất là trong lúc con thế này

- Chuyện đã qua rồi, con không đổ lỗi cho bác đâu . Thật sự là bác đâu có chịu trách nhiệm về việc làm của người khác được, dù người đó là con của bác

Bà Mỹ Hương nhìn Vũ Thường thật lâu . Cách nói của cô làm bật lên trong lòng bà sự thương mến lạ lùng . Bà nói từ từ đầy thuyết phục

- Khi còn trẻ, người ta thường sống chết vì tình yêu, mà không chịu nhìn thấy còn những thứ khác lớn hơn . Nhưng khi ở vào tuổi lớn, người ta sẽ thấy tình cảm chỉ là thứ phụ.

Vũ Thường nằm yên lắng nghe . Nhưng không nói gì . Cử chỉ của cô làm bà Mỹ Hương mạnh dạn hơn

- Bác nói điều đó để con suy nghĩ, và tỉnh trí lại khi lựa chọn . Lúc nào con trai bác cũng nghĩ tới con, nó muốn cưới con . Và rước con qua Mỹ . Con đâu có đến nỗi bế tắc, phải không ?

Vẻ mặt Vũ Thường vẫn ảm đạm

- Cảm ơn bác

- Cảm ơn là thế nào, con hãy trả lời ý con đi

- Con không yêu được người đã phá hoại hạnh phúc của con

Bà Mỹ Hương dịu dàng

- Con trai bác có cái lỗi là đặt tình cảm không đúng chỗ . Nhưng người làm con bất hạnh là mẹ chồng con . Bác đã đến nhà nói rất rõ với chị ấy . Bác cứ

nghĩ như thế là gia đình con hàn gắn , không ngờ ..

Vũ Thường mở lớn mắt

- Có chuyện đó nữa sao ?

Cô lặng người ,thì thào :

- Thì ra bà ấy cố tình. Bà ta thật là độc ác

Môi cô chợt run lên bần bật, cô cắn chặt răng

-Con sẽ trả thù, sẽ không để yên cho người hủy hoại cuộc đời con

- Con nói gì ? - Bà Mỹ Hương nghiêng đầu cố nghe

Nhưng Vũ Thường không trả lời. Cô lại nhắm mắt nằm im. Trôi dạt vào thế giới ảm đạm. Nhưng bây giờ trong lòng cô đã bắt đầu hình thành ý nghĩ hoạt động hơn

Mấy ngày nằm trong bệnh viện, cô ko hề nói chuyện. Dù Quang Thuận và bà Mỹ Hương đã cố gọi cho cô nói. Cô có vẻ tỉnh táo lại và chịu ăn. Hai người đều vui mừng vì biểu hiện đó. Nhưng không ai hiểu được những ý nghĩ đằng sau vẻ im lặng của cô

Khi Vũ Thường xuất viện, bà Mỹ Hương đề nghị đưa cô về nhà để bà tự tay săn sóc nhưng Vũ Thường nhất quyết từ chối. Cuối cùng cô trở về nhà, nơi Quang Thuận đã thuê cho cô

Buổi tối Quang Thuận đến thăm Vũ Thường. Anh rất ngạc nhiên khi thấy cô đang ngồi trước gương, trau chuốt và lộng lẫy với các thứ nữ trang trên người. Thấy khuôn mặt ngẩn ra khó hiểu của anh . Cô mỉm cười, giọng trầm tĩnh

- Anh có biết câu thơ này không ?

Quang Thuận chưa kịp lên tiếng thì cô đã đọc nhún giọng

Đm về điểm phấn tô son lại

ngạo với nhân gian một nụ cười"

Cô nhìn anh với một nụ cười đẹp quyến rũ

- Tại sao lại không như thế, tôi còn rất trẻ, anh có thấy vậy không ?

Quang Thuận trả lời mà mắt vẫn không rời khỏi cô

- Cô luôn là một bông hoa, Vũ Thường a.

Vũ Thường bỏ chiếc lược xuống, dăm dăm nhìn mình trong gương như nghiên cứu một người đẹp nào đó không phải là chính mình. Rồi cô quay lại nói chậm rãi

- Có nhiều người nói với tôi, rằng tôi có uy lực mãnh liệt đối với đàn ông.

Và họ sẵn sàng quỳ dưới chân tôi

"Tôi cũng đang là một trong số những người ấy" Quang Thuận nghĩ thầm, nhưng tuyệt nhiên không dám nói ra

Vũ Thường không biết được ý nghĩ của anh, cô định đặc nhớ tiếp

- Lúc trước tôi không quan tâm điều đó lắm. Nhưng bây giờ thì khác, tôi cần họ cho những mục đích của tôi, tại sao lại không nhỉ?

Quang Thuận nhìn cô hoang mang

-Tôi không hiểu cô muốn nói gì, cô nghĩ gì vậy Vũ Thường ?

- Tôi đang nghĩ, tôi phải mang ơn anh vì anh đã cứu sống tôi, nhờ sống trên đời tôi mới có thể làm đảo lộn tất cả mọi thứ, theo những gì tôi muốn

Cô ngừng lại, nhìn Quang Thuận đăm đăm

- Anh có tin tôi làm được điều ấy không ?

Cách nói của cô làm anh càng lúc càng thêm hoang mang. Anh lơ mơ cảm thấy Vũ Thường đang nuôi ý định nào đó. Chính vì ý định đó mà cô thay đổi hẳn

Khi đến đây, anh cứ nghĩ cô đang ử rũ buồn khổ, cho nên hình ảnh của cô lúc này làm cho anh ngạc nhiên đến không tin . Một người vừa mới tự tử sẽ không bình thản nói như thế, nếu không có một cái gì đó làm thay đổi

Quang Thuận nói một cách dè dặt

- Nếu cô định làm một chuyện gì đó, thì hãy suy nghĩ kỹ nghe Vũ Thường Vũ Thường không trả lời, chỉ cười một nụ cười rất lạ. Cô khẽ cong môi lên. Đôi mắt khép hờ như đang nuôi một ý nghĩ nào đó trong đầu. Nhìn khuôn mặt cô đầy sức quyến rũ. Đến nỗi Quang Thuận phải quay đi, cố đè nén cảm giác nao nao làm tim anh đập mạnh

Anh biết sự say me cô bây giờ hoàn toàn lỗi bịch. Nhưng cô có những cử chỉ đẹp đến nỗi làm anh cứ bật dậy những cảm xúc bồi hồi. Anh chưa thấy người phụ nữ nào được trời ban cho một vẻ đẹp hoàn hảo như vậy. Đẹp mà lại duyên dáng trong từng cử chỉ. Không chết người sao được

Vũ Thường chợt quay lại

- Ngày mai là đám cưới của anh ta phải không ?

Quang Thuận khoát tay

-Tốt hơn hết là cô quên nó đi, coi như cô không biết gì cả?

- Sao lại coi như quên hử ? Ngược lại, tôi lại muốn ghi nhớ và tận mắt thấy những hình ảnh đó, để củng cố cái điều tôi quyết tâm làm

- Cô đang nghĩ gì vậy, nói thật với tôi đi Vũ Thường

-Rồi anh sẽ biết vào một ngày không xa Những gì tôi làm đều là một sự nổ tung, để rất nhiều người biết, không cần phải kể, anh cũng sẽ biết mà

- Nhưng hãy nói trước với tôi, tôi sẽ...

- Anh sẽ chẳng cản được tôi, trên đời này không ai cản được điều tôi sẽ làm, anh hiểu không

Quang Thuận khoát tay bất lực. Giang Thoại từng nói với anh. Vũ Thường đã gom tính bướng bỉnh của một trăm cô gái vào một mình cô Anh hiểu mình không nên hỏi gì nữa trước mặt Vũ Thường sắt đá

Quang Thuận ngồi lại đến khá khuya mới về. Vũ Thường tiễn anh ra cửa, chợt cô ra dấu như muốn giữ anh lại, nói khe?

- Đến một ngày không xa, tôi sẽ hoàn trả lại tất cả nợ mà tôi đã vay của anh.

Anh có biết tôi mang ơn anh thế nào không ?

- Đừng nghĩ tới chuyện đó, nếu cô trả lại tôi, thì coi như không còn ân tình gì nữa, cô cứ sống thanh thản là một cách trả nợ rồi

Vũ Thường ngược lên nhìn Quang Thuận. Đôi mắt anh nhìn cô như phơi bày tình cảm thâm lặng mà anh chỉ giữ trong lòng. Tự nhiên cô khẽ thở dài. Cô vịn nhẹ lên tay anh, nói nhỏ?

- Tôi không xứng đáng đâu

Rồi cô đứng yên cho anh đi ra

Khi Quang Thuận đi xa rồi cô mới quay vào. Cô ngồi xuống giường, bản thân nhớ lại những ngày quen nhau ở phòng trà Linda Rồi thấy tình yêu chỉ là một dây oan nghiệt. Nếu không vì tình yêu, cô đã không chịu để Giang Thoại độc chiếm, nếu ngày đó có thể yêu được Quang Thuận thì bây giờ cô đâu có dở sống dở chết vì tình

Nhưng bây giờ điều đó không quan trọng nữa, Giang Thoại và gia đình anh ta phải trả giá đắt cho những gì họ đã gây ra

Ngày hôm sau, cô chuẩn bị quà cưới thật chu đáo. Và một mình đến dự lễ cưới

Đám cưới lần thứ 2 của Giang Thoại thật linh đình. Có lẽ vì cưới một cô gái con nhà nề nếp đức hạnh, nên gia đình anh phóng khoáng vượt xa khi Giang Thoại cưới cô

Vũ Thường khẽ cười với ý nghĩ đó. Cô ngẩng mặt lên, đường hoàng bước vào nhà hàng

Cô dâu chú rể đang đứng đón khách ở cửa. Vũ Thường đi đến trước mặt hai người. Cô cười rất trầm tĩnh

-Xin chúc mừng hai vị.

Giang Thoại đứng thẳng người lên. Bàng hoàng. Anh không tin Vũ Thường có bản lĩnh đến vậy. Mà lại đến với một sắc đẹp rực rỡ như vậy. Trông cô chẳng có dấu hiệu nào của buồn khổ. Anh nhìn cô trần trối. Vũ Thường cũng nhìn thẳng vào mắt anh. Rồi nhắc lại với nụ cười rạng rỡ

- Xin chúc mừng anh chị.

Cô quay qua, đặt hộp quà lên tay Tú Mai

- Tặng anh chị, chúc mừng chị nhiều

Qua phút bối rối, Tú Mai đỡ lấy quà. Cô cười ngượng ngịu.

- Cảm ơn

Vũ Thường đi rồi mà cô vẫn còn nhìn theo. Khi thấy Vũ Thường rồi, cô chợt nhận ra bộ áo cô dâu của mình không nâng được sắc đẹp bao nhiêu. Và nhân vật chính của đám cưới là cô cũng trở nên tầm thường

Vũ Thường bước vào trong. Dáng đi rất thẳng. Khuôn mặt kiêu diễm tự tin như một nữ hoàng. Phải nói là tất cả khách đều quay lại nhìn khi thấy cô

Những người lạ thì quan tâm đến sắc đẹp còn những người đã quen lại tò mò

muốn biết thái độ của cô

Trong góc phòng, nhóm bạn của Giang Thoại nhìn cô trần trối. Hà Huy nắm tay Nhị Hoàng

- Cô ta đẹp quá sức tưởng tượng

Quang Thuận chờ người nhìn Vũ Thường. Cô đã thấy anh và đang đi về phía anh, thì bà Diệu ở đâu đang hấp tấp tiến lại phía cô

- Này, cô đi đâu vậy ?

Vũ Thường quay lại, khuôn mặt cô vẫn giữ nguyên vẻ dịu dàng tươi tắn.

NhưNg giọng nói không giấu nổi vẻ ác cảm

- Con trai bà mời tôi đến dự . Có cần phải đưa thiệp để làm bằng chứng không?

Bà Diệu nhìn quanh, rồi nghiêm khắc

- Cô đi vào đây

-Bà muốn nói chuyện riêng với tôi à ?

Bà Diệu quay ngoắt người đi vào một căn phòng nhỏ .Vũ Thường uyển chuyển đi phía sau bà. Khi còn riêng hai người, bà trừng mắt nhìn cô

- Cô định để đây để phá đám phải không?

- không hề, tôi chỉ đến dự theo lời mời của con trai bà, nếu anh ta không gửi thiệp có lẽ tôi cũng không biết hôm nay là ngày cưới của anh ta

Bà Diệu có vẻ đã nghĩ ra, bà cười tự tin

- Cô và con trai tôi đã li dị, nếu cô quậy thì phần thiệt thòi sẽ về cô thôi

- Tất nhiên, tôi hiểu điều đó rất rõ, và tôi cũng không ngốc để làm trò cười cho mọi người

- Biết vậy là tốt

- Thế, tôi có thể ra ngoài được chứ ?

Bà Diệu nhìn cô , cười đắc thắng

- Trong cuộc tranh chấp này ,tốt cuộc tôi đã thắng. Còn người mất trắng là cô

- Vâng bà là người thắng - Vũ Thường cười mỉm miệng

- Nếu cô dễ thương một chút, thì có lẽ tôi đã ban bố cho cô ít tiền khi li dị.

Tiền của con trai tôi là do tôi nắm. Cô nghĩ gì khi cô ra đi không một đồng hộ thân. Cô đã thấy lợi hại của tôi chưa ?

- Vâng, tôi thấy rất rõ điều đó

- Vậy thì từ đây về sau, cô đừng tìm cách lôi kéo thằng con trai tôi. Đừng để tôi ra tay lần nữa, cô sẽ tội tã hơn lần này nhiều

- Tôi không hề có ý định ấy, thưa bà

Thái độ đĩnh đạc của Vũ Thường làm bà Diệu rất ngạc nhiên. Cũng như Quang Thuận, bà không tin được là cô gượng dậy nổi, Vậy mà chẳng những bình thường, mà cô còn vượt xa hơn thế, đẹp đến mức bà không ngờ. Bà cười gằn

- Nếu cô nghĩ dùng sắc đẹp để lung lạc con trai tôi, thì làm rồi, nó khinh cô như con chó bên đường

- Vậy à?

Vũ Thường không hề nổi giận, thậm chí mỉm cười. Rồi cô bước một bước đến trước mặt bà

- Tôi nay tôi không dùng nhan sắc để lung lay con trai bà, anh ta không làm tôi quan tâm lắm đâu

Cô nhìn vào tận mặt bà, nói gần từng chữ

- Nhưng tôi sẽ cho gia đình bà hiểu thế nào là bị ức hiếp và tủi nhục Tôi nói thế và sẽ làm thế, thưa bà

- Hừ, cô tưởng những lời hăm dọa. sẽ choc. tức được tôi sao. Đồ con nít

Vũ Thường không trả lời, chỉ cười. Rồi cô nghiêng người chào bà

- Xin phép, tôi ra ngoài kia đây

Bà Diệu nghiêng răng mỉm theo

- Đồ dày mặt

Vũ Thường quay lại nhìn, định nói. Nhưng ngay lúc đó Giang Thoại bước vào, anh nhìn người này rồi quay qua người kia

- Chuyện gì vậy?

- Không có chuyện gì, chỉ là một lời chào tạm biệt vậy mà

Cô định đi ra, nhưng Giang Thoại giữ tay cô lại:

Cô định đi ra, nhưng Giang Thoại giữ tay cô lại:

- Cô đến đây làm gì ?

- Anh quên là anh mời tôi đến sao?

- Cô đến vì lịch sự à ? Hay còn dụng ý nào khác

- Đừng sợ tôi quấy ở đây, anh không quan trọng đến nỗi tôi phải làm việc đó đâu. Xin chào

Giang Thoại đứng chặn trước mặt cô

- Xin chúc mừng cô, khi đã thoát khỏi tôi, cô có vẻ được hồi sinh đó

Anh nhìn Vũ Thường từ đầu đến chân. Cô đứng im chờ, rồi hỏi nhả nhặn

-Anh đã quan sát xong chưa, tôi xin phép đi ra vậy?

Bà D kéo tay Giang Thoại

- Để cho nó đi đi con, đồ dày mặt, không biết xấu hổ?

Vũ Thường không trả lời bà. Cô định đặt bước ra ngoài, đi về phía Quang Thuận, Hàng chục cặp mắt nhìn theo cô Cô cảm nhận được điều đó. Nhưng vẫn dường hoàng như không. Như không hề biết mình là đầu đề bàn tán của mấy cái mồm nhiều chuyện

Vũ Thường đến gần Quang Thuận, nghiêng đầu duyên dáng

-Em có thể ngồi chung với mấy anh không?

Anh chưa kịp trả lời thì Hà Huy đã sốt sắng

- Được chứ cô hãy ngồi xuống đây

Vũ Thường không hề nhìn riêng một ai. Nhưng cô biết cả bàn đều nhìn cô
Cô nhìn thoáng qua Hà Huy .Rồi đi vòng qua đứng bên cạnh Nhị Hoàng

- Em ngồi cạnh anh được không, em muốn nói chuyện với anh

- Ồ được chứ, cô ngồi đi

Hà Huy vội đứng lên nhường chỗ, thế là Vũ Thường ngồi giữa Nhị Hoàng
và ông giám đốc của công ty anh. Mọi việc cô làm rất tự nhiên dường như
vô tình, nhưng chỉ có cô là biết mình không vô tình

Vũ Thường quay qua ông giám đốc, khẽ gật đầu lễ phép

-Chào ông, hình như em đã gặp ông ở đâu đó

-Tôi đã dự đám cưới của cô ..à , ơ .. đã có gặp một lần rồi, xin lỗi tôi không
có ý nhắc chuyện đó

- Dạ không sao, em không hề coi trọng chuyện đó đâu

Cô quay qua Nhị Hoàng, nói chuyện với anh khá lâu. Nhưng hoàn toàn chỉ
muốn thăm hỏi anh mà thôi

Nhị Hoàng gấp đầy thức ăn cho cô Nhưng cô chỉ nhăm nháp qua loa. Còn
tâm trí thì để vào người đàn ông ngồi bên cạnh. Ông ta có vẻ kẻ cả đối với
các nhân viên ngồi cùng bàn. Và rất ít nói. Vũ Thường cố ý chạm vào tay
ông ta Rồi để yên như vô tình. Một lát, cô rót một ly đưa về phía ông

- Xin mời, em có thể làm quen với ông không?

Ông ta đỡ chiếc ly trên tay cô, mỉm cười

- Chẳng phải tôi đã biết cô rồi sao?

Vũ Thường liếc ông một cái. lắc đầu duyên dáng

- Nhưng không phải biết với tư cách vợ của một nhân viên của công ty ông.
Hôm nay em không còn coi ông là xếp nữa, em muốn mối quan hệ khác kia

- Khác như thế nào, cô bé ?

-Là bạn không được sao?

- Tôi già rồi, làm sao làm bạn với cô gái trẻ trung như cô

Vũ Thường nhìn ông thật lâu, cái nhìn vừa tình tứ, vừa nghiêm trang với
khuôn mặt không cười. Rồi thấy tác dụng của nó phản hồi trên mặt ông, cô
nói nũng nịu

- Ông nói như vậy, nghĩa là không thích em chứ gì ?

Cô lại rót một ly nữa, đặt vào tận tay ông, và vẫn để yên

- Phạt ông về cái tội bất lịch sự, ông làm em thất vọng chết được

-Tại sao nào?

Cô nghiêng đầu về phía ông

- Em thích làm bạn với những người lớn tuổi, lịch thiệp ông làm em có cảm
giác kính trọng, thế không đủ để em thích sao

Ông ta chợt cười, bị tác động mạnh mẽ bởi cách tấn công của cô Và không
đếm xỉa gì đến tư cách cần có giữa hai người. Ông nghiêng đầu , nói nhỏ vào
tai cô.

- Em nói chuyện hay lắm

-Xạo ghê

Câu nói kèm theo cái nguýt dài của cô như đã xóa đi khoảng cách xa lắc giữa hai người. Chỉ trong giây phút đó . Vũ Thường đã kéo được người đàn ông quyền lực này vào ma trận của cô Tuy không có gì hứa hẹn. Nhưng đến nay cô chỉ cần làm quen như vậy mà thôi

Từ này giờ Quang Thuận vẫn lặng lẽ quan sát cô Đôi mắt anh tối sẫm, anh đã lờ mờ đoán được ý nghĩ của Vũ Thường. Và thấy hoảng sợ cho cô

Khi mọi ng` trong bàn đứng dậy ra về . Anh đến cạnh Vũ Thường

-Tôi đưa cô về nhé

- Dạ, thôi tôi thích đi một mình hơn

Cô quay lại ,kéo nhẹ áo anh

- Anh đến chào cô dâu chú rể đi nhé, nói dùm là tôi xin lỗi vì không chào họ được

- Vũ Thường này..

- Anh đừng có ý kiến gì cả, hãy để mặc tôi, được không

Nói xong , cô lách người qua cái bàn ,đi nhanh ra ngoài, ra đến ngoài đường, cô đứng một khoảng hơi xa nhà hàng chờ đón xe. Đúng như cô muốn, ông giám đốc lớn tuổi cho xe dừng lại trước mặt cô.

-Cô lên xe đi, tôi đưa cô về

Vũ Thường không từ chối. Cô bước đến ngồi vào xe. Cô không hay rằng phía sau. Quang Thuận đang chạy chậm chậm theo xe. Anh yêu và lo ngại vô cùng, khi thấy cô lao vào cuộc phiêu lưu đầy liều lĩnh , bất trắc.

Giang Thoại đẩy cửa bước vào phòng. Anh đi ngay vào phòng tắm . Xả nước lên người, như muốn làm dịu cái đầu bùng bùng của mình trong tiệc cưới tối nay

Khi anh ra ngoài, Tú Mai đã thay đồ xong. Cô tắt đèn , ngồi bên giường như chờ đợi. Đầu cô cúi xuống với vẻ lo âu, hoang mang. Cô liếc nhìn chiếc nệm gối trắng tinh, đôi mắt càng sụp xuống nỗi lo ngại nhói trong tim

Một lát khá lâu Giang Thoại mới đi ra. Anh ngồi xuống bên giường , im lặng nhìn cô , lưỡng lự Trong anh là sự mệt mỏi, không hứng thú thể hiện tình cảm của người chồng, với một chút tội nghiệp cố gắng đối với Tú Mai

Dáng ngồi rụt rè khép nép của cô làm anh thấy tội. Trong cuộc hôn nhân trả thù này, cô chỉ là một vật hy sinh. Anh không nỡ nhẫn tâm lạnh nhạt. Nhưng để yêu cuồng nhiệt thì anh không thể. Khi chỉ còn lại hai người với nhau, anh càng ý thức rõ điều đó

Tú Mai vẫn cúi gằm mặt, e ngại. Giang Thoại thôi không nhìn cô nữa. Anh nhắm mắt cố khơi gợi cho mình sự cảm xúc và kéo cô lại gần

-Em sợ anh lắm à ?

- Dạ , đâu có

-Tại sao em yêu anh, Tú Mai , đã một lần anh làm khổ em, em không thấy hận anh sao?

-Lúc đó em có giận, nhưng em chỉ yêu một mình anh thôi

Giang Thoại áp môi vô mặt cô

- Em chung thủy lắm

Tú Mai ngồi yên. Khi cô định nói với anh cái điều quan trọng nhất, thì câu nói của anh dập tắt can đảm của cô. Cô chỉ còn biết thì thầm

- Từ nhỏ đến lớn em chỉ yêu mình anh thôi, cho nên khi bị anh lừa gạt em đã giận anh ,đã ..

Cô ngừng lại, im bặt. Giang Thoại nâng mặt cô lên

- Đã như thế nào?

- Em hận anh - Tú Mai buông xuôi

Giang Thoại hơi xiết cô vào người

-Anh đã một lần thất bại rồi, cho nên hạnh phúc gia đình đối với anh rất quý, anh hứa sẽ sống nghiêm chỉnh, đúng bổn phận với em. Rồi mình sẽ có con, sẽ có một gia đình bền vững

Anh định dẫn Tú Mai xuống giường, nhưng cô vội vã chụp lấy chai rượu trên bàn

- Tối nay là đêm đầu tiên với nhau , em muốn hai đứa uống một chút để kỷ niệm

Cô định rót đầy ly. Nhưng Giang Thoại cản lại

-Một chút thôi em, em không nên uống rượu . Con gái uống rượu xấu lắm, anh không thích

- Nhưng em thích nhìn anh uống

Giang Thoại tát nhẹ mặt cô

-Thích gì kỳ vậy? Phụ nữ thường ghét đàn ông say sưa, không lẽ em thích có ông chồng bợm rượu sao

Tú Mai gượng cười, đưa chiếc ly cho anh, Giang Thoại chỉ hớp một ngụm, rồi đặt qua bàn

- Tối nay anh uống nhiều quá rồi, anh muốn tỉnh táo để làm bổn phận với em ..

- không cần đâu , em ..

Nhưng Giang Thoại đã dẫn ngựa cô ra. Cô nhìn trần trần lên trần nhà, nghe cảm giác đôi môi anh lướt trên mặt. Cô chỉ còn tâm trạng phó mặc mà thôi

Cuối cùng, Giang Thoại chợt ngừng lên, lạnh lùng

-Thì ra cô là như vậy, có phải đó là lý do lúc này cô muốn tôi say không?

Tú Mai nghe một sự sợ hãi loạn cuồn trong lòng. Cô chỉ còn biết ngồi yên.

Giang Thoại cười khan

- Mặc đồ vào đi rồi nói chuyện

Anh bước qua bàn, lấy thuốc hút. Anh nhìn cử chỉ rụt rè của cô bằng cặp mắt

khinh bỉ . Rồi nói lạnh tanh

- Với ai vậy

Tú Mai chột khóc òa lên

- Hãy tha thứ cho em , đừng nói với mẹ , em xin anh

- Mẹ tôi chọn cho tôi một người vợ đức hạnh thật. Đúng là sự trừng phạt của trời

Tú Mai hé mắt nhìn khuôn mặt đầy vẻ mỉa mai của anh, rồi cụp mắt ngay xuống. Cả người run rẩy . Những cử chỉ đó không làm Giang Thoại động lòng. Anh hỏi như hỏi cung

- Cô bảo từ nhỏ đến lớn cô chỉ yêu có tôi, thế ai là người được cô yêu đến mức dâng hiến như vậy?

Thấy cô không dám trả lời, anh cười nhẹ.

- Đừng ngại, cứ nói thật đi ,cô không làm tôi nổi giận được đâu

Tú Mai vẫn cúi gầm mặt. Giang Thoại nạt lớn

- Nói nhanh lên

- Vâng .. em không dám giấu nữa . anh ta là bạn học ngày xưa của em

- À ,vậy sao. Mà thôi không cần kể nữa, tôi không có hứng thú biết chuyện của cô Cô ngủ đi

Giang Thoại đứng dậy, định đi ra ngoài. Nhưng Tú Mai chạy đến níu tay anh

- Em lạy anh, anh đừng nói với mẹ Thật ra em không hề yêu anh tạ Lúc đó anh làm em thất vọng, còn anh ta thì an ủi em . Em chỉ sa ngã với anh ta một lần. Em thề là sau đó em không yêu anh ta mà

Giang Thoại gỡ tay cô ra

-Từ đây về sau đừng nhắc chuyện này nữa, cô ngủ đi

- Em lạy anh, anh đừng nói với mẹ dùm em

- Tôi không thích nhiều người biết chuyện nhục nhã này đâu ,cứ an tâm

Anh mở cửa, bỏ ra ban công đứng hút thuốc chưa bao giờ trong đời mình, anh có tâm trạng cuồng loạn dữ dội như vậy

Khi ghen với Vũ Thường, anh có thể mặc sức đập phá . Còn bây giờ phải cố kìm hãm bản năng đó . Nỗi cay đắng tình đời và tình yêu tuyệt vọng đối với Vũ Thường, làm anh bị lẫn quẩn nội tâm không thoát ra được

Bây giờ khi đã trả thù rồi. Anh quay lại nhớ những ngày sống với Vũ

Thường. Nhất là hình ảnh kiêu diễm của cô lúc tối. Nó khơi dậy nỗi say mê khó tả . Đến nỗi anh hối hận vì đã nóng nảy bỏ rơi cô

Giá như lúc đó anh bằng lòng tha thứ, có lẽ bây giờ không đến nỗi khắc khoải thế này

Tiếng khóc sụt sùi của Tú Mai vọng ra làm anh muốn quát lên, muốn bảo cô câm miệng. Nhưng anh cúi xuống điều thuốc một cách nóng nảy, và vẫn đứng yên trong bóng tối

Thật là một sự khôi hài. Anh luôn nghi ngờ lòng chung thủy của Vũ

Thường. Nhưng vẫn mãi giữ cảm giác hãnh diện là người đầu tiên của cô Cô đã cho anh sự trong trắng nhất. Trong khi người vợ thứ hai mà anh luôn tôn trọng đức hạnh, lại có thể dễ dàng hiến thân cho một người mà cô ta không yêu. Vậy rồi cô ta sẽ còn dễ dãi đến đâu nữa, khi đã trở thành đàn bà Sáng hôm sau Giang Thoại đến công ty như bình thường. Bà Diệu chỉ thiếu nước nhảy lên khi biết ý định của anh. Bà chặn anh lại ở cửa

- Mới đám cưới xong đã đi làm, con định bỏ nó ở nhà một mình ha?

- Con phải đến nhận công trình ngay, trễ lắm rồi

- Thì để người khác, ông giám đốc thừa biết con mới cưới vợ mà, ông phải thông cảm chứ

- Nhưng con cần đi làm, mẹ để cho con lo chuyện của con đi

Bà Diệu hăm hăm

- Mẹ nhớ hồi mới đám cưới với con quý đó, con quần bên nó suốt ngày, cả tháng sau mới chịu rời nó . Còn bây giờ ngày trước ngày sau đã bỏ mặc cô dâu, con cư xử vậy mà coi được à ?

Giang Thoại chột cười nhếch môi

- Con muốn im lặng thì mẹ hãy để con im lặng đi

Anh lách người đi ra. Bà Diệu lập tức ghì anh lại

- Con nói vậy là sao

Giang Thoại lầm lì

- Mẹ đã chọn một cô dâu con nhà nề nếp vậy thì mẹ hãy lấy điều đó làm hài lòng mà sống với cô ta và hãy để cho con yên

Về mặt dễ sợ của anh làm bà Diệu chùng lại. Bà đứng yên, cố suy nghĩ những điều anh nói. Thái độ của anh làm bà thấy có cái gì đó không ổn. Rõ ràng là không ổn rồi

Đợi Giang Thoại đi rồi, bà lạch bạch chạy lên phòng, đập cửa gọi Tú Mai

- Mai à, dậy chưa con, ra cho mẹ hỏi chút coi

Tú Mai bước ra , khuôn mặt vẫn còn in vẻ lo so, nhưng bà Diệu không để ý .

Bà hỏi một cách bòn chòn

- Sao rồi con ,đêm qua nó đối xử với con như thế nào?

- Dạ bình thường a.

- Nó có nói chuyện với con không ?

- Dạ .. có

- Hai đứa vui vẻ chứ ?

- Dạ .. vui vẻ?

Bà Diệu lẩm bầm:

-Vậy sao lúc này nó kỳ vậy kia.

Tú Mai nhìn bà, tim muốn rút ra vì hồi hộp. Cô muốn hỏi Giang Thoại đã nói gì . Nhưng không dám. Chỉ đứng trân người chờ thái độ của bà

Nhưng bà Diệu chỉ xua xua tay

- Thôi con còn mệt thì cứ vô nghỉ đi, mẹ con mà biết con dậy sớm thì lại trách mẹ đây

Cho vàng Tú Mai cũng không dám ngủ, không thể yên tâm mà nghỉ ngơi, dù đêm qua cô gần như thức trắng. Thái độ của bà chứng tỏ Giang Thoại không hề nói điều bí mật xấu xa của cô Nếu bà mà biết, chắc cô sẽ...

Tú Mai không dám hình dung tiếp. Cô đã thấy bà Diệu đối xử với Vũ Thường ra sao. Nếu bị như Vũ Thường, chắc cô sẽ chết mất

Tính cô vốn yếu đuối, thiếu tự tin, cho nên cô rất sợ bị cư xử khắc nghiệt Có tiếng mở cửa, làm cô giật nảy người, quay phắt lại Giang Thoại đã về.

Về mặt thân nhiên của anh làm cô rụt rè không dám đến đón. Nhưng khi thấy anh xếp đồ vào vali cô bạo dạn lên tiếng

- Anh đi đâu vậy?

- Đi Lâm Đồng, có lẽ ba tháng tôi mới về

-Mới đám cưới xong ,sao anh ..

Cô im bặt, không dám nói tiếp, Giang Thoại vẫn tiếp tục xếp đồ, không nhìn đến cô

-Tôi có thể không nhận công trình này. Nhưng tôi thích thế

Tú Mai nói nhỏ?

- Anh bỏ em ở nhà một mình sao

- Mẹ tôi rất thích cô ,chắc chắn bà ấy không làm khó cô, cô có thể sống thoải mái đây

"không như Vũ Thường của tôi trước kia, cô ấy sống khác khoải chứ không được như cô" Giang Thoại định ném vào mặt cô câu nói cay độc ấy. Nhưng anh kìm lại. Độc ác làm gì với một người thiếu bản lĩnh như cô tạ Và anh lẳng lặng bỏ những thứ cần thiết vào vali Rồi đứng lên.

-Nếu ở nhà buồn, cô có thể về bên nhà cô, tôi không yêu cầu cô phải ở bên này, đừng chờ đợi gì ở tôi hết

Tú Mai bắt đầu nói như van xin

-Nói như vậy là anh muốn li dị với em phải không , đừng nha anh

Giang Thoại nhướng mắt như bị bất ngờ, rồi anh cười khẩy

- Tôi chưa nghĩ tới chuyện đó, nhưng nếu cô muốn thì tôi không từ chối

- Không, em không bao giờ muốn vậy đâu

- Tùy cô, tôi đi đây

Rồi anh xuống sân lấy xe, đi đến công ty Ngang qua nhà Vũ Thường, anh dừng lại, nhìn qua bên kia đường. Chưa lúc nào anh khao khát gặp cô như lúc này. Nhưng ý nghĩ anh đang là kẻ thù của cô làm anh kìm lại, do dự.

Bên kia đường, Vũ Thường chợt mở cửa. Cô khép hờ lại và đi về phía đầu đường, có lẽ là mua thứ gì đó . Giang Thoại không suy nghĩ nhiều nữa, anh băng qua ,rồi dừng xe bước vào nhà

Một lát Vũ Thường về . Cô vào đến phòng khách mà còn ngoái nhìn lại

chiếc xe. Cô không tin đó là Giang Thoại, và rất thắc mắc về người khác ban go này

Cô đứng ngoài cửa, còn đang loay hoay tháo giày thì Giang Thoại đứng dậy trước mặt cô

- Chào em !

Vũ Thường ngược lên, rồi đứng thẳng dậy. Đôi mắt mở to nhìn anh .Bất ngờ đến mức không nói được. Giang Thoại cố lấy thái độ tự nhiên

- Anh đi công việc, tiện đường ghé thăm em

- Vậy à ?

Cô bước hẳn vào nhà, vịn tay lên thành ghế

- Nếu là người khác, thì rất vui lòng mời vào nhà . Tiếc là không thể làm như vậy với anh, mà thật sự cũng không muốn

Giang Thoại gật đầu

-Anh biết, anh biết em sẽ có thái độ như vậy

- Biết rồi mà còn tới, anh buồn cười thật đấy. Gia đình bây giờ ra sao, vui lắm phải không. Nếu được thì cho em gọi lời thăm mẹ anh

Giang Thoại làm thinh . Vũ Thường bây giờ chẳng giống trước kia dù chỉ một chút. Nếu cô khóc lóc hoặc mắng nhiếc thì anh sẽ hiểu được, và sẽ dễ nói chuyện hơn nhiều. Sự bình tĩnh của cô làm anh trở nên lúng túng

Thấy cô đứng như chờ anh về . Anh chủ động bước đến ngồi xuống ghế

-Anh biết bây giờ anh không có tư cách gì để đến đây. Nhưng anh muốn..

Giang Thoại chột ngưng lại, lúng túng hơn

- Anh muốn đền bù cho anh ..

Vũ Thường nhìn anh tò mò . Nhưng không hỏi. Anh lấy phong bì đựng tiền trong túi áo, đặt xuống bàn, giọng thành khẩn

- Anh biết anh đã đối xử quá đáng với em, lẽ ra khi li dị, em phải được chia một phần tài sản. Nhưng lúc đó ..

Vũ Thường nhìn chăm chú Giang Thoại . Khuôn mặt vẫn không bộc lộ cảm xúc gì . Anh chột nín lặng như không tiện nói . Thái độ khó xử đó Vũ

Thường thừa hiểu. Cô cười như không

- Để em nói giúp cho , lúc đó anh để mặc cho mẹ anh xử trí với em. Và bà ấy không cho em một xu, vì tất cả những gì anh có đều thuộc quyền của bà ấy. Về luật pháp thì em thua trắng , đúng như bà ấy muốn

- Anh biết như vậy thật tàn nhẫn, và lương tâm anh cũng không yên ổn, từ đây về sau, anh sẽ chu cấp cho em

- Cảm ơn

Vũ Thường nói và bước tới gần phong bì nhìn nhìn. Rồi đẩy về phía Giang Thoại, vẻ mặt vô cảm

- Em không có thói quen nhận giúp đỡ từ kẻ thù của mình

- Đừng kiêu ngạo như vậy Thường, nó là của em, và anh cũng không muốn

em đi làm như trước nữa

- Anh hãy đem tất cả những gì anh mong muốn về áp dụng với vợ, còn với em thì vô hiệu rồi. Em bây giờ không còn là em nữa đâu. không còn dễ mềm lòng trong tình cảm cho nên sự biểu hiện của anh làm em thấy buồn cười

- Em thay đổi nhiều lắm

- Điều lớn nhất trong sự thay đổi đó ,là em xem gia đình anh là tai họa và cả anh nữa

- Anh biết em rất hận anh ,nhưng ..

Vũ Thường cắt ngang

- Đừng nhắc đến quá khứ để phân tích, hãy nhìn tới phía trước đi. Và hãy tận hưởng hạnh phúc của anh đi trong cuộc chia tay này, gia đình anh là người chiến thắng, mẹ anh đã đày đoạ em đúng như bà ấy muốn, anh có thấy hài lòng không?

Giang Thoại yên lặng nhìn cô Cách xa lạ của cô không làm anh thấy tự ái, chỉ đau khổ . Anh muốn nói với Vũ Thường rằng chính anh. Cũng đã trả giá về hành động của mình, nhưng chỉ biết lặng im

Thấy anh không nói gì, Vũ Thường đứng dậy

-Anh về đi, em không còn muốn gặp anh đâu

Nhưng Giang Thoại vẫn ngồi im

- Những ngày qua, em sống thế nào?

- Anh hỏi để khẳng định lần nữa cho yên tâm phải không. Vậy thì anh và mẹ anh có thể bằng lòng rồi đó, em tới tả đến tận cùng, anh vừa ý chưa?

- Đừng hiểu sai như vậy Thường, anh thật lòng lo cho em

- Cám ơn , nhưng đã có người khác làm việc đó rồi, em sẽ nhận lời làm vợ giám đốc của anh, em đã quyết định như thế

Mặt Giang Thoại đỏ phừng lên, anh nghiêng răng

- Cũng không có gì đáng ngạc nhiên, loại người như cô thì quanh quẩn như vậy thôi

Anh đứng phắt dậy, bỏ đi ra cửa. Trong lòng anh hoàn toàn sụp đổ, sự thù hận trước kia như được khơi lên. Và anh thề sẽ không bao giờ đến gặp cô nữa

Anh ra đến cửa, Vũ Thường chợt gọi lại:

- Khoan, anh chưa lấy tiền về

Cô bước đến , nhét bao phong bì vào áo anh. Rồi quay vào khép cửa lại.

Những Ngày Hoang Vắng

Chương 11

Giang Thoại về đến nhà vào buổi trưa. Bấm chuông khá lâu bà Diệu mới ra mở cửa cho anh. Vẻ mặt còn buồn ngủ, bà ngáp dài

-Sao con về trưa vậy?

Giang Thoại không trả lời. Chỉ lẳng lặng đi lên phòng mình. Anh quăng chiếc vali xuống giường mình, lần lượt mở tung nút áo. không thấy Tú Mai trong phòng anh cũng không buồn thắc mắc, có lẽ cô đã về bên nhà cô, anh nghĩ vậy

Cửa phòng bị đẩy nhẹ, rồi bà Diệu ló đầu vào

- Con ăn gì Không? Mẹ dọn cơm nghe

Giang Thoại khoát tay

- Con ăn rồi

- Vậy để mẹ làm nước nhe

- Thôi khỏi, con không khát đâu

Bà Diệu bước hẳn vào phòng

- Hai tháng nay con Tú Mai về bên nhà nó rồi. Con qua rước nó đi

Giang Thoại lơ đãng trả lời

-Vâng

-Tội nghiệp con nhỏ, có chồng cũng như Không, chồng cứ đi biệt, điện thoại cũng không gọi về, con tệ quá Thoại à

Giang Thoại bắt đầu dọn đồ vào tủ. Nhưng vẫn không trả lời. Bà Diệu chép miệng

- Thấy nó buồn mẹ cũng tội nghiệp, nó về đây là vì con chứ đâu phải để sống với mẹ Mỗi lần về con cũng không chịu ở nhà với vợ, con làm vậy không sợ nó buồn sao?

-Mẹ trở thành bà mẹ chồng tốt bụng từ lúc nào vậy ? Giang Thoại hỏi với một nụ cười ở góc môi

Vẻ mỉa mai của anh làm bà Diệu hơi bực, bà cau mày

-Con nói cái gì vậy, mẹ thấy nó tội nghiệp thì mẹ nói để con quan tâm đến nó một chút, không đúng sao?

- Con thì hơi ngạc nhiên vì mẹ trở thành bà mẹ khá ái từ lúc nào vậy?

Bà Diệu tím mặt. Tức anh ách trong bụng. Lúc sau này Giang Thoại không hề nói chuyện với bà. Còn khi có nói thì anh vẫn dùng cái giọng nhát gừng hoặc châm biếm. Bà hơi ngán anh nên luôn cố nhịn, và làm như không nhận ra. Nhưng càng ngày thấy anh càng lạnh nhạt với Tú Mai, bà nhất định

phải nói cho ra lẽ

Bà chồng nạnh lên, bắt đầu lao vào việc

- Lâu nay mẹ cô nhin trong nhà yên ổn. Nhưng thái độ của con làm cho mẹ chịu hết nổi, mẹ làm cái gì mà con thù hận như vậy chứ, có phải vì con còn nhớ con quỷ cái đó Không?

Giang Thoại lạnh lùng

- Mẹ đừng nhắc chuyện đó nữa

-Không , nếu con sống bình thường thì mẹ không nhắc, đằng này con cưới vợ mà cứ bỏ mặc nhỏ như không có . Ngày trước con có như vậy đâu, tối ngày cứ mê man vẽ, đến nỗi bị nó xỏ mũi mà vẫn cứ làm ngơ

Giang Thoại quắc mắt nhìn thẳng về phía trước. Như bị khơi trúng nỗi đau thâm kín, anh nghiêng răng nói gằn gằn

-Mẹ hãy dừng cuộc nói chuyện ấy đi, trước khi con hết kiên nhẫn. Con không muốn tình cảm mẹ con sứt mẻ đâu

Cách nói của anh chẳng khác nào khơi nguồn cho bà, bà quát lên

- Nói vậy, có nghĩa là con bất mãn, vì mẹ đã chia rẽ vợ chồng con phải Không?

Giang Thoại quay phắt lại

-Những điều đó có Không? Tự lương tâm mẹ không biết sao ? Mẹ đừng tưởng có thể giấu mãi bí mật tội lỗi của mẹ.

Bà Diệu nói như hét lên

-Bí mật gì, mày nói ra đi

Giang Thoại đứng ngay đây

- Được , vậy thì con sẽ nói, ngày trước mẹ biết Vũ Thường vô tội mà mẹ vẫn một mực gièm pha với con. Đến nỗi con nhất quyết bỏ cô ấy. Tại sao khi dì Mỹ Hương giải thích với mẹ, mẹ giấu nhẹm chuyện đó . Làm vậy mẹ có nghĩ đến hạnh phúc của con Không?

Mặt bà Diệu xanh như chàm

-Làm sao... làm sao con biết chuyện đó

- Con không cần giải thích với mẹ, nhưng con lấy làm lạ là tại sao làm một điều ác độc như vậy mà lương tâm mẹ không bị cắn rứt

- Mẹ ..

-Chưa hết, khi con li dị, con bỏ đi biệt lập và để mẹ giải quyết , mẹ đã dựa vào sức mạnh để xử ép Vũ Thường, đến giờ con mới hiểu tại sao cô hận con như vậy, mẹ giết chết luôn đời con, mẹ biết Không?

Bà Diệu hoang mang ngồi im, cố tìm cách đối phó với con trai. Chợt có tiếng chuông reo, bà định đứng lên thì Giang Thoại đã bước đến cầm máy Bên kia đầu dây là giọng nói của một thanh niên la.

- Xin lỗi, có phải anh là anh Thoại Không?

- Tôi đây, anh là ai?

- Mời anh và bà Diệu đến khách sạn Mỹ Lý, phòng 102 có chuyện liên quan đến gia đình anh

- Nay, anh là ai chuyện gì liên quan đến tôi cho?

- Cứ đến ngay rồi anh sẽ rõ ,tôi chờ anh

- Thôi được ,tôi sẽ đến

Giang Thoại gác máy, rồi quay qua bà Diệu

-Người ta gọi đến khách sạn có việc gì đó, đi hay không tùy me.

Bà Diệu không dám hỏi gì thêm, và đi về phòng thay đồ không đầy nửa giờ sau ,bà và Giang Thoại đã có mặt ở đúng khách sạn đã nói. Đứng trước cửa phòng 102, bà quay sang chờ Giang Thoại gõ cửa

Không bao lâu, một người thanh niên bước ra, trên người anh ta chỉ choàng độc nhất chiếc khăn. Anh ta mở hé cửa thò đầu ra nhìn

- Mời anh vào

Anh ta ung dung trở vô, ăn mặc tề chỉnh lại

Bà Diệu và Giang Thoại bước vào, bà Diệu nhìn quanh quất tò mò . người thanh niên bật cười khi thấy cử chỉ của bà . Anh chỉ về phía phòng tắm

-Mời bà vào đây

Giang Thoại ngồi xuống salon, im lặng theo dõi cử chỉ của bà D. Khi cửa phòng tắm mở toang. Anh thấy rất rõ toàn bộ trong phòng. Trong đó Tú Mai còn đứng run rẩy chưa kịp mặc hết y phục . Anh bàng hoàng đứng phắt dậy, nhìn sững. Còn bà Diệu thì la hét như bà điên

- Mày ra đây ,ra ngay đây để chồng mày nó thấy, đẹp mặt chưa kia, con đàn bà lẳng lơ trời đánh. Trời đất ơi, tôi có nằm mơ không đây trời

Bà kéo tay Tú Mai ra, còn cô thì xấu hổ cố rút vào phòng, bà nhảy chồm chồm lên

- Mày dám chống đối lại tao hả, cái con mất nết kia. Được rồi, muốn xấu thì tao cho mày xấu luôn

Bà giật phăng chiếc áo trên tay Tú Mai, nhét vào giỏ, làm cô cố ro che hai cánh tay trước ngực. Ngay lúc đó , lại có tiếng gõ cửa. người thanh niên lập tức lên tiếng

- Vào đi

Vũ Thường ngập ngừng bước vào, cô nhìn anh ta

-Anh gọi tôi có chuyện gì vậy

Chợt nhận ra sự có mặt của ngay người kia, cô đứng phắt lại, ngơ ngác

- Thế này là sao?

- Tôi đã giúp em trả thù rồi đó, em hãy đến thưởng thức sự đau khổ của họ đi

-Tôi ..

Vũ Thường thấy Giang Thoại quay phắt lại, nhìn cô chằm chằm, còn bà Diệu thì nhảy chồm lên

- Thì ra là mây ,mây âm mưu bày ra cảnh này để làm nhục gia đình tao. Trời cao đất dày ời, cái con trời đánh này (trời, cái bà này tru tréo nghe ghê wá, chắc lấy băng keo dán miệng bà lại mí được)

Bà nhào tới, định tát vào mặt Vũ Thường. Nhưng người thanh niên vội đứng chắn trước mặt cô Anh ta cung tay lên

- Bà mà... ng tới một sợi tóc của cô ấy thì tôi cho bà gãy răng, nghe chưa Bà Diệu lùi lại, lạc giọng

- Mày xúi nó rủ quyến con dâu tao phải không, mày độc địa hơn cả rắn độc, đồ hồ ly tinh

Người thanh niên nhơn nhơn cười

- Bà mắng người ta làm gì, lo mà dạy con dâu bà kìa. Bà chê người ta là đồ hư hỏng, để cưới phải một con dâu nhẹ dạ, tôi chỉ tới tán tỉnh vài lần là cô ta ngã ngay Cho bà sáng mắt, trời trả báo bà đó

Bà Diệu hậm hực nhìn anh ta VÀ biết không làm gì được anh ta, bà quay sang đay nghiến Vũ Thường

-Mày thật là ghê gớm, tới giờ tao mới biết rõ bộ mặt mày

Vũ Thường lặng im. Nãy giờ cô đã hiểu được chuyện . Cô biết mình bị hiểu lầm , nhưng hoàn toàn không có ý định thanh minh. Giải thích làm gì với một người mình hận thù . Bà ta có nghĩ sao cũng mặc

Nãy giờ Giang Thoại vẫn im lặng theo dõi hai ng' . Anh chợt đứng trước mặt Vũ Thường

- Em dùng cách này để trả thù anh đây sao, anh không bao giờ tưởng tượng con người em là như vậy (Úi tên Giang Thoại hồ đồ wá, bỏ là phải rồi, hy vọng Vũ Thường đừng trở lại dí him)

Vũ Thường ngẩng lên nhìn Giang Thoại. Đến lượt anh cũng nghĩ cô như thế sao? Ai có thể đánh giá thế nào cũng được. Chứ Giang Thoại mà không hiểu được cô, thì không còn sự thất vọng nào hơn. Cô buông thõng

- Muốn hiểu thế nào là tùy anh

Ng' thanh niên định lên tiếng. Nhưng cô cản lại

- Mặc họ đi anh Quân, họ không đáng để tôi thanh minh, mà tại sao tôi phải hạ mình giải thích với họ chứ

Giang Thoại kéo mặt cô lên

- Em đã làm danh dự anh bị chà đạp, làm đổ vỡ một gia đình vốn chẳng lấy gì làm hạnh phúc của anh. Nhưng anh hiểu lòng hận thù đó và tha thứ cho em

Vũ Thường đẩy tay anh ra

-Anh hiểu gì về sự chịu đựng của em? Ngoài lời nói suông ra, trong lòng anh cảm nhận được cái gì chứ ? Và em cũng không cần đến sự tha thứ của anh Giang Thoại vẫn không buông mặt cô ra, thậm chí còn bóp mạnh

-Em nghĩ gì cũng được, nhưng anh nói điều này, sự trả thù của em có hiệu

quả lắm rồi, tàn khóc lắm rồi, em hãy dừng lại đi. Nếu em làm anh điều đứng hơn nữa, anh sẽ không đủ kiên nhẫn vị tha với em đâu

- Em không cần và cũng không muốn biết anh nghĩ gì, đừng nói nữa

Giang Thoại nhìn cô khá lâu. Một cái nhìn căm giận và có chút đe dọa.

Nhưng anh không nói gì thêm nữa, anh quay qua bà Diệu

- Mẹ đưa áo cho cô ta đi, đừng cư xử kém văn hóa như vậy

- Nó đã đốn mặt như vậy mà con còn bệnh vực à, phải cho nó xù mặt với mọi người

Giang Thoại cau mặt

- Để làm gì ? Cô ta là do chính mẹ chọn mà, mẹ đã không hiểu người thì đừng trách người ta làm gì, mẹ về đi. Con không bỏ qua, nhưng con không đồng ý cách cư xử của mẹ, khi thương thì mẹ đập người khác để nâng cô ta lên, khi ghét thì mẹ lại tìm cách hạ nhục, mẹ đưa áo cho cô ta mặc vào đi, và để cô ta tự về

Không dám làm trái ý Giang Thoại, bà Diệu hăm hăm ném chiếc áo vào mặt Tú Mai rồi hăm dọa

- Con trai tao sẽ li dị mày, đồ hư hỏng

Giang Thoại lang lang đi ra khỏi phòng, không hề chào một ai. Thái độ dừng đứng đó không giống với sự cuồng điên khi anh bắt gặp Vũ Thường trong trường hợp tương tự với Quốc Tiến. Điều đó làm anh có cái gì đó ngậm ngậm dễ sợ. Bà Diệu rất hoang mang

Bà trừng mắt nhìn Tú Mai rồi quay ngoắt ra khỏi phòng đi theo con trai ra về. Trong phòng còn lại ba người, Vũ Thường ngồi phịch xuống ghế, than thở?

- Tại sao anh làm như vậy, thật tình là tôi không ngờ, anh làm thế để làm gì ?

- Để trả thù cho em, chẳng phải lúc đó em đã thề sẽ làm họ đau khổ sao ? Và anh đã hứa giúp em mà

- Lúc đó tôi nói vì quá hận họ, nói để tinh thần được giải tỏa, không ngờ anh đã làm thật. Tôi không có ý nhờ anh trả thù cho tôi đâu anh Quân à

- Họ làm khổ cô, bây giờ nhìn gia đình họ tan nát, cô không thấy hả giận sao? Vũ Thường chợt quay lại nhìn Tú Mai

- Nhưng để mà nhìn một gia đình đau khổ, mà phải đem người khác ra làm vật thí thân tôi không cam lòng đâu. Cô ta đâu có lỗi gì với tôi.

Tú Mai đã ăn mặc tề chỉnh lại. Cô ngó rã rời trên giường, đầu ngẩng lên nhìn Quân

- Chỉ vì muốn làm vừa lòng cô ta, anh đã đem em ra làm trò đùa sao? Sao anh ác với em vậy?

Quân lặng thinh nhìn cô, thật sự anh không biết gì để nói. Vì có giải thích hay xin lỗi cũng là thừa Vũ Thường hiểu tâm lý đó. Cô quay qua Tú Mai

- Tôi biết anh thật có lỗi với chị. Nhưng thật sự anh chỉ nhắm vào bà Diệu

chứ không phải bản thân chị, chị chỉ thiếu may mắn là vào nhà họ mà thôi

-Chị sung sướng quá, làm sao chị hiểu được nỗi khổ của tôi

Vũ Thường chột cau mày

- Chị hãy nói đi, tại sao chị nhẹ dạ vậy, tại sao có chồng rồi mà chị vẫn quan hệ vì người khác , Nếu tôi được diễm phúc như chị, tôi không bao giờ làm thế đâu

- Chị tưởng tôi sung sướng lắm sao, chị có biết sống ở nhà đó tôi khổ thế nào không, chị làm dâu chịu không làm vợ . Anh bỏ đi biên biệt tháng này qua tháng kia. Còn khi về thành phố thì đi chơi suốt ngày. Nếu là chị, chị có chịu nổi không

-Tôi hiểu, sống như vậy chẳng sung sướng gì đâu. Nhưng dù sao chị có bà mẹ chồng tuyệt vời ,sao không tạm bằng lòng đi

-Chị nói nghe hay lắm, nếu chị thương bà ấy thôi thì có đủ để chị chịu làm vợ anh Thoại không?

Vũ Thường hé môi cười, không trả lời. Tú Mai nó tiếp một cách uất ức

- Bao nhiêu tiền anh Thoại làm ra, bà ấy chỉ đem đi đánh bài, tôi ghét bà ấy lắm

Vũ Thường lại âm thầm với nụ cười , một nụ cười không nói lên điều gì, không có ý nghĩ gì . Những gì Tú Mai trải qua, cô đã quá hiểu. Mà có lẽ cô đỡ khổ hơn Tú Mai vì Giang Thoại không hề bỏ bê cô

Người đàn bà ích kỷ kia có biết rằng ,bà đã gây đau khổ cho cả ba người không?

Vũ Thường nói một cách thông cảm

-Hay li dị đi Tú Mai, thà như vậy rồi sau đó chị có thể làm lại

Tú Mai cười cay đắng

- Tôi không chịu thì anh ấy cũng bỏ tôi, chắc chắn là như vậy rồi, nó đâu còn là ý muốn của tôi nữa đâu.

Nói xong cô đứng dậy, bước đến đầu giường lấy chiếc xác tay, cô nhìn Quân bằng cái nhìn căm giận lẫn tuyệt vọng, rồi âm thầm đi ra

**

**

*

Giang Thoại trở về thành phố với tâm trạng nặng nề ngao ngán. Vụ sập giàn giáo làm năm công nhân bị thương còn đang giải quyết. Thì giám đốc đã gọi điện báo anh về lập tức. Anh định thương lượng bồi thường cho gia đình nạn nhân và thu xếp chuyện này cho ổn thỏa. Nhưng sự can thiệp của ông giám đốc làm mọi chuyện trở nên phức tạp

Khoảng thời gian sau này ,anh có tâm trạng chán đời nên trở nên bê tha Anh gần như không chú ý tới công việc nữa. Cho nên khi xảy ra sự cố, anh cũng không nắm được nguyên nhân là vì đâu. Đó mới là điều tệ hại nhất

Bây giờ trở về, anh cũng chưa biết mình sẽ giải thích thế nào với cấp trên. Vừa về đến nhà, anh đã bỏ đồ đạc trong phòng rồi lập tức đến công ty. Anh đi ngay vào phòng giám đốc. Ông ta đang tiếp một người khác. Giang Thoại ngồi xuống bên bàn chờ. Một lát sau, khi tiễn khách về. Ông Phiến quay trở vào, thái độ thay đổi hẳn.

- Chuyện xảy ra thế nào?

không đợi Giang Thoại trả lời, ông tiếp luôn.

- Cậu chịu trách nhiệm công trình đó vậy mà cậu làm thế nào để xảy ra chuyện động trời như vậy. Gần cả chục người bị thương. Làm ăn như vậy gây tai tiếng cho công ty, cậu giải thích sao đây?

Giang Thoại liêm môi.

- Thưa giám đốc, điều này là rủi ro, ngoài khả năng kiểm soát của tôi, bởi vì lúc đó.

Nhưng ông ta đập mạnh bàn, ngắt lời.

- Cậu chịu trách nhiệm quản lý công trình mà ăn nói vô trách nhiệm như vậy à, Làm ăn cái kiểu gì vậy. Một ngày cậu ở công trường được mấy tiếng nói thử coi.

-Tôi luôn theo sát giờ làm việc của công nhân, có điều chuyện này ..

Một lần nữa, anh lại bị gạt ngang.

-Cậu nghĩ tôi tin được cách giải thích của cậu sao? Làm việc kiểu vô trách nhiệm, suốt ngày la cà ở mấy quán cafe tán tỉnh, lâu lâu tán qua ngó sơ sơ công nhân, thế mà gọi là theo sát công trình sao?

Giang Thoại im lặng, khi ông ta nổi trận lôi đình, cách hay nhất là khoan giải thích. Dĩ nhiên khi xảy ra chuyện như vậy, trách nhiệm chính là anh. Ông ta có quyền khiển trách. Nhưng ông ta hơi chủ quan không tìm hiểu sơ vấn đề.

Giang Thoại lặng thinh, cố nhẫn nại nghe. Vừa lúc ấy cánh cửa tự nhiên mở toang. Rồi Vũ Thường bước vào. Anh ngẩng lên nhìn cô sững sờ. Vũ Thường cũng luống cuống khi thấy anh. Hình như cô không ngờ anh có mặt ở đây. Cô còn đang lúng túng thì ông Phiến đã kéo cô ngồi xuống bên cạnh, sự ngạc nhiên của Giang Thoại biến thành cảm giác chết đứng bẽ bàng. không nhớ đến việc giữ ý, anh ngó Vũ Thường chăm chăm chỉ một thời gian không gặp mà cô thay đổi rất nhiều. Kiêu sa, đài các. Chứ không còn vẻ thơ ngây duyên dáng như xưa. Cả cách ăn mặc cũng thay đổi. Cô mặc bộ vest thật đúng. Tóc vấn cao già dặn. Rõ ràng là cô cố ý làm cho mình già hơn tuổi. Có lẽ là để xóa khoảng chênh lệch tuổi tác quá xa với người đàn ông từng trải này.

Liệu trong mối quan hệ mới, cô cố nhằm mục đích trả thù anh như đã hăm dọa không?

Vũ Thường biết cái nhìn đầy lửa đó, cô cố bình thản nhưng không sao tự

nhien cho được. Và cô cúi xuống nhìn chiếc giỏ đặt trên chân mình. Như tránh cái nhìn của anh

Ông Phiến thoáng nhìn qua Giang Thoại .Thấy anh vẫn vô hồn dán mắt vào Vũ Thường. Khuôn mặt ông ta xanh đi vì ghen. Ông thừa biết trong lòng Vũ Thường không dừng dừng. Nhưng không dám giận cô Chỉ dồn sự ghen tuông vào Giang Thoại . Và vì không thể bộc lộ ý nghĩ đó . Ông đành dồn tất cả giận dữ đó vào lý do duy nhất Giang Thoại đã làm thiệt hại cho công ty Ông làm như không có gì là khi có mặt Vũ Thường, chỉ tiếp tục quát tháo

- Tôi nghe nhiều người nói ở dưới anh quan hệ lằng nhằng và cả ngày chỉ quanh quẩn với chuyện đàn bà. Đã thế còn làm ăn quái gì nữa.

Giang Thoại uống nổi nhục vào lòng, im lặng ngồi nghe. Sự nhẫn nhịn đó chẳng khác nào chọc tức ông Phiến. Ông đập mạnh bàn.

- Anh bỏ bê công trình ,để mặc công nhân ăn cắp vật tư, nếu kéo dài tình trạng này thì công ty có nước phá sản vì anh thôi.

Vũ Thường cảm thấy khó thở. Cô không sao chịu được cảnh này . Cô nói như muốn chấm dứt câu chuyện.

- Trưa rồi anh, em đến để ru anh đi ăn đây.

Ông Phiến đổi giọng sang ngọt ngào.

- Ráng chờ chút đi cung, hay là qua bên kia chờ anh, anh phải làm việc với cậu ta một chút.

- Nhưng em đói rồi, chờ không nổi đâu.

Không dám trái ý cô, ông Phiến đành gật đầu.

- Anh sẽ đi ngay đây. Em ra xe chờ anh nhé.

Vũ Thường đứng dậy.

- Chờ lâu quá em bỏ về đây.

Cô quay qua Giang Thoại , về mặt thờ ơ.

- Chào anh

Giang Thoại vẫn ngồi yên chứ không nhìn lên. Anh đang ở tâm trạng bị dồn nén đến mức chúc phản ứng dữ dội. Cặp mắt anh thật ngầu . Và điều đó làm ông Phiến thấy bị khiêu khích.

- Cậu hãy nhìn lại xem của ra sao, tôi không thể chấp nhận một kỳ sự bê bối như cua, tôi sa thải cậu đây.

Giang Thoại chợt đứng dậy nhìn thẳng vào mặt ông Phiến.

- Cho dù ông không đề nghị, thì tự tôi cũng sẽ nghĩ việc , chào ông.

Anh bỏ đi ra . Nhưng đến cửa, anh chợt quay lại, hai tay chống nạnh , đầu anh nghiêng nghiêng trong dáng vẻ ?thật du con.

- Và tôi canh tinh tinh giùm ông đây ,đừng để+ loại hồ ly như cô ta làm ông thân bại danh liệt. Xin chào.

Anh giơ tay lên thản nhiên chào ông. Rồi nghênh ngang đi ra cửa .Xuống sân.

Thấy Vũ Thường ngồi trong xe, anh đi thẳng đến phía cô, cười khẩy.
- Ông ta đuổi việc tôi. Mà chỉ vì một sự có ngoài ý muốn. Có phải đây là đòn thứ 2 cô giáng vào tôi không ?

Thấy Vũ Thường nhìn ngơ ngác, anh gần giọng

- Cô đã muốn ông ta làm thế phải Không, cô nói gì mà ông ta không nghe. Cô nghĩ thế này sẽ làm tôi khuất phục chứ gì ?

Vũ Thường liếm môi

- Tôi hiểu anh nghĩ gì rồi, nhưng tôi không cần thanh minh ,nếu anh muốn làm lại ,tôi sẽ ..

Giang Thoại ngắt lời

-Sẽ bảo ông ta một tiếng chứ gì

Anh cười cao ngạo

-Nếu tôi có thất nghiệp thì tôi thà chết đói, chứ không hạ mình nhờ vả cô, đừng ảo tưởng về vai diễn của một mạnh thường quân ,giả dối lắm người đẹp à

Cách nói coi thường của anh làm Vũ Thường bị xúc phạm. Cô nói một hơi

- Hình như anh có thói quen coi thường người khác rồi. Tôi nghĩ sau chuyện đó và lần thứ hai anh sẽ trở nên hiểu mình hiểu người hơn kìa

Giang Thoại quắc mắt nhìn cô

-Cô còn dám nhắc lại thành tích của mình à? Tôi đã cảnh cáo lần thứ nhất, vậy mà cô vẫn tiếp tục đi theo phá hoại tôi, hãy đợi đi Vũ Thường. Rồi sẽ có một ngày cô sẽ trả giá về việc làm của mình, tôi không nói xuông đâu

Vũ Thường quay mặt chỗ khác

- Anh thích hăm dọa để khủng bố tinh thần người khác lắm sao

- không phải chỉ là lời hăm dọa suông , mà sẽ làm để cô thấy, tôi không phải loại người dễ nhún nhường đâu

- Nếu anh chịu khó học tính đó một chút, thì anh đã không làm khổ người khác rồi

- Đừng nói nhiều, hẹn một ngày gặp lại, xin chào

Giang Thoại hầm hầm đi đến chỗ lấy xe. Cảm giác bị đuổi việc, cộng với sự khiêu khích của Vũ Thường đẩy tâm trạng anh đến chán nản cùng cực.

Giờ đây anh càng hiểu sự lợi hại của Vũ Thường. Khi một người phụ nữ đẹp đã quyết định quyến rũ một người đàn ông, thì ông ta chỉ có chạy lên trời mới thoát khỏi ma trận của cô ta Và Vũ Thường đã sử dụng hai người đàn ông cho mục đích của cô không lẽ cô hận anh đến mức tận cùng như vậy Anh bắt đầu thấy Vũ Thường quá đáng. Nếu có tiếp tục làm cho anh thân bại danh liệt như đã làm, thì anh sẽ thù cô gấp 100 lần sự thù hận của cô đối với gia đình anh

Giang Thoại về nhà. Và nằm dài ra giường , chán chường đến rã rời. Buổi chiều xuống rồi đến tối, anh vẫn không buồn ngồi lên bật đèn

Có tiếng gõ cửa phòng, rồi bà Diệu nói vọng vào

-Con làm gì trong đó vậy Thoại, xuống ăn cơm nè

- Không ăn , đừng chờ

- Con ăn gì đâu mà bỏ cơm ,từ trưa giờ cứ nằm như vậy, con có bệnh Không?

-Không

Bà Diệu đã quen cách nói chuyện khó chịu của anh rồi, nên vẫn kiên nhẫn hỏi một cách quan tâm. Giang Thoại lằng lằng đứng dậy mặc áo, đi ra khỏi nhà để khỏi nói chuyện với bà

Anh vào một quán cafe ở lại đó đến khuya . Nhưng không phải để đau khổ hay nghiền ngẫm về tội lỗi của Vũ Thường . Khi đối diện với cuộc sống thực tế, anh không đa cảm để nghĩ về những thứ thuộc về tình cảm . Trước mắt chỉ còn nỗi lo thất nghiệp. Còn bao nhiêu thù phải đương đầu Anh không còn thời giờ để phân tích vì sao mình thất bại

Những ngày sau đó, cuộc sống quả thật là kinh khủng đối với Giang Thoại. Anh đã rải đơn xin việc khác các công ty xây dựng. Đã nhờ những người quen biết giới thiệu. Nhưng tất cả phản hồi lại là sự từ chối. Thậm chí có một vài công ty cũng không thèm nhìn đến bằng cấp của anh

Nhiều tháng liền trôi qua trong tình cảnh thất nghiệp. Khủng hoảng. Giang Thoại chợt hiểu ra những gì ông PHIẾN hăm dọa " đừng để các công ty khác xin làm mất công không ai nhận một kỹ sư như cậu đâu" Quả thật là tất cả đều khép kín đối với anh. Vũ Thường đã giạt dạy giám đốc PHIẾN để ra tay thanh trung anh. Thật là bàng hoàng khi cô thâm độc như vậy. Nhưng giờ đây thì không phải là chuyện khó tin nữa

Chiều nay Giang Thoại đến tìm Quang Thuận. Rất may là lúc này hắn còn mặt ở thành phố. Giang Thoại ngồi ngửa ra salon. Ngược nhìn lên trần nhà, im lặng. Quang Thuận rất hiểu cử chỉ chán chường đó . Anh bước đến tự lấy lon bia, thay cho Giang Thoại, rồi tự mình cũng khui một lon

- Không có gì khả quan hơn sao?

-Không

- Có lẽ mày phải chuyển nghề thôi

Giang Thoại cười khàn

- Chuyển nghề. liệu có thoát khỏi bàn tay cô ta Không?

- Hôm qua tao gặp Vũ Thường, cô ..

Giang Thoại cắt ngang

- Đừng nói gì về cô ta cả, đừng bao giờ kể với tao về cuộc sống của cô ta

Tao thừa biết những loại người như thế, cuộc sống sẽ ra sao mà

Quang Thuận trầm ngâm

- Vũ Thường đã đi quá xa rồi, phải nói để cô dừng lại thôi. Cô thay đổi đến mức tao không nhận ra được .Buồn thật. không ngờ tình cảm của tụi mày

cuối cùng lại ra nông nổi này

Giang Thoại lầm lì

-Tình cảm đó bây giờ biến thành thù hận rồi, trong đời tao, chưa bao giờ tao thù ai như cô ta

Anh bóp mạnh lon bia, rồi quăng vào sọt rác gần đó

- Cô ta cũng vô dụng như chiếc lon này vậy Vô dụng thôi tho con đồ Đảng này là phá hoại. Rồi sẽ có một ngày tao cho cô ta biết, tao không là loại giun de

- Lúc này đi Diêu còn đánh bài Không?

Giang Thoại nhướng mắt, như nghe chuyện khôi hài

- Đánh bài? Giờ này tao làm gì còn tiền cho bà ấy hoang phí

Đôi mắt anh lông lên, đầy căm giận

- Bao nhiêu tiền tao làm ra, bà ta đều đem nướng vào sòng bạc, giờ muốn làm ăn cũng không có vốn .Trời hại tao khi có một bà mẹ như vậy, một cô vợ như vậy

Anh chột cười lên một tiếng. Nụ cười vừa cay đắng , vừa hận đời. Quang Thuận thở dài ,rồi đập nhẹ vai anh

-Còn nước còn tát, thế giới này rộng lắm, mày còn nhiều đường khác để đi mà

Giang Thoại không trả lời. Anh vẫn ngồi yên trong ghế, đầu gục xuống như không chịu nổi sức nặng của sự tàn phá cuộc đời. Bên cạnh anh, Quang Thuận lặng lẽ suy nghĩ, rồi nói một cách dè dặt

-Tao đã bàn với thằng Huy, thằng Hoàng . Cuối năm nay hùn vô mở công ty Lúc đó mày về làm với tụi tao, coi như mày có một cổ phần trong đó. Bây giờ là lúc chuẩn bị, mày chạy lo làm thủ tục đùm tụi tao, coi như mày giúp tao, được Không

Giang Thoại ngẩng lên

- Tao đang dư thời giờ, sẽ chuẩn bị giúp tụi mày. Nhưng không tham gia làm ăn đâu

- Bạn bè mà mày còn mặc cảm kiểu đó sao?

Giang Thoại cười thân, không trả lời, rồi anh nhếch môi khinh bạc

- Nếu tụi bây ngồi lại với nhau để chửi tao, tao còn có thể chấp nhận. Nhưng bàn bạc cách giúp đỡ tao thì tụi bây chỉ nhả được sự phủ nhận vô ơn thôi đây

- Thoại à...

Nhưng Giang Thoại gạt phăng

- Đừng nói nữa, tao chưa phải là thằng ăn mày. Lấy thêm bia đi

Quang Thuận đứng dậy, đến mở tủ lạnh thêm mấy lon bia đặt qua bàn. Anh

định ra ngoài mua đồ về nhậu. Nhưng Giang Thoại khoát tay cản lại

Cả hai cứ ngồi yên, mạnh ai nấy uống. Chưa bao giờ Quang Thuận thấy ở Giang Thoại một thái độ khắc nghiệt như thế. Trong bốn người, hẳn là thằng

mạnh mẽ nhất, ngạo mạn nhất và rất háo thắng trong mọi chuyện. Bây giờ sự ngạo mạn của hắn đã bịch tới tởm. Anh biết đối với hắn, chuyện đó thật quá mức và không dễ gì chấp nhận được. Ngay cả sự giúp đỡ của bạn bè hắn cũng cho là điều xúc phạm. Hắn không hiểu kiểu tự ái như thế chỉ khó xử cho bạn bè

Đêm ấy Giang Thoại ở lại nhà Quang Thuận. Cả hai nói chuyện đến khuya. Giang Thoại kể hết những uẩn khúc trong gia đình cho Quang Thuận nghe. Lần đầu tiên anh nói nhiều và đa cảm như thế

Quang Thuận nhận ra rằng, sự căm thù đối với Vũ Thường. Giang Thoại đã biểu hiện quá ít so với ý nghĩ trong lòng anh. Tự nhiên anh chạnh nghĩ về tình yêu cuồng nhiệt của hai người trước đây. Khi không còn yêu nữa thì mặt trái của nó là sự tàn sát lẫn nhau. không biết cả hai có thấy ngậm ngùi cho mối tình đầu đời của hai người.

Hôm sau Quang Thuận chỉ tạt qua công ty một chút rồi đến tìm nhà Vũ Thường. Từ khi về làm vợ của giám đốc Phiến, cô đã được cho riêng một căn biệt thự sang trọng. Với người phục vụ riêng, xe riêng. Cô đã nhiều lần mời anh đến chơi. Nhưng anh không bao giờ đến. Sự cách biệt khá lớn đó làm anh thấy ngại với cô

Sau này Quang Thuận được cất nhắc lên trưởng phòng. Và nhiều đặc ân khác của giám đốc. Dù Vũ Thường tỏ vẻ vô tư như không biết gì. Nhưng anh vẫn biết đó là do cô yêu cầu giám đốc. Vũ Thường ân oán rất sòng phẳng. Nhưng cách trả ơn kiểu đó chỉ làm anh thấy buồn và thất vọng.

Khi Quang Thuận đến, cô có vẻ ngạc nhiên. Và mừng thật lòng. Cô gọi người giúp việc làm nước. Rồi quay ra ngồi đối diện với anh, cười hồ hởi

- Anh đến tôi mừng lắm, sáng nay anh không vào công ty hả?

Quang Thuận lắc đầu

-Tôi có ghé giải quyết vài việc, rồi tạt qua đây. Sáng nay cô có đi đâu không?

Đạ không, suốt ngày chỉ ở nhà, thỉnh thoảng ra phố mua sắm vài thứ, rồi lại về, chẳng đi đâu cả?

- Thường có vẻ thay đổi quá, trước kia cô chẳng khi nào ở nhà lâu

Vũ Thường lại cười

-Vậy hả, tôi cũng chẳng để ý mình đã thay đổi nữa

Người phụ nữ giúp việc mang nước ra, đặt xuống bàn. Vũ Thường ân cần đẩy ly nước về phía anh

- Anh Thuận uống đi

- Cảm ơn

Quang Thuận từ tốn hớp một ngụm nước, rồi đặt xuống bàn bắt đầu câu chuyện

- Cô có thắc mắc tôi đến làm gì không?

Thấy Vũ Thường không muốn trả lời, anh đành nói thẳng

- Cô có biết bây giờ thẳng Thoại ra sao không ?

- Đó là chuyện của anh ấy, tôi không để ý lắm

-Nói như vậy là cô dối lòng rồi đó. Cô có thể không thật lòng với ai, nhưng hãy trừ tôi

Vũ Thường thản nhiên

-Tôi biết, anh bắt măn những gì tôi đã và đang làm. Nhưng du ` có quý mến anh thế nào, tôi cũng không vì thế mà thay đổi mình, tóm lại, tôi không muốn thanh minh vì có nói chưa chắc anh tin tôi hơn anh ta

Quang Thuận trầm giọng

- Nhưng cô đã đi quá xa rồi Vũ Thường a, đã đẩy thẳng Thoại đến đường cùng rồi.Cái giá đó quá đắt với nó, đừng để lòng thù hận biến mình thành ác độc

Vũ Thường không trả lời, cô đứng dậy, đến đứng bên cửa sổ nhìn ra sân .

Quang Thuận nghĩ đó là cách cô chấm dứt câu chuyện . Anh hơi giận và định ra về. Nhưng Vũ Thường đã quay lại

- Anh biết không, cho đến tận giờ, tôi vẫn còn những đêm nằm mơ, trong đó tôi thấy lại những trận đòn của họ, những cách mà họ cư xử. Có lúc nửa đêm tôi giật mình thức dậy, và khóc. Ấn tượng đó hãi hùng quá

Quang Thuận ngăn người nhìn cô . Sự thố lộ này làm anh vô cùng bất ngờ.

Anh ấp úng

- Tôi biết, những vết thương lòng như vậy không dễ mà quên

- Thông cảm, tội nghiệp .. những thứ đó người ngoài có thể có được . Nhưng cái đau của người trong cuộc thì chính họ mới biết mà thôi

Quang Thuận hơi cựa mình trên ghế, bối rối

Anh thật sự không biết nói gì trước sự yếu đuối của cô . Nhưng Vũ Thường hình như cũng không cần nghe, chỉ cần nói

- Tôi nhớ những ngày tôi đơn độc ra đi, anh là người duy nhất nâng đỡ tôi . Lúc đó... lúc đó tôi những muốn đáp lại tình cảm của anh, để gọi là trả ơn, tôi đã từng muốn vậy đó

Quang Thuận chớp mắt, vừa kinh ngạc, vừa cảm động

- Tại sao cô không làm thế?

-Vì tôi không muốn chia rẽ tình cảm bạn bè của các anh . Thế nên tôi chỉ có thể đền ơn anh bằng...

Quang Thuận nói tiếp

- Bằng vật chất. Cô có hiểu như thế làm tôi bực tức thương không ?

Vũ Thường thở dài

-Thật tình tôi không còn cách nào khác

Cô chột lạng thỉnh, úp mặt trong hai bàn tay, dáng điệu có gì đó như buồn khổ. Khi cô ngẩng lên Quang Thuận thấy mắt cô đỏ hoe

- Anh có biết lúc đó tôi hoảng loạn thế nào không ? Đang có một gia đình, rồi bỗng nhiên bị bao nhiêu người đàn áp, ngay cả chồng cũng thẳng tay chà đạp. Tôi khủng hoảng ghê gớm.

Cô ngừng lại vì không nói được, và khóc thật sự.

- Nhất là khi anh ta cưới vợ, tôi biết mình chẳng còn hy vọng gì nữa. Lúc đó thì giám đốc của anh đã che chở tôi . Đó là chỗ dựa an toàn nhất, thế là tôi nhận lời làm vợ Ông ta

Quang Thuận mím môi

- Cô đã có ý định đó trong ngày đám cưới thằng Thoại phải không ?

- không, lúc đó tôi chỉ phản kháng vì bị tổn thương, tôi không chịu được ý nghĩ bị người khác khinh thường, lúc đó tôi chỉ có tâm lý chộc tức anh ta và bà ấy mà thôi . Buổi tiệc đó không có ý nghĩa gì đâu

-Rồi sau đó, sau đó cô đã bị thuyết phục ?

Vũ Thường không trả lời, cô vẫn đứng bên cửa sổ, dáng rất thẳng . Trong vẻ đẹp và đường bệ như một nữ hoàng. Cô làm Quang Thuận nhìn một cách say sưa

Chợt Vũ Thường quay lại, bắt gặp cái nhìn của Quang Thuận nhưng cô không để ý, cô chỉ bị xúc động bởi sự khơi gợi của mình

- Ngay cả khi chấp nhận ông Phiến tôi cũng bĩu mắt đủ thứ. Nhưng tôi có lỗi gì đâu . Họ bảo tôi là phá hoại gia đình người ta . Nhưng dù không có tôi thì gia đình ông ta cũng đã đổ vỡ. Tôi có lỗi gì nếu trước đó họ không có hạnh phúc. Anh nói đi, có phải tại tôi không ?

-Tôi biết ông bà ấy đã chia tay nhau từ lâu . Cô không đáng gì đến chuyện đó đâu

Vũ Thường thở dài

-Khi chuyện chưa xong thì lại đến chuyện anh Thoại, riết rồi tôi muốn điên lên được

Quang Thuận lặng thinh một lát, rồi nói như thuyết phục

-Nhưng hãy dừng lại đi Vũ Thường ạ, họ đã khổ vì cô lắm rồi. Cái giá mà bác Diệu phải trả nhiều hơn là những gì bác ấy gây ra, cô hiểu không ?

Vũ Thường chỉ cười. Hoàn toàn không hề có một lời thanh minh . Quang Thuận cố gắng nói thêm

- Trước đây thằng Thoại là trụ cột gia đình . Bây giờ cô làm nó suy sụp . Sự nghèo khó cũng đủ để bác Diệu hết tự tin rồi.Đàng này lại bị thằng Thoại hận, cảnh sống như vậy đau khổ lắm

Vũ Thường lặng thinh . Cô nhớ cách đây không lâu, cô đã gặp bà Diệu trong chợ. Bà ta ốm và già đi, ăn mặc nghèo nàn . Cả phong cách cũng thay đổi.Có một cái gì đó tiêu tụy, hạ mình, đúng hơn là nhún nhường trước cuộc đời.Lúc đó bà ta đang mua đường. Bà không thấy Vũ Thường vì chăm chú

đếm tiền, hình như là sợ trả lằm. Khi thấy cô, bà vội quay đầu đi ngược lại đường củ như tránh mặt.

Những Ngày Hoang Vắng

Chương 12

Bây giờ cô nhớ lại hình ảnh đó một cách dửng dưng. Không động lòng, cũng không thù ghét. Có điều bảo vị tha thì hoàn toàn không

Cô quay lại nhìn Quang Thuận, mỉm cười

-Anh sợ tôi sẽ tiếp tục trấn áp họ chứ gì ? Ngay cả anh cũng nghĩ như vậy, thật tôi chẳng biết nói gì

- Nhưng cô thật có ..

- Tùy anh nghĩ, tôi không thanh minh gì cả?

Quang Thuận đứng im nhìn Vũ Thường, hoang mang. Anh cố gắng nói để tìm hiểu ý nghĩ sâu kín của cô

- Hãy nói cho tôi biết sự thật đi ,thật ra là thế nào, nói đi Vũ Thường

Nhưng Vũ Thường chỉ trả lời bằng một nụ cười . Giống như nụ cười của Mona Lisa. Chẳng ai hiểu nổi ý nghĩ của cô ta. Quang Thuận cũng đành chịu thua

Đoàn người đi theo sau quan tài vào nghĩa trang. Tiếng khóc gào cũng tiếng kể lể của bà vợ lớn làm tăng thêm sự tang tóc

Vũ Thường đi lẫn trong đám người đó . Nhỏ nhoi và cô độc. Khuôn mặt cô chết lặng. Nhưng không khóc. Giờ phút này cô như trôi dạt vào một thế giới mơ hồ, hoàn toàn không buồn vui hay đau khổ .. tất cả chỉ là cảm giác chết lặng. Ông Phiến chết đột ngột sau một cơn nhồi máu cơ tim. Điều đó Vũ Thường chỉ biết qua lời kể của Quang Thuận. Vợ con ông không cho cô biết khi đưa ông vào bệnh viện. Họ thù ghét cô đến phút cuối cùng. Trước đây nếu ông Phiến không đàn áp, có lẽ họ đã làm cho cô toi tả rồi

Vũ Thường liệng một nắm đất xuống quan tài, rồi lặng lẽ về một mình. Cô khóa cửa lại. Ngồi một mình trong phòng . Đối với cô, đám tan này như một giấc mơ buồn . Nó không làm cô đau đớn tuyệt vọng. Cũng không làm cô dửng dưng chỉ có thể buồn mà thôi

Dù sao người đàn ông đó cũng đã quá tốt với cô Đã cho cô một cuộc sống đầy đủ . Nếu yêu được ông ta, thì ắt hẳn cô đã tự cho mình là người hạnh phúc nhất thế gian

Vũ Thường ngồi bần thần một mình .Đến nỗi có tiếng chuông gọi cửa mà cô vẫn không hay Những tiếng chuông cứ reo một cách kiên nhẫn, cuối cùng cũng kéo cô về thực tại. Cô đứng lên, chậm chạp đi ra mở cổng. Đứng trước mặt cô là Quang Thuận. Vũ Thường ngỡ ngàng nhìn anh. Nhưng không hỏi. Chỉ đẩy cửa rộng ra. Quang Thuận theo cô vào phòng khách.

- Tôi biết cô ở nhà, cô không muốn tiếp khách phải không?

- Không hẳn thế, chỉ vì tôi không để ý thôi

Anh ngó vào trong

-Cô cho người làm nghĩ hết rồi à ?

-Họ về quê đám giỗ rồi, mà lúc này tôi cũng chỉ muốn ở một mình

Quang Thuận nín lặng một lát, rồi nói nhẹ nhàng

-Lúc sáng tôi đã đi phía sau cô, tôi chỉ sợ cô làm chuyện không hay

-Chuyện đó tôi đã làm một lần rồi, vì một người không ra gì, sau đó tôi rất hối hận. Sẽ không bao giờ làm lần thứ 2 đâu

Quang Thuận gật đầu như rất tin

- Cô đã nói vậy ,tôi thấy yên tâm hơn

Vũ Thường không trả lời, cô ngồi thu mình trong ghế . Tay ôm chiếc gối trong lòng . Nhìn dáng đờ không dám đối diện với sự thật. Quang Thuận nhìn cô chăm chú, không hiểu nổi sự xúc động bên trong cô, lúc còn ghét bà Diêu

Tự nhiên Quang Thuận thấy nao nao. Người,Người phụ nữ xinh đẹp này cứ bắt anh phải nghĩ về cô ,một sự trói buộc vô hình mà anh không sao dứt ra được. Anh không lý giải được tại sao. Nhưng cứ lao theo một cách mù quáng

Thấy cô ngồi im lặng mãi, anh cảm thấy xốn xang. Và lựa cách nói như an ủi

- Tôi biết cái chết của ông ấy là một sự hụt hẫng lớn cho cô, Nhưng mà cô chưa phải mất hết. Cô đừng có .. đừng có suy sụp rồi bệnh chằng ai lo cho đấy, cô hiểu điều đó không?

Vũ Thường vẫn sụp mắt nhìn bất động một góc

- Nếu bảo tôi đau khổ suy sụp thì là giả dối. Thật đấy anh Thuận à . Tôi đang tự hỏi có phải tôi vô ơn không? Nhị Hoàngung tôi không hề thấy mất mát, chỉ buồn và tội nghiệp ông. Thậm chí . thậm chí...

Cô ngưng bật, như không dám đối diện với sự thật. Quang Thuận nhì vẫn còn yêu thẳng Thoi?

Vũ Thường không trả lời. Nhưng sự im lặng của cô là cách thú nhận thật tình nhất. Rồi cô thở dài.

-Có lúc tôi hận mẹ con họ , vì họ đã đẩy tôi vào hoàn cảnh làm vợ bé .

Nhưng lúc kNhưng quả thật là vậy anh Thuận à, tôi chỉ có cảm giác tội nghiệp và nhẹ nhàng mà thôi. Tôi là loài thú phải không?

Quang Thuận kinh ngạc nhìn cô .Anh rất bất ngờ vì ý nghĩ của cô thì ít. Mà vì sự tin tưởng tho lo thì nhiều. Thấy cặp mắt nhướng lên khó hiểu của anh .

Vũ Thường cúi gằm mặt xuống . Cô nói khẽ

- Tôi xấu xa lắm phải không?

Quang Thuận thuộc mẫu người nhạy cảm. Và anh hiểu ngay ý nghĩ sâu kín

của cô Anh nói một cách dè dặt

-Cô không xấu xa đâu. Giữa tình cảm và lý trí là hai vấn đề khác nhau. Bởi vì cô đâu có yêu ông ấy, đúng không?

- Vâng . Nhưng mà ..điều bất hạnh cho ông ấy, là ông ấy rất chiều chuộng tôi. Còn tôi thì .. khi sống chung , chưa bao giờ tôi có tình cảm . Tôi ..

Cô nín lặng lại, như không đủ can đảm nói ra .Nhưng cuối cùng bị hành hạ vì sự mặc cảm tội lỗi, yếu đuối, cô thú nhận một cách thật lòng

- Tôi rất đau khổ khi sống với ông ấy, thậm chí có lúc thù ghét vì ông ấy đã tước tuổi trẻ của tôi, mất cả danh dự.

Quang Thuận chận lại

-Cô có bị lệch không , vì chính cô đã .. đã đồng ý ông ta, cô đã coi ông ta là chỗ ẩn náu của cuộc đời ,tại sao lại mâu thuẫn như vậy

- Tôi biết ,tôi biết tất cả điều đó . Và tôi luôn sống giữa lý trí với tình cảm. Tôi đã cố quên anh ta để yêu ông chồng hờ ấy. Nhưng tôi không quên được

Quang Thuận hỏi thẳng

- Cô vẫn còn yêu thẳng Thoại?

Vũ Thường không trả lời. Nhưng sự im lặng của cô là cách thú nhận thật tinh nhất. Rồi cô thở dài.

-Có lúc tôi hận mẹ con họ , vì họ đã đẩy tôi vào hoàn cảnh làm vợ bé .

NhưNg lúc khác tôi lại hận ông Phiến vì ông ta làm tôi thành người già dặn

-Sống mà bị những mâu thuẫn dằn vặt nư thế khổ lắm Vũ Thường a.

- Vâng, tôi luôn khổ vì tâm lý quanh quẩn đó, có lúc tôi muốn điên lên được. Thậm chí muốn bứt phá , bỏ mặc tất cả để trở lại như xưa

- Bây giờ không còn gì ràng buộc nữa, cô sẽ sống như thế nào?

- Tôi không biết nữa

Vũ Thường thở dài như mệt mỏi

-Bây giờ tôi không còn vướng bận gì nữa, không còn thù hận , không còn bị ràng buộc , bạn bè cũng không . Chỉ còn anh là người duy nhất

-Cô cũng nhận ra điều đó sao?

- Đôi lúc tôi tự hỏi ,tại sao anh tốt với tôi lâu như vậy ,tôi có cảm giác mình nợ mà không trả được

Đôi mắt Quang Thuận lóe lên một tia nhìn thất vọng. Rồi anh cười gượng

- Cô cứ vô tư nhận thôi, đừng thắc mắc làm chi

Anh nhìn đồng hồ , đứng lên

- Bây giờ tôi phải về, hôm nào sẽ ghé thăm cô, tôi có thể đến đây thường xuyên không?

-Nếu như vậy thì tôi mừng lắm, tôi nói thật đấy

Cô đứng dậy tiễn Quang Thuận ra cổng. Và đến ngồi bên bờ hồ. Chóng cảm suy nghĩ mông lung. Những ngày này cô không còn việc gì là sống với hối ức. Rốt cuộc thì mọi thứ đều hoang tàn. Cô lại trở về với sự cô đơn.

Nhưng không còn bình yên như 6 năm trước đây. Giang Thoại đã bước vào đời cô rồi ra đi, mang theo cả một giông bão. Giờ đây cô tự hỏi, nếu cô không đeo đuổi mục đích trả thù, liệu đời cô giờ này đã khác hơn không? Buổi chiều qua đi, bóng tối bao phủ ngôi biệt thự Vũ Thường chậm rãi đi vào nhà, cảm giác lạnh lẽo cô đơn làm cô thấy sợ, thấy mình nhỏ nhoi. Cô ăn tối một mình, rồi đi ngủ sớm. Trước đây cô cũng đã từng sống 1 mình, trải qua những đêm dài một mình. Nhưng nó không lạnh giá như bây giờ. Không ngủ được cô ngồi dậy ôm chiếc gối vào lòng. Lặng lẽ nghe nỗi buồn nung nấu. Lúc này tự nhiên cô nghĩ về tuổi đời của mình. Cô mới 26 tuổi. Ở tuổi đó có người còn chưa biết tình yêu là gì, còn cô thì đã trải qua 2 đời chồng. Với những đắng cay khác nhau. Lúc trưa cô đã nói với Quang Thuận mình không đại độ tự tử. Nhưng quả thật ý nghĩ đó hình thành trong cô từ rất lâu.

Suốt 1 tháng liền, Vũ Thường giam mình trong ngôi biệt thự lạnh lẽo, hoang vắng. Cô không giao tiếp với ai và sống như một nữ tu. Nhưng tối nay, từ tiếp mời khai trương nhà hàng của một bà bạn kéo cô ra khỏi ốc đảo của mình.

Thật ra Vũ Thường không còn bạn bè lớn tuổi như vậy. Nhưng mối quan hệ xã hội của cô chỉ thông qua ông P, giới làm ăn biết nhiều về cô vợ nhỏ trẻ măng, phóng khoáng và chịu chơi của ông giám đốc. / Nhiều hơn là biết đến bà vợ lớn quê mùa từ thuở hàn vi của ông. Cho nên những buổi tiệc tùng, người ta thường lôi kéo cô đến, bắt cháp vị trí bất chính của cô.

Buổi tối Vũ Thường trang điểm lộng lẫy theo thói quen trước kia. Cô chuẩn bị quà mừng thật đắt tiền. Và tự mình lái xe đến nhà hàng.

Cũng như những buổi tiệc trước kia, cô trở thành cây đích tập trung của mọi sự chú ý. Giờ đây cô vợ góa của ông giám đốc lại có một sự thu hút mới đối với nh

- Anh ta đang ở ngoài kia, cái người vừa đến giao hàng đây. Chị bảo anh ta vào gặp em nhé, đừng nói tên em.

Bà Mai Hoa có vẻ lạ lùng. Nhưng không tò mò. Bà ngoắc 1 tiếp viên để dẫn.

Rồi lảng xãng ra tiếp khách. Không đến sĩ diện. Cô chán vô cùng.

Nhưng nụ cười vẫn tươi tắn. quyến rũ một cách tự có. Ngoài sự kiểm soát của cô.

Cô vô tình xoay người tìm một chỗ dựa. Động tác đó làm ánh mắt cô hướng ra phía sân. Ở đó có 1 người vác thùng rượu trên vai đang đi vào. Anh ta đi men theo lối đi tranh tóe tranh sáng. Nhưng Vũ Thường vẫn nhận rõ dáng dấp quen thuộc ấy. Mọi cô thì thầm một cách vô thức "anh Thoại".

Phía ngoài kia, Giang Thoại không nhìn thấy cô. Anh ta theo cửa hông đi vào bên trong. Một lát sau trở ra vác thùng khác.

Vũ Thường chợt đi vào trong, trước cặp mắt ngơ ngác của người đàn ông.

đứng với cô Cô cũng không kiểm soát lại được. mình. Nó như một bản năng và cô chỉ hấp tấp làm theo bản năng đó.

Cô đến nói với bà chủ nhà hàng

-Chị Hoa này, chợ có thể sắp ngay cho em một phòng k o, em cần tiếp 1 người khách, chị cho chuẩn bị biệc trà nhé

-Ồ, được. chứ, để chị bảo tụi nó. Bao giờ thì khác của em tới ?

- Anh ta đang ở ngoài kia, cái người vừa đến giao hàng đấy. Chị bảo anh ta vào gặp e nhe ,đừng nói tên em

Bà Mai Hoa có vẻ lạ lùng. Nhưng k o tò mò. Bà ngoắc 1 tiếp viên để dẫn Rồi lẳng xẵng ra tiếp khách. Không để ý đến yêu cầu khác lạ của Vũ

Thường

Vũ Thường ngồi một mình trong phòng chờ Giang Thoại .Cô chợt thấy hốt hoảng về việc làm của mình. Chưa bao giờ cô ý thức rõ mình đã làm` chuyện đại dốt đến thế .Hai người thù ghét nhau mà gặp nhau trong chỗ hẹn hò lịch sự thế này thì thật buồn cười

Nhưng khi tận mắt thấy Giang Thoại xuống dốc như vậy ,cô không thể làm` ngờ Cô không lý giải được tại sao. Chỉ biết rằng mình đau lòng

Nghe tiếng mở cửa, Vũ Thường hồi hộp đến lạnh ngắt tay chân. Cô ngồi im, không dám ngước lên. Nhưng cô vẫn thấy rõ phản ứng của Giang Thoại. Dĩ nhiên là anh không ngờ gặp cô ở đây. Càng không hiểu cô muốn cái gì.

Nhưng cử chỉ anh vẫn đường hoàng

- Có phải cô yêu cầu gặp tôi không?

- Vâng, mời anh ngồi

- Cảm ơn

Những Ngày Hoang Vắng

Chương 13

Giang Thoại kéo ghế ngồi xuống đối diện. Việc đầu tiên anh làm một cách vô thức là quan sát cô Cái nhìn của một người muốn biết sự thay đổi của một người mà mình quan tâm . Bất kể yêu hay ghét. Cuối cùng anh lên tiếng

- Cô cần gặp tôi có chuyện gì?

Vũ Thường mím môi, cố lấy giọng tự nhiên

-Không có chuyện gì cả, chỉ muốn hỏi thăm về anh thôi. Lúc nãy tôi thấy anh đi vào, tự nhiên tôi nhớ lâu rồi không gặp anh

- Chỉ có vậy thôi à

Anh ngưng lại một chút, rồi nói nữa thật nhe nhích. Như mai

-Thật im lặng. Cô giữ chút lịch sự cuối cùng. Vũ Thường nói dịu dàng

- Xin lỗi, tôi không cố ý làm anh bực

-Không có gì

-Anh làm ở đó được bao lâu rồi

-Một năm

-Tôi không biết là anh giao hàng cho nhà hàng này

- Cô biết t cũng c

-Cảm ơn

- Lần đó tôi có đến viếng ông ấy tại nhà, thấy cũng ngang ngui

-Ông ấy chết đột ngột quá, mọi người vẫn còn bàng hoàng

-Tất nhiên rồi, tai nạn lớn lao qua người ta không dễ gì thích ứng k.ip

Cả hai tự nhiên im lặng. Vũ Thường không biết Giang Thoại nghĩ gì. Nhưng cô cảm thấy sắp ngắc thở đến nơi. Cô không chịu nổi cách nói chuyện xã giao rỗng tuếch như vậy. Nhưng giữa hai người bây giờ , nếu không nói những chuyện bên lề thì có gì để nói. Còn nếu lôi chuyện củ ra, chắc chắn sẽ không thể lịch sự với nhau được nữa

Giang Thoại chợt lên tiếng

Đến giờ tôi phải về rồi, chào nhé

Anh định đứng dậy, nhưng Vũ Thường đã hấp tấp

- Khoan anh ở lại chơi

Giang Thoại ngồi lại, điềm tĩnh nhìn cô

-Có chuyện gì không

-Không có gì, lâu quá không gặp nhau, tôi muốn nói chuyện phiếm cho vui

-Nói chuyện phiếm với tôi ư?

Giang Thoại nhướng mắt như thấy cô nói rất khôi hài, Anh nói thẳng thắn

Đối với tôi bây giờ, thời gian được tính bằng tiền, tôi không rảnh để giải trí, dù bất cứ hình thức nào. Tôi nói thật, dù biết như vậy là hơi bất lịch sự với cô

Vũ Thường hỏi nhỏ?

- Anh làm ở đâu vậy?

-Chạy hàng cho một địa lý rượu bia ấy mà . Anh hạ thấp giọng ở phần cuối câu

- Anh có trình độ sao không vào các công ty tìm việc thích hợp , làm cái này
Cô dừng lại ,áp ứng vì biết mình phạm vào điều cấm kỵ Đúng như cô nghĩ
Giang Thoại có vẻ bị khiêu khích. Nhưng anh vẫn im lặng. Cô giữ chút lịch sự cuối cùng. Vũ Thường nói dịu dàng

- Xin lỗi, tôi không cố ý làm anh bức

-Không có gì

-Anh làm ở đó được bao lâu rồi

-Một năm

-Tôi không biết là anh giao hàng cho nhà hàng này

- Cô biết t cũng chẳng sao. Có khi lại hay đấy

- Vâng. Làm công việc này cực lắm phải không

Giang Thoại bắt đầu làm li

-Bình thường

Vũ Thường đan những ngón tay vào nhau cử chỉ hơi lúng túng. Cô muốn kéo dài cuộc gặp này. Nhưng không biết nói thế nào. Nhất là Giang Thoại cứ im lặng mãi như vậy. Thấy anh có vẻ sắp đứng dậy, cô nghiêng người tới, đẩy nước về phía anh

- Anh uống nước đi

-Cảm ơn

Vũ Thường cắn nhẹ môi

-Tôi biết bây giờ, anh và tôi chẳng có lý do gì để gặp nhau kiểu này, dù là nói những chuyện lan man. Nhưng quả thật, lúc này thấy anh . tôi chịu không nổi, tôi ..

-Thôi đủ rồi

Giang Thoại chợt đập mạnh bàn, làm Vũ Thường giật mình. Anh kéo ghế đứng dậy

- Tôi đã cố giữ chút lịch sự cuối cùng với cô Nhưng cô có vẻ không chịu như thế, Tôi biết cô muốn nói gì rồi. Biết cả thái độ của cô từ nãy giờ nữa kìa

Vũ Thường cũng đứng dậy nói hấp tấp

- Anh đừng nóng như vậy, thật ra tôi không cố ý gặp anh để khiêu khích, tôi chỉ muốn . .tại vì..

Giang Thoại cắt ngang

-Cô tận mắt thấy tôi làm cái việc hạng bét này, nên cô ấy nãy chứ gì? Và cô

gặp tôi để tìm cách an ủi. Khỏi cần. Nếu còn chút hiểu biết thì cô hãy im lặng, và đừng tìm cách gặp tôi

-Nhưng tôi hoàn toàn không muốn làm anh bị tổn thương

-Còn cái gì nữa mà không muốn. Nếu ba năm trước cô không muốn tôi bị tổn thương thì bây giờ đời tôi đã khác rồi

Vũ Thường thở dài

- Tại sao anh cứ nhất định nghĩ tôi phá hoại anh, anh hồ đồ lắm

-Nếu cô định chia tay kiểu thế này ,để xoá bỏ hận thù của tôi thì cô thất bại rồi

Vũ Thường có vẻ chán nản và hết kiên nhẫn

- Anh và mẹ anh , hai người chỉ thích đẩy đổ người khác, chứ chưa bao giờ nhìn xem mình đã gây cho người ta cái gì. Cả bây giờ cũng vậy

- Bây giờ và về sau cũng thế, tôi không bao giờ quên những việc làm của cô

- Anh nghĩ bây giờ tôi hạ mình danh oa anh vì sợ anh trả thù phải không.

Anh cứ nói thẳng ra đi

-Tâm địa cô ra sao thì cô phải tự hiểu , đợi gì tôi nói thẳng/ng

Vũ Thường tì tay vào trán. Cử chỉ của cô như quá chán chường

-Không ngờ người ta có những ý nghĩ trần trụi đến như vậy. Nhìn cách anh nghĩ về tôi, tôi thấy con người chẳng nên yêu thương nhau làm gì ,để rồi nảy sinh ra những ý kiến tì tiện như vậy . Tôi thật sự thấy chán đời

Giang Thoại cười khan châm biếm, mỉa mai. Anh hoàn toàn không tin sự thành thật đó .Thậm chí thấy ghét về kỹ năng đóng kịch của cô Anh nhìn thạt vào mắt Vũ Thường khinh miệt

- Tôi nay cô sắp xếp cuộc gặp này ,chỉ để nói vài câu danh oa thôi à, ngoài ra còn mục đích nào nữa không?

- Anh đã từng nói, tôi không đau đầu nói với anh, vậy thì tại sao anh nghĩ ngờ tôi? Nếu tôi có mục đích nào thì anh phát hiện ra rồi

-Nghe cách nói của cô, tôi cảm thấy mình tội lỗi quá. Tôi/i lỗi vì đã ác ý nghi ngờ một người thánh thiện, nếu không nhìn thấy những việc cô làm, chắc tôi sẽ còn trân trọng cô lắm

Vũ Thường nói một cách đầy bất mãn

-Anh thật là hồ đồ. Vừa hồ đồ vừa mù quáng. Tôi không muốn nói để chia rẽ mẹ con anh. Nhưng chính bà ấy đã đẩy tôi vào đường cùng. Vậy mà tôi có làm gì đâu, sao anh không chịu tìm hiểu kỹ hơn những chuyện đã thấy. Cứ vu khống người khác không vậy?

- Nghe cách nói thấy cô hiền quá

-Tôi không nói mình hiền . Nhưng nếu nghĩ tôi thuộc loại không ra gì, thì ngày trước anh cưới tôi làm gì

-Lúc đó tôi chưa hiểu hết về cô Và cô quả tự tin. Nhị Hoàngung xưa nay tôi

hiếu , nếu tôi có kể thủ đoạn để phong nhát, thì người đó là cô

- Không phải, là con người trẻ tuổi hào thoả trước đây ,chứ không phải là tôi bây giờ

-Bây giờ thì đã từng trải. Sự tham hiểm sẽ càng sâu hơn ,càng tinh vi hơn?

Lật bài ra đi Cuối cùng cô muốn gì ở tôi?

Vũ Thường nhìn tránh chỗ khác

- Khi anh đề phòng tôi, anh cũng hãy nhìn lại mình. Anh có gì để tôi lợi dụng? Vậy thì tại sao anh không tin sự đan hòa của tôi?

-Tại sao cô muốn đan hòa?

- Vì tôi mệt mỏi lắm rồi. Sống bên cạnh một mối thù đi suốt cuộc đời, tôi chịu không nổi. Tôi muốn được yên ổn

- Người ta chỉ trầm lặng mệt mỏi khi đã về già. Còn cô tôi nhớ cô chỉ mới 26 tuổi. Vẫn còn quá trẻ so với chiều dài một đời người

Anh chợt ngưng lại, nhìn Vũ Thường như quan sát

-Tuổi trẻ háo hức, cộng với sự từng trải khôn ngoan chắc chắn mưu mô sẽ ghê gớm hơn .Nói thẳng ra đi cô muốn gì ở tôi?

Thấy Vũ Thường ngồi im, anh kéo ghế đứng dậy

-Thật phí thời giờ đến ogi nói chuyện với cô.

Anh bước ra cửa. Nhưng không biết nghĩ thế nào, anh quay lại

- Tôi thề sẽ thành đạt bằng mọi giá. Và xin báo trước khi có quyền` lực trong tay tôi cũng sẽ cư xử với cô giống như cách cô đã làm cho tôi hãy chuẩn bị tinh thần đi (Đúng là đàn ông ích lý, hẹp hòi)

Anh đi ra ngoài rồi Vũ Thường vẫn ngồi yên ra rồi. Cuộc nói chuyện này đem đến cho cô nỗi buồn` và sự nặng nề ngoài dự đoán. Giờ đây cô chợt nhận thức sự hết sức chịu đựng của Giang Thoại. Cô làm tran mo biết cái đau của người khác..

Mấy ngày sau, Vũ Thường hay còn bị ám ảnh về cuộc nói chuyện đó. Giang Thoại đã đe dọa. cô không thương tiếc. Nhưng cô không giận anh về chuyện đó. Anh đã rơi xuống vực rồi, mà là vì cô Cô đâu có độc ác đến mức làm ngơ như xưa. Nhất là lòng thù hận đã được thoã mãn, đã lắng xuống theo thời gian .Giờ đây cô đã tự do đã có thể trả lại cho Giang Thoại những gì đã mất. Ma6 y năm qua, sự hối hận làm khổ cô không ít rồi. Không lý do gì điem lảng được nữa

Hôm sau Vũ Thường gọi điện cho Quang Thuận. Anh lập tức đến ngay và có vẻ ngạc nhiên vì cuộc gọi bất ngờ của cô%. Vũ Thường nói ngay khi cả hai vào phòng khách

-Tuần trước tôi có gặp anh Thoại

Quang Thuận nhướng mắt như hỏi. V`a chờ đợi cô nói tiếp. Vũ Thường trầm ngâm suy nghĩ

- Tôi muốn bán ngôi biệt thự này ,và cả xe nữa, anh có thể giúp tôi không ,

vì tôi không rành những chuyện lớn lao như thế

- Tại sao cô muốn bán máy thứ đồ? Cái đồ thì có liên quan gì đến chuyện gặp thằng Thoại

Vũ Thường chột đỏ bừng mặt:

-Tôi muốn giúp đỡ anh ta

Quang Thuận kinh ngạc thật sự. Anh không hay mình chồm tới, nhìn mặt Vũ Thường chăm chú

-Tôi biết cô không nỡ nhìn nó như thế. Nhưng chỉ một tuần để suy nghĩ thì quyết định đó cô vội vàng quá không?

- Tôi nghĩ tôi sẽ không hối hận. Không bao giờ hối hận

Cô thần thờ nhìn ra ngoài sân

- Suy cho cùng, tôi không thể quên được anh ta. Đến bây giờ tôi không muốn lừa dối mình nữa. Còn mọi chuyện xưa đó, tôi để mặc số phận quyết định. Quang Thuận lặng thinh nhìn cô. Chưa bao giờ anh thấy có một người phụ nữ khó hiểu như thế. Giữa tình cảm và sự thù hận cứ đan chéo nhau. Và cô ta làm cái gì cũng vượt xa sức của một phụ nữ. Rốt cuộc những gì anh hiểu cô là quá ít so với tính cách phức tạp của cô

Thường đứng trước cổng, thoáng nhìn vào nhà. Cô chưa biết làm gì để gọi cửa thì bà Diệu đi chợ về. Vũ Thường quay lại, nhỏ nhẹ.

-Tôi đến tìm bà, may là bà về đến

Bà Diệu nhìn cô từ đầu tới chân. Rồi chậm rãi bước đến mở khoá

- Cô vô nha đi

Và bà xách giỏ đi trước. Thái độ của bà có gì đó như không còn vẻ kiêu kỳ hống hách nữa. Nếu cách đây mấy năm, Vũ Thường mà dám bén mảng đến đây, bà đã quát tháo đuổi về rồi. Nhưng bây giờ uy danh ngày trước chỉ là vang bóng. Cuộc sống nghèo khó và những bi kịch trong gia đình đã làm bà bạc nhược đi, thấp hèn quá. Bà tự khép kín mình lại. Nhất là đứng trước một người phụ nữ trẻ giàu sang này. Bà né sợ theo bản năng mà không phân tích được lý do. Sự căm ghét xưa kia đã biến thành cái sợ.

Vũ Thường theo bà vào trong nhà. Cô kín đáo nhìn quanh phòng. Bộ salon trước kia, nơi cô đã từng ngồi chết đi nghe bà mắng nhiếc bây giờ không còn nữa. Thay vào đó là những chiếc ghế đơn sơ. Hình như bây giờ không còn khách khứa gì cả?

Vũ Thường đưa mắt nhìn vào nhà

-Chắc Hương Như đi làm rồi à?

- Nó đi làm trên Thủ Đức, một tuần mới về một lần

- Còn...

Như hiểu ý cô, bà Diệu nói như giải thích

-Ông nhà tôi về vườn rồi, bám ở đây sống gì nổi. Lúc đó nhà nó nan ngấp đầu, ông chịu không nổi bỏ về dưới tới giờ

- Thế trong nhà chỉ còn bà với anh Thoại à?

-Chỉ có hai mẹ con, nhưng nó đi tối ngày

Rồi bà lặng thinh. Cả hai đều tự hỏi tại sao họ có thể ngồi nói chuyện với nhau một cách bình thường được . Cả bà và cô đều nhớ sự đối nghịch toé lửa ngày trước. Không ngờ thời gian đã làm đảo lộn tất cả?

Vũ Thường nói một cách thật lòng

- Chuyện ngày trước xin bà hãy để nó quạ Hôm nay tôi đến không phải để khơi lại nó nữa. Tôi chỉ muốn làm một cái gì đó cho anh Thoại. Bà hãy hợp tác với tôi.

Bà Diệu ngồi yên nhìn cô, có vẻ không hiểu

- Cô giàu thế này còn tôi bây giờ xơ xác tiền đâu mà hùng hấp làm ăn với cô

-Không phải , ý tôi không phải? thế tôi muốn nói là bà hãy giúp tôi đưa tiền cho anh Thoại. Bà hãy nói thế nào đó để anh ấy dùng tiền này bỏ vốn làm ăn. V`a đừng nói là của tôi

-Sao vậy?

-Bà thừa biết tính con trai bà mà, anh ấy tự ái và căm ghét tôi ,sẽ không bao giờ...

Cô ngưng lại sững sốt vì cử chỉ bất ngờ của bà Diệu. Bà ngồi sụp xuống , khóc như mưa như gió. Cách kho đó như tủi thân cảm động và biết ơn.

Giọng bà nghẹn ngào.

- Tại sao cô tốt với gia đình tôi vậy, trước đây tôi đã từng làm khổ cô mà. Cô sống có trước có sau lắm, tôi hối hận là ngày trước cư xử tệ với cô Cô cứu vớt thế này, gia đình tôi mang ơn nhiều lắm

- Thật ra to không cuc vut, chỉ dọn dẹp những đồ vỡ lẽ ra không đáng có, bà đừng nhìn tôi cao quá

Bà Diệu vẫn khóc sụt sùi

- Nếu ngày trước tôi không quá khó khăn, thì bây giờ gia đình mình đâu có ly tán như thế này, thật ra mẹ chồng nàng dâu cũng có thể thương nhau mà Cách nói của bà có vẻ thật lòng. Nhất là bây giờ Vũ Thường trở thành người ơn của bà. Sự vui mừng càng làm bà cảm động và càng kho dụ Đến nỗi cảm giác đó cũng lây qua Vũ Thường. Thế là hai người 1 già một trẻ khóc với nhau một trận, rồi sau đó hoàn toàn tha thứ cho nhau

Khi Vũ Thường về rồi. Bà Diệu vào phòng khóa cửa lại ,tần mẩn những tờ ngân phiếu. Bà muốn xiu vì số tiền lớn lao vượt ngoài tưởng tượng của mình. Nếu Vũ Thường còn ở đó, chắc bà đã sụp xuống chân cô mà cảm ơn Sau khi đã ném trái sự cùng cực cái nghèo, bà đã quá sợ hãi ,và vui sướng điên cuồng với viễn ảnh được trở lại cuộc sống bình thường . Bình thường thôi chứ không cần giàu sang. Thế mà Vũ Thường đã giúp con trai bà có 1 tương lai huy hoàng. Vượt xa cả điều anh mong muốn. Làm sao bà không coi cô là vị thần của mình

Qua những giờ cuồng loạn sung sướng. Bà Diệu bắt đầu bình tĩnh lại. Việc đầu tiên là bà ra chợ mua thật nhiều thức ăn. Bà chuẩn bị buổi trưa một cách chu đáo như một buổi tiệc hàng chục người. Và ngồi chờ Giang Thoại Anh về hơi trễ vì phải đi giao hàng ở xa Anh làm lì ngòi vào bàn, nhìn một cách thờ ơ những thứ mà mẹ chuẩn bị Bà Diệu xăng xái

-Ăn đi con, mệt thì ráng ăn cho khỏe

Giang Thoại hơi nhát gừng

-Sao mẹ mua đủ thứ vậy, nhà có ai đâu

-Mẹ mua cho con, con cực khổ nhiều quá rồi

-Không cần đâu, mấy thứ này đâu cần thiết đối với con. Mẹ lo cho mẹ đi Thái độ lừng thừng của anh làm bà Diệu hơi mất hứng. Nhưng bà đã quen với những cử chỉ đó và sự cộc cằn đó, nên không bận tâm lắm

Cho Giang Thoại ăn xong, bà mang tiền xuống đặt trước mặt anh. Giang Thoại vô cùng sững sốt

- Tiền đâu mà mẹ có nhiều vậy ?

-Mẹ trúng số, sẵn nay mẹ mới lãnh về. Hôm qua mẹ giấu con vì muốn làm cho con ngạc nhiên đó

Giang Thoại ngồi yên mắt ngó số tiền chầm chầm. Cử chỉ của anh làm bà Diệu ứa nước mắt

-Hồi đó con từng muốn có vốn để mở công ty Bây giờ mẹ giao tiền cho con. Con đã có kinh nghiệm trong ngành xây dựng rồi. Bây giờ con có thể thực hiện chuyện con muốn như vậy mới vực được gia đình mình lên con a.

- Vâng

Giang Thoại buông một tiếng cảm ơn vô thức . Và vẫn ngồi yên như suy nghĩ . Bà Diệu hiểu trong đầu anh đang có những kế hoạch cho tương lai . Nhưng bà kh hiểu rằng anh cũng đang nghĩ đến Vũ Thường . Mỗi hận căm nín mà mấy năm bây giờ có khả năng trả được hận . Anh lập tức nghĩ đến cô . Đến một ngày co thể ra tay trừng phạt . Để bắt cô trả giá.

Giang Thoại ngồi chống tay lên bàn , trầm ngâm nhìn chai nước trước mặt . Anh đang nhớ cái lần anh và Vũ Thường ngồi đối diện nhau cũng trong phòng này, tại nhà hàng này . Khi đó anh chỉ làm một người gia hàng, đầy tự ti và đầy mặc cảm . Và cuộc nói chuyện với cô lần đó rốt cuộc chỉ để lại ấn tượng nặng nề.

Mới đó mà đã ba năm . Chỉ ba năm mà có nhiều biến động . Nó biến anh từ một người làm thuê trở thành giám đốc của một công ty ăn nên làm ra . Tiệ bạc, danh vọng tiếng tăm... Tất cả nhưng hào quan đó là mà anh thật sự hạnh phúc . Nhưng trong lòng sâu thẳm của tâm hồn anh là một vết thương lòng không sao xóa bỏ . Và những lúc lắng lại một mình , anh vẫn triền miên sống với mỗi hận âm thầm đó.

Có tiếng mở cửa làm Giang Thoại quay lại . Ông Trí đang đi vào thì ở sau là

cô tiểu thư duy nhất của ông bà, Thúy Hương.

Giang Thoại có gặp cô ta vài lần khi anh đến giao dịch với công ty ông Trí . Nhưng chưa lần nào nói chuyện . Không ngờ tối nay ông dẫn cô bé đến đây . Anh đứng dậy, khoát tay lịch sự.

-Mời cô

Thúy Hương dạ nhỏ , rồi ngồi xuống chiếc ghế Giang Thoại kéo sẵn . Ông trí vồn va?

-Xin lỗi vì đã tới trễ , bận tiếp khách ở nhà, khi họ về là tôi lập tức đi ngay, xin lỗi cậu nhé

-Không sao, Ông và cô dùng gì

Ông Trí đưa thực đơn cho cô gái

-Chọn đi con ba thì món nào cũng được.

Thúy Hương rà rà ngón tay, có vẻ rất tự nhiên . Cuối cùng cô quay qua dan người tiếp viên . Rồi đặt thực đơn vào tay Giang Thoại.

-Anh Thoại chọn đi

Cô nói và nhìn anh rất lâu . Như có ý gây ấn tượng . Cái nhìn của cô quả là đã có gây ấn tượng . Vì Giang Thoại bắt đầu chú ý đến cô . Đúng hơn là chú ý đến cử chỉ đặc biệt dành cho mình.

Ông Trí và Giang Thoại nói những chuyện xoay quanh hoạt động của hai công ty . Thật ra hôm nay ông hẹn Giang Thoại đến đây không phải để ký hợp đồng . Mà chỉ là muốn tạo mối quan hệ với anh

Giang Thoại thừa biết điều đó . Ở địa vị này , anh có mời quan hệ xa hơi rộng hơn . Thậm chí quá mức thừa thãi so với những gì anh cần . Nhưng bây giờ anh chưa kịp chặn những quan hệ đó . Nó hãy còn là một thư vui mới mẻ . Và anh sẵn sàng đáp lại cả nhưng mối quan hệ không cần thiết.

Chưa đến giữa buổi, ông Trí chợt bận nghe máy . Ông xin lỗi Giang Thoại rồi ra ngoài nói chuyện thật lâu . Còn lại 1 người trong phòng , không khí thoáng chừng lại, nhưng Giang Thoại biết cách gợi chuyện ngay

-Mấy lần đến công ty, tôi đều gặp nhưng không biết cô phụ trách khâu nào , cô đi làm bao lâu rồi ?

Thúy Hương nghiêng đầu , nheo mắt như suy nghĩ , rồi cười khá điệu

-3 năm

-Vậy à ? Và cô làm bên khâu nào ?

-Em làm thư ký cho ba em

Giang Thoại mỉm cười nhận xét

-Cô có ngại làm thư ký cho mình, ba cô hẳn là yên tâm lắm

-Em không biết ba em có yên tâm không , nhưng em thì ngán làm bị chữ hoai à ?

-Có chuyện đó nữa sao ?

Anh tán nhe.

- Có một cô gái thế này mà vẫn chưa vừa ý, ông Trí thật là khó tính
- Nghe anh nói, em đoán anh là một ông xếp dễ chịu . Nếu em mà được làm trợ lý cho anh thì con gì bằng.
- Giang Thoại quá sành sỏi để hiểu các đưa đẩy đó , Anh cũng đẩy tới
- Chỉ sơ lúc đó, cô lại quay ra phát hiện khuyết điểm của tôi, rồi đòi bỏ việc, tôi biết tìm đâu ra người khác như cô
- Thúy Hương nguậy đầu
- Không dám đâu , không dám vô trách nhiệm vậy đâu . Nhất là làm việc với một giám đốc trẻ như anh , không ai đủ can đảm vô trách nhiệm đâu.
- Thật hân hạnh khi được cô đề cao như vậy
- Em nói thật chứ

Những Ngày Hoang Vắng

Chương 14

Giang Thoại chưa kịp trả Lời thì ông Trí đã đi vào. Ông xoa tay vui vẻ.

Nhưng lại đi vòng qua lấy chiếc cặp trên bàn

-Ôi , thật là tiếc, tôi lại có cuộc hẹn gấp, từ chối mãi mà không được, mà lại mời cậu đến đây nữa chứ. Xin phép để Có ngày tôi tiếp cậu vậy, xin lỗi nhiều lắm ,thật...

Giang Thoại khoát tay dễ dãi

-Ông có hẹn thì cứ về, tôi không phiền đâu, nói chuyện với cô nhà đây cũng thú vị lắm

- Thật vậy sao, vậy thì tốt lắm, chỉ Sợ con nhỏ Vụng về làm mất lòng cậu thôi

Ông quay qua Thúy Hương

-Con tiếp cậu ấy cho chu đáo nghe co ngại, ba đi đây

Ông đi rồi, Thúy Hương quay lại, nheo mắt

-Anh thấy em có đủ Tư cách tiếp anh thay ba em không? Nếu thấy chán thì sẽ về vậy

-Không sao, cứ ngồi đây nói chuyện, tôi cũng thích lắm

-Anh lịch sự Ghê

-Không dám

Cả hai ở lại khá lâu. Một buổi tối thoải mái và nhẹ nhàng đối với cả hai người. Vì Thúy Hương rất hoạt bát, sinh động và biết cách nói chuyện lâu lắm rồi Giang Thoại mới cảm thấy dễ Chịu như vậy. Anh thích quan hệ Với các cô gái trẻ trung linh hoạt hơn là mấy ông già đầu đầu nhưng san. Dù anh cũng là một trong những người từng trải , chai sạn Khi ra về, Giang Thoại đề nghị.

Đề Tôi đưa cô về

Thúy Hương lắc đầu

-Thôi khỏi ,đưa đón phiền lắm ,để em đi taxi được rồi

-Hai người đi th^ e này mà tôi không đưa cô về thì coi không được chút nào

-Em không đề Ý chuyện đó đâu, em không muốn làm phiền anh thôi

Giang Thoại cương quyết phản đối Cuối cùng thì Thúy Hương cũng để anh đưa về

Hôm sau ông Trí gọi điện đến công ty anh. Giọng ông vẫn vui vẻ như bất cứ lúc nào

-Tôi gọi để xin lỗi cậu về tối hôm qua, thật là tôi cứ ây náy mãi, Khi không

mời cậu đến rồi lại bỏ đi, cậu không phiền đấy chứ

_Không, hề phiền, tối qua tôi nói chuyện cũng vui lắm

-Tôi nghe con nhỏ khen cậu với mẹ Nó mãi. Con gái thì dễ phát hiện ưu điểm của thanh niên hơn là một ông già, nghe nó nói tôi thấy cậu đúng là giỏi

Giang Thoại bật cười

-Không dám

-Con nhỏ Cũng có nhiều bạn trai đeo đuôi. Nhưng nó chưa chụi ai, này nếu cậu không chê, tôi giao nó cho cậu đấy, có con rể như câ/u tôi cũng yên tâm

Rồi ông cười ha ha Cách cười của Một người nói chơi mà muốn thật. Nói thật mà tưởng như đùa. Giang Thoại cũng cười đáp lại

- Được ông để Mắt chiếu cố, tôi thấy thật hân hạnh

- Cậu đừng khiêm tốn thế, có một con rể như cậu là vượt tiêu chuẩn của Các ông bố như tôi rồi đấy

Ông lại cười ha ha, rồi cúp máy, Giang Thoại cũng bỏ Máy xuống. Anh ngã người ra ghế. Cuối bàn quạ Có ai ý thức về mình rõ hơn anh. Một giám đốc thành đạt, lại chưa vợ. Ông Trí muốn gả cô gái cưng cho anh thì môn đăng hộ Đối quá rồi

Anh khẽ nha mặt, liên tưởng tới Thúy Hương. Một cô gái sôi nổi, linh hoạt, hơi kiêu cách 1 tí. Nhưng đó là bản năng của Một cô gái khi thích 1 người khác. Như thế chứng tỏ anh còn có cái gì đó để Cô ta điệu Nói chung, nếu nghĩ đến hôn nhân, thì cô đủ Tiêu chuẩn của anh

Ý nghĩ của Giang Thoại lại chuyển sang hướng khác. Cái điều trở Nên bận tâm đến nung nấu. Đó là làm cho Vũ Thường đau đớn. Sau này mo việc bắt đầu ổn did.nh, anh đã nghĩ rất nhiều cách. Nhưng rốt cuộc cũng không làm được gì. Vì bây giờ cô đã trở/ thành bất khả Xâm phạm. Cũng không nghèo túng để Phải dựa vào anh

Nhưng như thế không có nghĩa là anh chịu buông tha

Buổi chiều, Giang Thoại ghé tắt qua nhà lấy tài liệu. KHi vào đến sân, anh gặp Vũ Thường từ trong đi ra. BẢ Diệu tiến chân cô Có nằm mơ Giang Thoại cũng không hình dung được cảnh thân mật như vậy giữa hai người.

Anh sầm mắt nhìn Vũ Thường

- Cô đi đâu đây ?Đến đây làm gì ? Định mưu mô gì nữa đây

Vũ Thường chưa kịp trả Lời thì bà Diệu cười giả La?

- Mẹ Gọi cô đến để Bán chiếc vòng, mưu mô gì đâu có

Giang Thoại quát lên

- Mẹ Muốn bán gì sao không ra chợ Bán, liên hệ Với cô ta làm gì, mẹ Muốn gây rắc rối cho con, phải không?

Anh quay lại Vũ Thường

-Còn cô, nếu còn muốn gây chuyện gì đó, thì đừng hòng tôi bỏ qua Tôi cấm cô đặt chân vào nhà này, nghe chưa?

Vũ Thường định mở Miệng thì bà Diệu đã vội kéo cô ra cổng

Đừng để ý tới nó con . Bác đâu có biết nó về giờ này , bỏ qua cho nó nghe con.

Vũ Thường cười gượng

-Con kh để ý đâu , bác vô đi , con về

Bà Diệu nhìn theo đến lúc khá xa, mới quay vào đóng cửa, Giang Thoại vẫn còn đứng ở thềm, vẽ mặt hằm hằm

-Mẹ có những hành động thật khó hiểu, hãy nói thật với con đi, cô ta đến đây làm gì ?

Bà Diệu trả lời trơn tru

-Có lần mẹ gặp nó ở nhà bà bạn, biết nó đang tìm mua chiếc vòng cẩm thạch nên mẹ gọi đến đây để bán đấy mà . Mua bán sòng phẳng thôi, còn chuyện củ mẹ không để tâm tới

Thấy vẻ mặt nghi ngờ của anh, bà vội tỉnh bơ vào nhà . Cách cư xử của Giang Thoại làm bà thấy áy náy với Vũ Thường . Lúc sau này cô rất hay đến hỏi bà về chuyện làm ăn của Giang Thoại . Vui buồn theo những công việc của anh . Bà biết Vũ Thường còn rất thương Giang Thoại . Điều đó làm bà càng ân hận chuyện ngày trước . Bà muốn nói hết cho Giang Thoại biết nhưng Vũ Thường sợ anh tự ái là hư chuyện.

Vả lại khi nói về cô, anh không giấu được ác cảm , làm sao bà dám nói hết chuyện bí mật đó.

Bà Diệu vừa dọn vài thứ lặt vặt trên bàn, vừa suy nghĩ miên man, chợt giọng Giang Thoại vang lên phía sau làm bà giật bản mình

-Con không cần biết mẹ qua lai thế nào với cô ta . Nhưng con nói trước , nếu có xảy ra chuyện gì , con sẽ không về nhà này nữa đâu.

Thấy bà vẫn làm thinh, anh bực mình nói tiếp.

-Ngày trước người gây ra chuyện làm mẹ để cả một gia đình phân tán, mẹ còn muốn gây ra chuyện gì nữa đây.

-Mẹ đã có kinh nghiệm rồi mà, không có chuyện gì đâu con.

Giang Thoại không nói nữa . Nhưng thái độ úp úp mở mở của bà làm anh vẫn thấy bực mình . Anh đã quá sợ những rắc rối mà những người phụ nữ trong nhà mang tới , nên chỉ tìm cách ngăn chặn mà thôi.

Hôm sau làm việc xong, anh định về nhà thì ông Trí lại gọi điện tới, mời anh buổi tối đến nhà, lý do là dự buổi tiệc thân mật trong gia đình.

Ban đầu anh định từ chối, nhưng Thúy Hương đã cầm lấy máy và một mực đợi anh đến . Giọng cô nhiệt tình và dễ thương đến nỗi làm anh xiêu lòng ngay.

Buổi tối khi đến nhà ông Trí . Giang Thoại mới hiểu rằng gia đình tổ chức

sinh nhật của bà Trí . Họ không mời ai ngoài anh . Sự nhiệt tình của mọi người trong gia đình làm anh thấy mình bị trói buộc một cách dịu dàng, êm ái . Tất cả mọi người đều ngầm hiểu rằng họ đang tạo sự liên kết với anh . Tuy có hơi vội vàng, một chút song song . Nhưng họ là những người sinh ra để tính toán, và chỉ làm mọi cách để đạt mục đích mà thôi.

Từ buổi tối đó . Sự thân mật giữa anh và gia đình ông Trí đã có một bước nhảy vọt . Anh hiểu rất rõ họ muốn gả cô tiểu thư của họ cho anh . Nhưng không lấy thế làm khó chịu . Dù sao Thúy Hương cũng là một cô gái nằm trong tí là một cuộc hôn nhân tương xứng, hoàn mỹ và lý tưởng mà ai cũng ao ước

Buổi tối Giang Thoại đưa Thúy Hương về nhà ra mắt gia đình. Anh không hề báo trước với bà Diệu . Cũng không có sự sắp xếp chu đáo và hồi hộp. Với anh bây giờ, ý kiến của mẹ không còn là điều quan trọng như ngày trước. Mà anh cũng không tin bà khó khăn như với Vũ Thường ngày xưa. Khi anh đưa Thúy Hương về, bà Diệu có vẻ vui vẻ với cô.

-Em yêu anh, còn anh ?

-Anh cũng vậy , rất yêu em.

-Ba mẹ muốn gả em cho anh, anh có biết điều đó không ?

Giang Thoại cười thành tiếng

-Anh biết từ buổi tối sinh nhật mẹ em

Giọng Thúy Hương ngọt như mật ong

-Trước đây đã có vài người đeo đuổi em nhưng em chưa thấy ai có sức thu hút như anh nếu không được anh chắc em sẽ khựng động với ai nữa.

Giang Thoại không trả lời, anh đàn ngựa cô ra và hôn theo bản năng đôi hơi mãnh liệt . Như cả 2 đã từng có một thời gian quen biết, thân thiết với nhau . Nó có một chút gì đó ào ạt, vụ bảo . Nhưng cả anh lẫn cô đều không cần nhận ra điều đó.

Liên tiếp những ngày sau đó, tối nào cả hai cũng đều tìm cách gặp nhau.

Chẳng bao lâu trong ngành xây dựng, ai cũng biết Giang Thoại sắp thành rể của giám đốc công ty Tài Vinh. Một công ty có tầm cỡ của ngành xây dựng. Trong mắt mọi người đó là một cuộc hôn nhân tương xứng, hoàn mỹ và lý tưởng mà ai cũng ao ước

Buổi tối Giang Thoại đưa Thúy Hương về nhà ra mắt gia đình. Anh không hề báo trước với bà Diệu . Cũng không có sự sắp xếp chu đáo và hồi hộp.

Với anh bây giờ, ý kiến của mẹ không còn là điều quan trọng như ngày trước. Mà anh cũng không tin bà khó khăn như với Vũ Thường ngày xưa

Khi anh đưa Thúy Hương về, bà Diệu có vẻ vui vẻ với cô

- Vậy là con làm chung ví thằng Thoại nhà bác đó ha?

Thúy Hương có vẻ rất tự nhiên

Đạ không phải đâu bác, con làm việc cho công ty ba con

Giang Thoại xen vào

- Tối nay con đưa Thúy Hương về ăn cơm với nhà mình, con muốn cổ đến cho ba mẹ biết mặt đấy

-Ồ ..ơ

Bà `Diệu ngờ ngàng nhìn con, lúng túng không biết nói gì. Bà ngơ ngơ đoán ra ý định của Giang Thoại. Và lấy làm sững sốt vì điều bất ngờ đó. Lâu nay Giang Thoại có nói gì với bà đâu

Bà đứng dậy, ra hiệu cho Giang Thoại vào phòng ăn

-Con mời khách sao không nói trước để mẹ chuẩn bị Sao không gọi ba con và con Như về?

Giang Thoại khoát tay

-Trước sau gì mọi người cũng biết, gọi về làm gì cho mất công, con không thích làm âm ỉ

Bà Diệu hỏi khe?

- Thế con quen với cô ta bao lâu rồi?

-4 tháng

- Con định có ý định nghiêm chỉnh đấy à?

Giang Thoại cười

- Con sẽ tiến tới hôn nhân với cô, hy vọng lần này mẹ không làm khó cô ấy

- Có sớm quá không con, từ từ đã

-Mẹ không đồng ý cô ta à em không?

D

-Ý Mhi Có mỗi mình con à bác

Rồi cô nói huyền thuyên về gia đình mình. Hầu như chỉ Minh cổ nói suốt buổi với anh . Giang Thoại ngồi nghe với một nụ Cười âu yếm. Bà Diệu hơi là về cô gia quá linh hoạt này. Cô không hề giống Vũ Thường hay Tú Mai trước đây..t chút

Anh đi ra ngoài rồi, bà Diệu hỏi hỏi Dọn bàn ăn. Mặc dù chưa biết thân thế của Thúy Hương nhưng bà đoán cô phải có góc gác con nhà sang trọng.

Nhìn phong cách bà đoán thế. Tuy bà cổ không có vẻ Khép nép nhún nhường nhưng tự Nhiên dễ thương. Bà nhìn cô bằng con mắt khoan hoa v.i tha hơn. Bà đã quá thuở Xét nét rồi

Khi bàn ăn đã dọn xong, mọi người ngồi vào bàn. Thúy Hương ăn rất tự Nhiên không đợi phải mời mọc. Cô nói chuyện cũng hoạt bát tự Nhiên như ở nhà mình. Và rất biết cách lấy lòng

- Bác nấu ăn ngon ghê, mẹ con ở nhà không biết nấu ăn đâu, nha `con có người nấu bếp ngon lắm, bác ấy ở với nhà con mười mấy năm rồi, nên biết ý của Mọi người lắm

- Vậy à` Chi> ở nhà làm gì vậy con?

-Mẹ con hỏi, chẳng làm gì hết bác à, chỉ Ở nhà thôi. Còn ba thì làm giám đốc công ty Ngày trước ba con làm` thầu nhỏ Thôi, sau này mới lập công ty

- Nhà con có đông anh em không?

-Chỉ Có mỗi mình con à bác

Rồi cô nói huyền thuyên về gia đình mình. Hầu như chỉ Minh cổ nói suốt buổi với anh . Giang Thoại ngồi nghe với một nụ Cười âu yếm. Bà Diệu hơi là về cô gia quá linh hoạt này. Cô không hề giống Vũ Thường hay Tú Mai trước đây. Nếu là trước kia thì bà đã phê phán rồi. Nhưng giờ thì bà không dám

Ăn xong, Thúy Hương chẳng hề dọn dẹp phụ Với bà. Cô theo Giang Thoại ra phòng khách. Tiếng cười nói của Cô vang vào phía nhà `sau gion như pha lê

Khi Giang Thoại đưa Thúy Hương về rồi. Bà Diệu ngồi một mình trong phòng khách. Chưa bao giờ bà bị Mâu thuẫn dẫn xé như bây giờ

Bà nghĩ tới sự hy sinh của Vũ Thường và thấy thương cô, nếu không nói ra, để Giang Thoại cưới vợ, chắc cô sẽ đau khổ Ghê gớm Bà biết cô rất chung thủy Với Giang Thoại và đã tha thứ tất cả những gì cô gây ra từ trước tới nay

Nhưng so với Thúy Hương cô có quá nhiều tì vết. Nếu Giang Thoại cưới lại cô, anh sẽ chẳng hãnh diện gì. Một giám đốc còn trẻ, đẹp trai và có địa vị Xã hội mà cô có vợ Đã từng làm vợ Lễ của người khác thì thật xuống giá Con` với Thúy Hương, dù cô có vẻ không coi bà ra gì. Nhưng cô không có quá khứ bụi bặm. Lại con nhà danh vọng. Mong ngàn la%`n cô xứng đáng với Giang Thoại hơn. Cưới một cô con dâu như thế, gia đình bà sẽ nở mặt hơn

Cuối cùng bà Diệu quyết định lặng thinh ủng hộ Giang Thoại. Còn với Vũ Thường , bà mang ơn cô thì sẽ trả Ôn ấy bằng tiền. Xét cho cùng ,như thế đâu phai? Là vô ơn.

Giang Thoại lái xe rời khỏi nhà Thúy Hương, tối nay cô tổ Chức buổi tiệc nhỏ Đón một người bạn ở nước ngoài về. Đó là bạn thân của Cô từ nhỏ. Và co% nhất định phải kéo Giang Thoại tham gia những cuộc vui của Cô. Khách không đông lắm, Chỉ Có vài người, nhưng Thúy Hương cũng tổ Chức một cách hào nhón. Co% rất giống bà Diệu ở chỗ khoái tiệc tùng bê bạ Nhất là tối nay, cô và anh tuyên bố về lễ đính hôn của Minh. Nên buổi tiệc càng có tính chất trịnh trọng.

Tối nay Giang Thoại uống khá nhiều. Anh và Thúy Hương đều xúc động về sự Quyết định quan trọng trong cuộc đời. Nó như một bước ngoặt gắn bó hai người với nhau hơn. Và từ bây giờ, anh xem cô như một nửa cuộc đời mình. Tối nay cả hai đã quyến luyến không muốn rời nhau. Và anh đã ở lại đến tận khuya với cô.

Giang Thoại lái xe trên đường. Đầu óc anh miên man nghĩ về người vợ sắp cưới của mình .Anh tự hỏi giữa cô và Vũ Thường, rồi Tú Mai, ai mới là

người mang lại cho mình sự hân hoan và yên tâm nhất.

Nhớ lại 2 người phụ nữ nhẹ dạ đã đi qua đời mình, anh thấy yêu quý Thúy Hương hơn N. Và thề với lòng sẽ sống hết mình để bảo vệ hạnh phúc với cô. Anh nhất định sẽ không để mẹ mình làm khổ cô. Sự thất bại trong cuộc hôn nhân đầu tiên làm anh rút kinh nghiệm để bảo vệ vợ mình.

Nghĩ tới Vũ Thường, đầu óc Giang Thoại lại phùng lên những ý nghĩ giận dữ. Mấy năm qua rồi mà sự căm hận vẫn còn nguyên vẹn trong anh. Mỗi lần nhớ đến nó vẫn còn làm lòng anh ngùn ngụt. Anh hầu như không hề nhớ đến Tú Mai. Mà dù có nhớ cũng không cảm xúc gì nhiều. Dù anh thừa nhận cô đã làm anh nhục nhã.

Đang chạy trên đường, Giang Thoại chợt thắng rít xe lại, bẻ ngoặt tay lái rẽ qua con đường khác. Hơi rượu làm cho sự bức bối trong lòng anh dâng lên cao ngút. Và anh quyết gặp Vũ Thường ngay lập tức để thanh toán mọi hận với cô. Dù anh cũng chưa biết mình sẽ làm gì?

Anh đậu xe sát lề đường, rồi bước xuống đến gọi cửa. Giữa đêm khuya, tiếng đập cửa của anh vang lên nghe thật đe dọa. Để sợ làm nhà bên cạnh hé cửa ra nhìn rồi thụt vào đóng sập lại.

Khá lâu đèn nhà bật sáng. Rồi Vũ Thường mở cửa sổ nhìn ra, Giang Thoại bước tới 1 bước, giật phăng tấm rèm qua một bên.

- Không phải người à đâu, tôi đây, cứ việc mở cửa đi.

Vũ Thường kéo màn lại. Rồi bước ra ngoài. Chỉ một lát sau cô đã đứng trước mặt anh. Giang Thoại nhìn cô từ đầu tới chân. Cái nhìn dữ dằn khiến cô phải khép hai vạt áo ngủ sát vào người. Rồi đứng nép qua một bên.

- Khuya thế này, anh đến có chuyện gì không?

Giang Thoại không trả lời, anh bước hẳn vào nhà, ngang nhiên ngồi cuống đi vắng và nhìn c. ăn phòng một. cách nửa mai, xác xược.

Vũ Thường vẫn đứng ở cửa, nhìn anh một. cách lo ngại. Cô đã nghe mùi rượu phả ra từ người anh. Và cũng cách ngang ngang của anh như có gì đó muốn gây sự. Cô chưa biết đối phó ra sao, chỉ hỏi một. cách dè dặt.

- Sao anh biết tôi ở đây?

Giang Thoại không trả lời, anh rút thuốc ra châm lửa, rồi tựa ngửa vào tường nhà khói. Anh quan sát cô rất lâu. Và buông ra một nhận xét cay độc.

- Lúc trước ông ta cho cô ở biệt thự đẹp lắm mà, sao bây giờ lại sống thiếu thốn như thế. Bị tên sở Khanh nào gạt gẫm hết tiền rồi phải không?

Vũ Thường tím mặt.

- Anh nói chuyện khó nghe quá.

Giang Thoại tỉnh bơ.

- Hơi khó nghe, nhưng là sự thật. Loại người như cô thì cuối cùng cũng đi đến nước đó mà thôi. Nếu không có việc làm để kiếm sống, tôi sẽ bao cho.

- Anh nói cái gì?

- Tôi nói là nếu có chịu làm nhân tình của tôi, tôi sẽ chu cấp rất sòng phẳng. Tùy sự phục vụ của cô có nghệ thuật không. Tôi vẫn còn thích cô lắm, vì cô hãy còn đẹp, phô ra ngoài vẫn có thể hãnh diện với bọn choai choai.

Vũ Thường tức run bần bật

-Anh ra khỏi nhà tôi ngay

-Một đề nghị hấp dẫn như vậy mà không chịu à, quên nói với cô, bây giờ tôi có nhiều tiền lắm, vượt xa ông chồng già của cô nhiều

Đi ra khỏi đây ngay

Giang Thoại cười một cái

-Chà làm ra vẻ phụ nữ đức hạnh quá, co thật. sợ cô bị xúc phạm không?

Đóng kịch tài lắm

Vũ Thường ngồi phịch xuống ghế. Đầu óc chóng váng. Cô không ngờ trong đời mình có một ngày như thế, một ngày mà mình bị chính người mình nâng đỡ quay lại khinh miệt mình. Cô không biết phải cư xử thế nào để bộc lộ sự cay đắng trong lòng mình. Chẳng lẽ khóc?

Cô ngược mặt lên, mím môi, cố gắng nói bình tĩnh

-Anh say rồi, có nói chưa chắc anh đã hiểu. Bây giờ về đi, và khi tỉnh táo, hãy hỏi lại mẹ anh, rằng từ đâu mà anh vươn lên, lúc đó bà ấy sẽ nói theo lương tâm của bà ấy

- Cô nói lan man cái gì vậy, nói lại xem

- Có nói chưa chắc anh đã hiểu, về hỏi lại mẹ anh đi. Tôi nghĩ rằng nếu còn chút lương tâm, bà ấy sẽ không để anh quay lại phủ nhận lòng tốt của người khác như thế

-Lòng tốt của ai, của cô à

Thấy Vũ Thường không trả lời, Giang Thoại nói lớn

-Tôi chưa thấy ai trơ trẽn như cô

-Khi say anh có thể nói bất cứ điều gì anh muốn. Nhưng khi tỉnh táo, sợ rằng anh sẽ hối hận đó, lúc đó thì dù anh có xin lỗi thì anh cũng đã gây cho người khác đau khổ?

Giang Thoại quát lên

-Tôi không say, đừng có dựa vào đó để tránh né

-Vậy bây giờ anh muốn gì

Giang Thoại không trả lời. Anh chột gục đầu xuống ngồi yên. Hình như càng lúc anh càng bị thấm rượu. Đầu óc cứ váng vất nửa say nửa tỉnh. Anh nhắm mắt 1 chút để trấn tĩnh mình, để đầu óc sáng suốt, mà hỏi tội Vũ Thường

Chờ mãi không thấy Giang Thoại ngẩng lên, Vũ Thường hỏi khẽ

-Anh có sao không?

Không nghe trả lời, cô chồm ô. lúc nữa. Rồi dè dặt đến trước mặt Giang Thoại, lắc nhẹ tay anh

-Anh lam` sao vậy, say lắm rồi phải không, co về nổi không? Hay là nằm nghỉ một. chút, tôi sẽ pha chanh cho anh
 Cô định đỡ Giang Thoại nằm xuống. Nhưng anh đã gạt tay cô ra, rồi ngẩng lên

-Tránh ra, cô lam` gì vậy

-Tôi tưởng anh mê,.t, anh có sao không?

- Đừng nói chuyện đó, tôi thế nào không cần cô quan tâm
 Vũ Thường định đứng thẳng lên. Nhưng anh đã chụp lấy ngực áo cô, lắm một cái

-Cô có biết suốt mấy năm trời tôi hận cô thế nào không?
 Vũ Thường bối rối cố gỡ tay anh ra, nhưng càng bị nắm chặt hơn. Bắt buộc cô phải khom người xuống đối diện với Giang Thoại. Cô quay mặt nghiêng qua để tránh

-Anh buông ra đi, sao anh có thể làm như vậy ?
 Giang Thoại không để ý cử chỉ khổ sở của cô, anh vẫn tiếp tục ghì cô xuống

- Lần thứ nhất cô xúi giục Tú Mai ra sa ngã tôi có thể bỏ ?qua đươ,c vì cho là oc^ ghen với cô tạ Nhưng tại sao cô không chịu dụn`g lại, tại sao ra tay chặn hết những con đường sống của tôi. Mấy năm trời gia đình tôi sống lay lắt, torng khi cô thì vung tiền` qua cửa sổ, sao cô ác độc vậy, trả lời đi
 Vũ Thường nói như hét

-Tôi không biết gì những chuyện đó, tô idăn ói không phải tôi ,sao anh không nghe chứ
 Đừng chạy tội, không dám đối diện với tội lỗi của mình à, hèn nhất
 Vũ Thường bị bức bách , không sao vùng ra được, cô bắt đầu giẫy giụa cố thoát, miệng nói hấp tấp

-Anh thừa biết tôi không có thể lực, làm sao có đủ ảnh hưởng để bảo họ từ chối anh, anh phải biết suy luận chứ

- Suy luâ,n của tôi không tồi đâu. Cô không có thể lực nhưng có sức mạnh sai khiến ông ta làm theo cô Bây giờ ông ta chết rồi, cô muốn nói gì lại không được . Tôi không hận ông ta mà hận cô, cô hiểu chưa

- Tôi mới người lắm, buông tôi ra

-Tại sao cô lại chịu làm vợ Ông ta, tại sao lại đi lấy người khác. Tôi căm ghét cô Và không bao giờ tha thứ chuyện đó. Chuyện gì có thể thông cảm được , nhưng cái đó thì không ?
 Đo là quyền tự do của tôi, sao anh không hiểu chính mẹ con anh đã bức bách thôi, anh ích kỷ lắm

-Phải, tôi ích kỷ vì tôi không chịu nổi khi cô thuộc về người khác
 Vũ Thường sững sờ

-Anh nói cái gì

-Tôi rất tiếc là không làm được. gì để trả cái thù này. Cô trở thành bất khả

xâm phạm rồi, nhưng có dễ không?

-Anh nói gì tôi không hiểu

Thấy đôi mắt đỏ ngầu của Giang Thoại khi nhìn cô chăm chăm, cô hơi hoảng

-Anh muốn làm gì tôi trong phòng tôi ra

-Tôi sắp cưới vợ, cưới một cô gái có thể làm cho tôi hạnh phúc, tôi đến để báo tin vui này với cô, không chúc mừng tôi sao?

Vũ Thường choáng váng ngồi yên, không giẫy giụa nữa. Dầu cô cúi gục xuống như mất hết sinh khí, giống như cử chỉ của Giang Thoại lúc nãy.

Rồi cô bặm môi, nói một cách âm thầm

-Mẹ anh chắc sẽ hài lòng lắm, vâng, xin chúc mừng gia đình anh

Đĩ nhiên, đó là chuyện hạnh phúc nhất trong đời tôi rồi. Rút kinh nghiệm những thất bại trước tôi sẽ yêu quý và chăm chút cho cô vợ yêu quý của tôi

-Anh nói với tôi chuyện đó để làm gì?

-Không để làm gì cả, chỉ để cô tự so sánh với cô ấy, và tự nhìn lại những gì mình đã làm. Và cô nên hiểu điều này, chỉ có sắc đẹp không thì không đủ để có được hạnh phúc đâu

-Nói tóm lại, tôi nay anh đến đây để hài lòng và nhục mạ tôi?

-Tư cô hiểu lấy

Vũ Thường không nói gì nữa. Nỗi cay đắng ngập tràn lòng khiến cô muốn tìm đến nơi nào đó chỉ có một mình mà khóc. Cô tự hỏi mình có hối hận không, khi đã hy sinh hết mình cho anh ta. Khi đã tạo cho anh ta con đường đi lên vinh quang. Để rồi cuối cùng anh ta đáp lại như thế này. Còn tệ hơn những gì cô đã chịu đựng ngày trước

Chợt nhận ra sáo mình vẫn bị anh ta nắm chặt, cô vùng mạnh ra, khiến tay áo sứt chỉ rách toạc 1 đường dài. Giang Thoại chụp lấy vai cô, nhìn chăm chăm vào người cô

-Cô vẫn còn đẹp lắm, vẫn còn làm người khác say mê, cả tôi cũng vậy, chỉ có điều là bây giờ cô không còn giá trị gì nữa. Giống như một món hàng mà tôi cần giải trí, ai ở vào trường hợp tôi cũng muốn như vậy

-Anh nói cái gì?

Vũ Thường giơ tay lên định tát vào mặt Giang Thoại nhưng anh đã nhanh nhẹn đẩy cô ngã xuống cạnh tay bị gì chặt. Anh cúi xuống người cô, hơi rượu nồng nặc

-Trước khi làm một người chồng nghiêm chỉnh hết mình cho vợ, tôi muốn giải trí như một tên hoang đàng, còn cô thì cũng đâu có đức hạnh gì mà phải gìn giữ, đúng không?

Vũ Thường cảm phần dữ dội với cảm giác bị nhục, bị xem như một món đồ chơi tình dục, cô dùng hết sức mạnh để đẩy anh ta ra, thoát khỏi anh ta

Nhưng khi say anh ta mạnh mẽ lạ thường và thô bạo vũ phụ Trong cơn vật

lộn thoát thân, cô chỉ một nhòai một cách vô ích

Cuối cùng cô buông xuôi, lặng lẽ khóc để mặc mình bị sử dụng trong tay anh ta

Một thời gian đi qua Mỗi lần nhớ đến đêm đó, Giang Thoại cứ tự hỏi tại sao mình làm như vậy. Nhưng anh không lý giải nổi. Anh cũng không hiểu có thật mình làm thế để trả thù không? Trả thù như thế thì hen quá. Còn bảo những cảm xúc để đó là vì tình yêu thì dứt khoát không. Làm gì con thứ tình cảm thiêng liêng như thế đối với cô ta Cuối cùng anh tự nhủ điều đó không có nghĩa lý gì. Nó chỉ là một cơn say vô nghĩa. Và anh quyết định quên hẳn cái tên Vũ Thường. Xóa sạch cô trong ký ức anh như một vết bụi bẩn

Chiều nay Giang Thoại đưa Thúy Hương đi mua sắm khi đi về, đứng bên đường chờ Thúy Hương mua trái cây. Anh thấy VT đi phía bên kia đường. Cô từ cổng bệnh viện đi ra. Khuôn mặt xanh xao và có vẻ không bình thường. Thoại nhìn vào người ta cũng nhận ra ngay đó là một người đang gặp chuyện khủng hoảng

Giang Thoại lập tức quay mặt chỗ khác như không thấy. Anh khẽ nhún vai cho qua Dù Vũ Thường có thể nào, thì đó là việc của cô ta, không liên quan đến anh

Phía quầy hàng, Thúy Hương chợt gọi lớn

-Anh Thoại, tới xách phụ với em, nặng quá

Giang Thoại quăng tàn thuốc, vội vàng đi về phía cô

-Em mua gì mà nhiều vậy?

-Mẹ em thích ăn cái này lắm, mua để tủ lạnh cho mẹ ăn từ từ

Cả hai đi bộ đến nơi đậu xe. Vừa đóng cửa. Thúy Hương đã dặn ngay

-Quê n nữa, khoan về, anh đưa em đến nhà nhỏ bạn để em gửi thiệp cho nó

-Tới giờ mà em chưa gởi hết thiệp à? Có muộn quá không?

-Nhỏ này là bạn thân của em, sáng gởi chiều dự nó cũng không bắt bẻ đâu

Giang Thoại phì cười, sẵn sàng chiều ý cô Anh đưa cô đến gởi thiệp xong,

lai ghé tiệm áo cưới cho cô thử đồ. Và ghé một loạt tiệm may khác nhau.

Thúy Hương chuẩn bị cho đám cưới của cô rườm rà. Từ quần áo đến nữ trang cô đều đòi phải vượt xa mọi người. Thế nên Giang Thoại phải tốn bao nhiêu thời giờ trong việc đưa đón phục vụ cô

Đưa Thúy Hương về nhà thì đã đến tối. Giang Thoại lại xe ra về. Anh không biết có một người chờ mình từ chiều đến giờ, chờ một cách kiên nhẫn để gặp cho kỳ được anh, đó là Quang Thuận.

Thời gian sau này, 4 người bạn thân ngày xưa đã không còn gặp nhau nhiều nữa. Mỗi người đều thành đạt và có gia đình riêng, nên có những quan tâm riêng. Quang Thuận ra sống ở Hương Như nên càng không có dịp gặp gỡ Cho nên sự có mặt của anh lúc này làm Giang Thoại hết sức ngạc nhiên

-Mày về lúc nào vậy ?
 -Mới về lúc chiều
 -Mày nhận được thiệp của tao chưa
 -Rồi và tao lập tức bay về để nói chuyện với mày trước khi quá muộn.
 Giang Thoại mỉm cười:
 -Chuyện gì ghê vậy?
 Anh đến mở tủ lấy hai lon nước khui nắp rồi đưa Quang Thuận một lon.
 Quang Thuận uống một ngụm, trầm ngâm:
 -Mày quen với cô ấy lúc nào vậy?
 -Gần nửa năm , sao?
 -Yêu tới mức quen có mấy tháng đã cưới à?
 Thấy Giang Thoại vui của nó phải không.
 Quang Thuận lặng người rồi giận lên:
 - Không ngờ bác là người như vậy.
 27nh tình hơi kiêu cách một chút. Nhưng nói chung là nằm trong tiêu chuẩn
 chọn lựa của tao.
 - Mày yêu cô ta lắm à?
 Dĩ nhiên.
 -Nghe cách mày nhận xét về cô vợ sắp cưới, tao thấy có vẻ tỉnh táo quá.
 Giang Thoại hơi khó chịu:
 -Hình như mày cho đó là cuộc hôn nhân tính toán.
 -Tao không có ý định nói như vậy. Nhưng tao chỉ muốn biết tình cảm thật
 của mày. Nếu như biết Vũ Thường...
 Giang Thoại ngắt lời:
 - Đừng nhắc đến cô ta, nhất là trong lúc tao sắp cưới vợ.
 - Chính vì mày cưới người khác nên tao càng phải nói. Tao không biết mày
 có biết bí mật đó không, hay nếu đã biết mà vẫn gạt bỏ, thì mày là thằng
 nhẫn tâm.
 - Bí mật gì?
 Ngay lúc đó bà Diệu từ trong nhà đi ra:
 - Thoại à, có điện thoại trong phòng đây con.
 Giang Thoại đứng dậy, bước ra nhà, bà Diệu hấp tấp nói nhỏ với Quang
 Thuận:
 -Bác biết cháu định nói gì rồi. Nhưng nói ra liệu có hay ho gì không, còn
 một tuần nữa là nó đám cưới, cháu muốn phá ngày vui của nó phải không.
 Quang Thuận lặng người rồi giận lên:
 - Không ngờ bác là người như vậy.
 -Không phải là bác vô ơn. Nhưng cháu đừng có ảo tưởng quá. Thằng Thoại
 nó không còn thương con Thường nữa, và khinh ghét. Trong khi vợ sắp cưới
 của nó trong sáng thanh cao. Nó mê con bé như thế, liệu cháu có thuyết phục

nó được không.

-Cháu không tin nó sẽ vô tâm bỏ qua.

-Nhưng chắc chắn nó sẽ không thêm cưới. Vậy thì nói ra lúc này có ích gì. Sau này chắc chắn bác sẽ kể với nó mà.

- Đợi đến lúc sự việc xong rồi, bác kể ra thì còn có nghĩa lý gì nữa. Sao bác không nói trước để nó có thời giờ lựa chọn. Hãy chừa cho nó một đường đi bác Diệu ạ. Đã hơn một 1B3i . Vì 1n bác rồi, bác không nhớ sao?

Bà Diệu chưa kịp trả lời thì giọng Giang Thoại vang lên, nghiêm nghị.

-Có chuyện gì vậy ? Cái gì có vẻ nghiêm trọng vậy ?

-Tùy cháu

Bà đứng lên, đi vào nhà . Giang Thoại bước đến ngồi xuống

-Nãy giờ tao đã nghe rồi, lại chuyện gì liên quan đến Vũ Thường phải không ?

Quang Thuận nhìn thẳng vào mặt anh

-Có thể mày , không muốn nghe nhưng gì có liên quan đến cô, nhưng tao vẫn cứ nói . Trước khi mày đi đến một quyết định sai lầm

Giang Thoại vò tay trong tóc, dáng điệu chán nản

- Đến tận lúc sắp có vợ, tao vẫn còn bị níu kéo về cô ta, muốn dứt bỏ cũng không được . Thôi được, coi như tao kiên nhẫn lần cuối, mày nói đi

Quang Thuận thấy tự ái cho Vũ Thường đến mức muốn bỏ về . Nhưng anh ráng dằn lại

-Lẽ ra chuyện này phải từ miệng bác Diệu nói ra, chứ không phải là tao, tao không muốn chia rẽ bác đấy với mày, nhưng bắt buộc phải nói . Vì tao không muốn mày cư xử vô ơn

-Cái gì vô ơn ? mà với ai ?

-Với Vũ Thường, mày có biết tại sao cô nghèo đi không, vì cô dám bán phần lớn tài sản để dành cho mày, mày vươn lên từ sự hy sinh của người ta . Thế mà, nghe Vũ Thường kể mày đã mỉa mai cô có bao đàn ông, tao chỉ muốn cho mày một quả đấm

Giang Thoại nhìn Thuận chằm chằm, giọng lạc đi

-Có thật như vậy không ?

Anh chợt đập mạnh tay lên bàn, quát lên

-Tại sao lâu nay không ai nói với tao, những chuyện như vậy tại sao lại im lặng . Tại sao đến bây giờ mới nói, mọi người coi tao là cái gì vậy

Phản ứng của anh làm Quang Thuận hết sức bất ngờ . Nhưng vẫn ngồi yên

-Tất nhiên Vũ Thường sẽ không bao giờ nói ra điều đó, chẳng lẽ cô kể với mày à ?

Giang Thoại đứng bật dậy

-Nhưng mày vẫn có thể nói với tao kia mà, mày biến tao thành một thằng lỗ bịch vô cùng

-Tao không nghĩ mày quay lại trách tao, mày giận cái gì mới được chứ
Giang Thoại xua xua tay

-Tao biết , tao biết chuyện này không thể trách mày , chỉ tiếc là tao không
chịu tìm hiểu kỹ hơn mà thôi . Tất cả những gì xảy ra đều là tự tao ca?

Quang Thuận không hiểu nổi tâm lý phức tạp của Giang Thoại bây giờ .

Nhưng nhớ những gì cần phải nói, anh nói tiếp, bất kể phản ứng của Giang
Thoại

-Nhưng tất cả cái đo bây giờ không quan trọng nữa, điều quan trọng bây giờ
là mày đã hại Vũ Thường . Cổ có thai 2 tháng, nếu thai không lớn quá thì cổ
đã phá bỏ rồi

-Trời ơi

Giang Thoại bước tới một bước, giọng anh đầy căng thẳng

-Bây giờ cổ thế nào mày nói nhanh lên

Những Ngày Hoang Vắng

Chương 15

-Nếu mày còn quan tâm thì hãy tự tìm hiểu, tao cảm thấy những gì cần làm tao đã làm xong rồi, còn lại là tự mày quyết định.

Anh đứng lên ra về . Giang Thoại ngồi phịch xuống ghế như người mất hồn . Anh đưa hai tay ôm lấy đầu, những ngón tay vò trong tóc một cách bứt rứt . Tất cả những gì chột hiểu ra làm anh bị chấn động dữ dội . Vui sướng cuồng lẫn, tức giận và cả hối hận... những ý nghĩ xấu xa khiến anh bàng hoàng, choáng váng

Khi anh ngẩng đầu lên thì thấy bà Diệu đã ngồi trước mặt, bà định nói nhưng anh chặn lại

- Đến giờ con mới hiểu hết tính ích kỷ tội cùng của mẹ . Vũ Thường đã cư xử đến thế mà mẹ vẫn một mực ích kỷ, con biết sợ mẹ rồi mẹ à

Và anh đứng phắt dậy, lao ra sân . Khi bà Diệu chạy ra cửa định giải thích thì chiếc xe của anh đã mất hút ra ngoài đường

Giang Thoại tắt xe đậu sát lề . Rồi mở cửa bước xuống đi thẳng vào nhà . Không thấy Vũ Thường ở phòng khách, anh đi thẳng vào phòng ngủ . Và trông thấy cô ngồi thu mình trong ghế, cô không giống như trước kia, cũng không có vẻ chán nản như lúc gặp anh lần cuối, mà hoàn toàn khác hẳn.

Cô có vẻ mệt mỏi và suy sụp, không đăm đăm lẫn nét xa vời khó hiểu . Thấy Giang Thoại , cô chỉ ngược lên nhìn rồi lại tiếp tục chống cằm lặng yên. Như đã thừa biết anh đến để làm gì. Nhưng cô không thêm` đối phó nữa

Giang Thoại cảm thấy khó thở. Anh không quan trọng thái độ, của Vũ Thường, mà đang cố dẫn tâm trạng xúc động tốt. cùng của mình. Anh đến ngồi quỳ bên chân Vũ Thường, ngay trước mặt cô, giọng khàn đi

-Có phải lần anh thấy em ở cổng bệnh viện , là em biết mình có thai không ? Sao lúc đó em không nói với anh ?

Vũ Thường nhướng mắt nhìn anh. Sự ngạc nhiên làm khuôn mặt cô có chút sinh khí.

Nhưng cái đó ch? thoáng qua, rồi trở lại vẻ lạnh lạnh

-Nói để làm gì ?

- Đó là con của anh, bốn phận của anh là phải biết mà

Vũ Thường hơi rùng mình khi nghe câu đó

Cô chột nguẩy người như muốn phủ nhận

- Đừng nói câu đó . Mỗi lần nghĩ mình có thai với ai, tôi đã muốn phát điên lên rồi, đừng ai nhắc đến chuyện đó nữa

-Anh biết em không muốn có đứa bé này. . Nhưng nó đã hình thành rồi, cách hay nhất là giữ nó lại, nghĩ đến chuyện chăm sóc nó và cả sức khỏe của em, em trốn tránh nó làm gì Vũ Thường chột đứng bật dậy, hét lên

- Trời , tôi đã không muốn nghe, tại sao anh cứ nói hoài vậy ? Ai nói với anh chuyện này vậy , Tại sao anh lại đến đây . Để cho tôi yên đi

-Bình tĩnh lại đi Thường

Nhưng Vũ Thường không nghe, cô tiếp tục hét

-Lúc này tôi tưởng anh lại đến kiểm chuyện. Nhưng thà nghe sinh sự lại dễ chịu hơn là tôi nghe chuyện này , tôi căm ghét vì phải mang con của anh trong người. Tôi giận tôi

ngu ngốc để không phát hiện sớm. Nếu biết sớm tôi đã phá bỏ nó rồi. Bây giờ lỡ phải chịu, bố anh không biết tôi bị cực hình thế nào sao

Nước mắt cô chọt trào ra, cô vung tay, cứ chỉ co về bút rút nóng nẩy. Giống như một người quá căng thẳng, đến mức không còn kiềm chế nổi mình. Cô làm Giang Thoại bối rối không xử trí sao. Anh nói như nài nỉ?

-Em có bình tĩnh lại đi, được rồi, anh sẽ không nói chuyện đó nữa. Hãy nói về chuyện lúc trước, anh biết anh đã hiểu lầm em, anh hối hận ghê gớm. Bây giờ anh vứt bỏ tất cả những gì riêng tư của anh, hai đứa sẽ lo cho con của mình ..

Nghe nói đến đó. Vũ Thường lại hét lên

-Tôi đã bảo đừng nhắc đến chuyện đó mà, mấy người có nghe không?

Hai mắt cô long lanh nước, khuôn mặt rùng rục đỏ bừng như quá khích động. Cô định nói, nhưng chợt đưa tay bịt lấy miệng bỏ đi nhanh ra khỏi phòng. Giang Thoại vội đi theo cô Vũ Thường nôn oẹ một cách khổ sở, nôn từng cơn vật vã. Khi đứng lên thì cô đã mặt lả. Cô trở vào phòng ngồi tựa vào thành giường, thở một cách mệt nhọc

Giang Thoại chứng kiến sự khổ sở của cô một cách kinh ngạc. Anh không hình dung nổi 1 phụ nữ lại bị hành hạ như thế. Cộng với tâm lý bị khủng hoảng. Sợ rằng sẽ không giữ nổi đứa bé. Ý nghĩ đó làm anh hoảng sợ Anh ngồi xuống bên cạnh Vũ Thường

- Để anh đưa đi bác sĩ, tình trạng này kéo dài em sẽ mất sức lắm, sợ rằng ảnh hưởng tới đứa bé

Vũ Thường lam`thình, quay mặt chỗ khác như không muốn nghe, Giang Thoại rút rờ đặt tay lên tay cô, định nói, nhưng cô đã lập tức rút tay lại. Cứ ? chỉ đó làm anh không dám thể hiện tình cảm của mình. Anh sợ bất cứ thái độ nào của mình cũng làm Vũ Thường bức mình.

Anh ngồi bên cô thật lâu mà không thể nói được những ý nghĩ của mình. Vũ Thường cũng lam`thình hoàn toàn không có ý định nói. Cô không đuổi cũng không mời ở lại. Cuối cùng thấy đêm đã khuya. Giang Thoại hỏi dè dặt

-Anh có thể ở lại với em không ?

- Không

- Nhưng em như thế này, anh về không yên tâm

-Hơn tháng nay tôi đã như thế này, và vẫn sống được, có thêm một người hay không cũng vậy thôi. Để cho tôi yên một mình đi

-Không được nếu lỡ có chuyện gì xảy ra với em thì sao, em phải nghĩ đến cái thai chứ.

Thấy Vũ Thường sắp bị khích động, anh nói nhanh

-Tôi được, anh sẽ không nhắc tới nó nữa, em có thể yên tâm. Nhưng dù em có đồng ý hay không, tối nay anh vẫn cứ ở lại

-Muốn thế nào là tùy anh. Nhưng đừng để tôi thấy mặt, anh đi ra đi.

Giang Thoại đành chiều ý cô Anh đứng dậy đi ra. Vũ Thường đến gài cửa lại. Cô ngồi im khá lâu, rồi mệt mỏi chuôi người xuống giường, mãi thật khuya cô mới thiếp đi trong giấc ngủ nặng nề, đầy ác mộng

Giang Thoại ra phòng khách, anh cởi áo rồi nằm xuống salon. Và vẫn để đèn sáng suốt đêm. Cả anh cũng trải qua một. đêm không ngủ để suy nghĩ về tất cả những thay đổi đột ngột diễn ra với mình

Anh nghĩ đến chuyện hủy bỏ đám cưới. Dù nó không phải là chuyện đơn giản. Nhưng khi so sánh Thúy Hương với Vũ Thường và đứa bé trong bụng, tình cảm và trách nhiệm trong anh vẫn nghiêng hẳn về phía người vợ cũ. Cho nên dù đau khổ khi mất Thúy Hương, anh vẫn thấy quyết định của mình là đúng

Sáng hôm sau anh ghé nhà thay đồ. Bà Diệu hình như đã chờ anh từ đêm qua, bà hỏi 1 cách dè dặt

-Con định sẽ làm` thế nào đây, bây giờ con sẽ chọn ai?

Giang Thoại đáp 1 cách khô khan

Giờ đây bà không còn nghĩ tới diel^`u gì xa xôi nữa . Không nghĩ tới danh giá hay dư luận . Mà chỉ nhìn thấy một điều trước mắt . Bà sắp có cháu nội . Va muốn đến gần đứa bé ấy , hình thành một sự gần gũi thân thiết . Dù vượt qua nó không phải là dễ?

Gần đến trưa, bà mang tht lớn bảo bà đừng nhắc . Nhưng vì bà không phải là Giang Thoại nên cô không thể tự tiện la hét, chỉ lắc đầu

-Con muốn yên tĩnh, bác đừng nó nỡ thân thiết.

Bà Diệu không chờ đợi ở cô sự chào đón mình, nên không lấy thế làm khó chịu lắm, bà đặt chiếc giỏ xuống bàn . Và tự động ngồi xuống

-Thằng Thoại bảo con bị thai hành, nhìn con gay sứt lắm, bác co đêm súp gà đến cho con, chịu khó ăn đi con

Vũ Thường quá chán ngẫm sự cham bam của Giang Thoại và bà D, cô không muốn thấy mặt ai nữa, nhưng cũng ráng mềm mỏng

-Cám ơn bác, nhưng con không ăn được gì đâu , ăn rồi lại bị nôn mửa, con mệt lắm . Bác cũng đã có kinh nghiệm rồi đây , từ đây về sau đừng phiền vì con nữa

-Ăn không được thì phải ráng chứ con, nếu con mất sức thì ảnh hưởng tới cái thai, sau này sinh ra đứa bé yếu ớt lắm

Nghe nói đến đứa bé, Vũ Thường lại phát điên lên . Cô muốn hét lớn bảo bà đừng nhắc . Nhưng vì bà không phải là Giang Thoại nên cô không thể tự tiện la hét, chỉ lắc đầu

-Con muốn yên tĩnh, bác đừng nói gì nữa

Rồi cô ngồi yên . Sự khó chịu hành hạ trong cô thể là cô không muốn nói chuyện . Bà Diệu cũng hiểu điều đó nên cũng không dám quấy rầy cô . Bà ngồi yên , rồi cảm thấy nóng ruột muốn giải bày với cô, bà mon men lên tiếng

-Vũ Thường à, bác biết những gì đã đối xử với con sẽ làm cho con khó mà tha thứ .

Nhưng bây giờ .. bây giờ thằng Thoại quay lại với con, thôi thì chuyện cứ bỏ qua, mình lại sống chung một gia đình như xưa, con hãy vì đứa bé mà bỏ qua hết, được không con ? Thấy Vũ Thường lặng thinh, bà hạ giọng như cô gắng lay chuyển được cô

-Khi để cho nó cưới vợ , không phải bác ghét bỏ gì con, mà vì... mà vì...

Vũ Thường quay lại , mệt mỏi

-Con không muốn nghe gì mà . Chỉ xin mọi người để mặc con . Đừng ai khuấy động tinh thần con, nếu không con sẽ lánh mặt nói khác, bác hiểu không ?

Bà Diệu lăm lét nhìn Vũ Thường . Cũng như Giang Thoại, bà cảm thấy lo ngại cho cô . Cừ ngồi ủ rũ suốt ngày thế này , không khỏe thì không sinh nổi đứa bé, rồi sẽ nguy luôn cho mẹ và con . Lúc đó thì Giang Thoại sẽ suy sụp hẳn . Bà đã quá sợ cuộc sống gió rồi nên chỉ muốn mọi việc đều tốt đẹp mà thôi . Chỉ tiếc là Vũ Thường quá hận nên không thấy ra điều đó

Buổi trưa ở công ty về, Giang Thoại không ghé nhà mà đến thẳng Vt, thấy chén súp còn nguyên trên bàn, anh nhìn bà Diệu như hỏi, bà lắc đầu

-Nó không chịu ăn gì, sáng giờ chỉ uống nước, thế này thì không được con à , phải đi khám thôi

Giang Thoại thở dài ngao ngán . Rồi anh cố nói bằng giọng điềm tĩnh

-Me về đi, cứ để mặc tụi con xử trí với nhau

Đợi bà Diệu về rồi, anh bước tới ngồi đối diện với Vũ Thường dịu giọng

Đừng như vậy nữa em . Anh biết em oán giận anh và mẹ, nhưng sao em không chịu nói ra với anh, hai đứa sẽ nói hết với nhau rồi sau đó bắt đầu lại, em có chịu nghe anh giải thích không ?

-Không

Giang Thoại cố kiên nhẫn thuyết phục . Nhưng đáp lại là sự khép kín của cô . Cuối cùng chịu hết nổi , anh đứng dậy quát lớn

-Em muốn chết lắm phải không tại sao không chịu suy nghĩ cho em và cho người khác chứ . Nếu có bản năng của một phụ nữ, thì em đã nghĩ tới cái thai mà chăm sóc nó . Anh và mẹ đã hết lòng với em, còn em thì thế nào ? Hãy nhìn lại em đi

Giá mà Vũ Thường chịu trả lời hay có một phản ứng tích cực . Có lẽ anh còn thấy hy vọng . Đằng này cô chỉ nhìn anh một cách mệt mỏi chán chường . Hoàn toàn không có một chút bị lay chuyển . Từ lúc biết nhau đến giờ , lần đầu tiên Giang Thoại thấy cô ở trạng thái như vậy . Nó khiến thần kinh anh căng thẳng . Và anh bỏ đi ra ngoài ngồi một mình với cảm giác đau khổ tuyệt vọng

Quang Thuận bước qua salon để tiếp Giang Thoại . Anh nói với một chút băn khoăn

-Tìm tao có chuyện gì không ? Vũ Thường ra sao rồi

-Tao đến để nói chuyện đó, đúng hơn là nhờ mày thuyết phục cô . Phải nhờ thế này thật không phải là điều dễ chịu . Nhưng tao hết cách rồi

-Cô vẫn còn giận à ?

-Giận thì còn đó, còn có thể dần hòa . Đằng này cô cứ im lặng một cách lì lợm , tao không còn hiểu nổi cô nghĩ gì nữa

Anh rút điều thuốc gần lên môi, cử chỉ như che giấu cảm giác bất ổn , và nói tiếp một cách trầm tĩnh.

-Cô không nhận bất cứ sự săn sóc nào của mẹ ta, cả với tao cũng vậy . Không lẽ không còn cách nào để trở lại với nhau được sau . Tao mệt mỏi lắm rồi

-Chuyện mày với Thúy Hương giải quyết ra sao rồi

-Coi như qua . Cùng khó khăn lắm , tao cũng thấy buồn , dù sao cũng sắp cưới nhau, tình cảm cũng đâu có đơn giản

-Có đau khổ nhiều lắm thì cũng không sánh với nỗi với cái khổ của Vũ Thường . Cô có trách móc mày nhiều không ?

-Tất nhiên, nhưng cuối cùng cũng quên thôi . Cổ thuộc máu co ngai tính toán, chắc chắn sẽ quên tao và tìm đám khác xứng hơn

Anh ngồi yên suy nghĩ một lát, rồi phải tay bực tức

-Bỏ chuyện đó đi, tao muốn nói là... mà Vũ Thường quá đáng rồi . Tao đã không phân vân khi gạt bỏ Thúy Hương , thì cổ phải biết tao yêu cổ đến mức nào . Vậy mà lại hoàn toàn coi thường mọi cố gắng của tao . Ít ra phải còn bản năng của người làm mẹ chứ

Quang Thuận mỉm cười

-Tính Vũ Thường nhạy cảm từ đó giờ, tao nghĩ chắc cổ hiểu . Có điều sự rạn nứt lớn quá, cổ vượt qua không nổi

Giang Thoại chột lạng người đi

-Tao không tin cổ không chấp nhận tao, còn đứa bé thì sao

-Có lần Vũ Thường nói với tao, cổ sẽ tự một mình nuôi con

-Và gạt tao qua một bên à . Hừ , đừng quên đó cũng là con tao

Quang Thuận lại cười

Đừng có nóng nảy như vậy . Tao nghĩ mày phải kiên nhẫn một chút

Giang Thoại thở hắt ra

-Còn pha/i kiên nhẫn thế nào nữa , đã hơn sáu tháng rồi, sắp đến ngày sinh rồi mà cổ cứ khăng khăng từ chối tao, thú thật tao không còn chịu đựng được nữa, làm sao thuyết phục để hợp thức hoá khi đưa bé ra đời đây

-Tại sao mày lo lắng dữ vậy ?

Như không dẫn nỗi sự nóng nảy trong lòng, anh đứng dậy đi tới đi lui trong phòng.

Quang Thuận ngồi yên nhìn theo. Mỗi lúc anh càng cảm thấy ngạc nhiên về sự lo lắng quá mức của Giang Thoại. Có nghĩa là trong lòng hắn, Vũ Thường luôn chiếm lĩnh một tình yêu tuyệt đối. Một vị trí mà không có người phụ nữ nào thay thế được

Anh nói như khẳng định

- Tao nghĩ chắc chắn, Vũ Thường phải đón nhận mày thôi, khi có con rồi, cổ sẽ nghĩ để nuôi bé , vì nó mà dồn ý tất cả những gì mày muốn có giữa hai người

Giang Thoại đứng lại, vẻ mặt hoàn toàn lãnh đạm

-Tính cô ta bướng bỉnh từ nhỏ đến giờ, tao không tin cô ta nghĩ đến con cái, cô ta chỉ làm theo tánh tự ái thôi

-Nói thế là mày không hiểu Vũ Thường rồi

-Sao?

-Cái gì cổ cũng có thể bỏ qua , nhưng chuyện mày sắp có vợ khác thì khó tha thứ lắm .

Phụ nữa ai lại không ghen

Giang Thoại cười khẩy

-Trên thực tế , cô ta không có vẻ gì là quan tâm đến chuyện đó. Cô ta chưa bao giờ hỏi về Thúy Hương

Quang Thuận chặn lại

-Không hỏi chứ không phải là không nghĩ. Mày thử đứng về phía tâm lý Vũ Thường xem. Đứa bé được hình thành trong lúc mẹ nó bị xem như .. Ồ, như một. đêm vui qua đường, ai lại không bị .xúc phạm , mà mày lại sắp sửa cưới vợ nữa

Giang Thoại phủ nhận một. cách dứt khoát

- Đó là tự cô ta nghĩ , đồng ý sự việc là như vậy. Nhưng bên trong có cái lý của nó. Thực tế là tao đã ca%2(t vìB t vơ%2mình đang nói tới cái điều mà lâu nay cả hai cố tránh.

Nhưng Quang Thuận nói tiếp một. cách thần nhiên

-Nếu Vũ Thường thuộc. về t ao, thì cổ đã có hạnh phúc hơn. Tao đã nghĩ như vậy .

Nhưng đó không phải là duyên nợ, nên cổ không chọn tao. Nhưng dù sao cuối cùng 2 người vẫn không thể bỏ nhau, như thế cũng đủ vui rồi

Giang Thoại lắc mạnh B` từ, cứ kiên nhẫn đi, rồi cổ sẽ cảm được thôi

- Đã 6 tháng rồi , cô ta lúc nào cũng phủ nhận sự cố gắng của tao, đối với mẹ tao cũng vậy. Mày có hình dung cảnh này không, mẹ tao suốt ngày quần quanh bên cạnh , còn cô ta thì cứ ngồi im lìm, không để ý bất cứ cái gì

Anh chợt dừng lại , nắm mạnh tay xuống thành ghế

-Thật quá mức chịu đựng.

Quang Thuận cười thông cảm

-Tao chỉ nói một điều này, sau khi đưa bé ra đời, Vũ Thường sẽ tập trung vào nó và sẽ quên hết những chuyện kia, lúc đó cổ cần mày hơn cả mọi thứ, để rồi xem

Giang Thoại nhìn anh chăm chú, rồi cười khẽ

- Thật ra mày hiểu Vũ Thường nhiều hơn tao đó Thuật, tao nhớ lúc tụi tao mới quen nhau, lúc nào cũng có chuyện giận hờn. Phải đợi mày phân tích tao mới hiểu được cô ta nghĩ gì. Nếu như...

Anh chợt im bặt vì nhận ra mình đang nói tới cái điều mà lâu nay cả hai cố tránh. Nhưng

Quang Thuận nói tiếp một. cách thần nhiên

-Nếu Vũ Thường thuộc. về t ao, thì cổ đã có hạnh phúc hơn. Tao đã nghĩ như vậy .
Nhưng đó không phải là duyên nợ, nên cổ không chọn tao. Nhưng dù sao cuối cùng 2 người vẫn không thể bỏ nhau, như thế cũng đủ vui rồi

Giang Thoại lắc mạnh đầu

- Không nói đến chuyện này nữa. Tao cảm thấy có lỗi với cả hai người nhiều lắm . Mỗi khi có chuyện với Vũ Thường, tao hay nhờ mày khuyên can Vũ Thường ,đối với mày như vậy là không phải nhưng tao thật không còn chịu đựng được sự câm lặng ủ rũ của cô ta nữa. Giờ đây tao muốn làm` tất cả cho cô và vì cô .Mày hiểu chứ ?

-Tao biết, nhưng tao hiểu là tao sẽ không thuyết phục được cổ đâu. Chỉ có mày, mày mới là người có thể làm cho cổ thay đổi.

Giang Thoại yên lặng suy nghĩ. Có lẽ Quang Thuận nói đúng. Anh phải kiên nhẫn hơn để thuyết phục và chăm lo cho Vũ Thường. Mọi hiểu lầm đã được sáng tỏ thì bây giờ sự .việc cũng không còn bị đi vào ngõ cụt như xưa.

Anh quay lại nhìn Quang Thuận, cả hai nhìn nhau, chia sẻ nỗi niềm. Đúng rồi, Vũ Thường rồi sẽ tha thứ cho anh và anh sẽ chăm lo, bù đắp cũng như yêu thương cô hơn bao giờ hết.

Hết

Nguồn: vietlangdu.com

Người đăng: mickey

Thời gian: 15/02/2004 10:11:23 CH